

การศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL)
ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
มีนาคม 2554

การศึกษาศักยภาพในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL)
ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
มีนาคม 2554

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL)
ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

มีนาคม 2554

ธิดารัตน์ พานพวง. (2554). การศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอน
แบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ. ปริญญาโท กศ.ม.
(การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล, ผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร.ไพฑูริย์ โพธิ์สาร.

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อการศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกด
ไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง
จากการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้
ในงานวิจัย เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ได้ค่าเฉลี่ยของหูข้างที่ดีกว่า
ตั้งแต่ 26-89 เดซิเบล สามารถอ่านริมฝีปากของครูได้ และไม่มีภาวะอื่น ๆ แทรกซ้อน กำลังศึกษา
อยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 ของโรงเรียนกาญจนาภิเษกสมโภช
ในพระราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จังหวัดปทุมธานี ได้มาจากการ
การเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 5 คน เครื่องมือในการวิจัยเป็นแผนการจัดการ
เรียนรู้การสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) สื่อบทเรียนนิทานภาพ และแบบทดสอบความสามารถ
ในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ดำเนินการทดลอง
เป็นระยะเวลา 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 90 นาที รวมทั้งสิ้น 13 ครั้ง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์
คือ ค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ Sing Test for Median : One Sample และ The Wilcoxon
Matched – Pairs Signed – Ranks Test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับ
สื่อบทเรียนนิทานภาพอยู่ในระดับดีมาก
2. ความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับ
สื่อบทเรียนนิทานภาพสูงขึ้น

A STUDY ON WRITING ABILITY OF FINAL CONSONANTS WITH SPELLING
INCONSISTENCY WITH SOUND IN GRADE 3 STUDENTS WITH HEARING IMPAIRMENT
THROUGH THE CIPPA MODEL AND PICTURE STORY BOOKS

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Special Education
at Srinakharinwirot University

March 2011

Thidarat PhanPhoung. (2011). *A Study on Writing Ability of Final Consonants with Spelling Inconsistency with Sound in Grade 3 Students with Hearing Impairment Through The CIPPA MODEL and Picture story books*. Master Thesis, M.Ed.

(Special Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University
Advisor Committee, Asst Prof. Dr. Daranee Saksiriphol,
Asst Prof. Dr. Paitoon Pothisaan.

This research aimed to study was to study the ability writing of final consonants with spelling inconsistency with sound in Grade 3 ability of the students with hearing impairment through The CIPPA MODEL and Picture story books. The subjects in this study were 5 students with hearing impairment, with hearing loss between 26-89 dB. They were able to read words, lip reading and who did not exhibit other disabilities, The students were enrolled in Grade 3, Kanjanapisakesompoch School, of the first semester of 2009 academic year, and were chosen by purposive sampling. The duration of the intervention was 3 weeks with 9 minutes for 5 day a week totalling to 13 sessions. The instruments in this research were lesson plans of The CIPPA MODEL, Picture story books and pre-test, post-test in writing of final consonants of students with hearing impairment in Grade 3. The data were statistically analyzed by using Median, Interquartile Range, The Sign Test for Median: One Sample, The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test.

The research findings were as follows :

1. The writing ability of final consonants with spelling inconsistency with sound in Grade 3 students with hearing impairment through The CIPPA MODEL and Picture story books was in very good level.

2. The writing ability of final consonants with spelling inconsistency with sound in Grade 3 students with hearing impairment through The CIPPA MODEL and Picture story books were statistical significance higher.

ปริญญาานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนแบบซีปปา (CIPPA MODEL)
ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ

ของ

ธิดารัตน์ พานพ่วง

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2554

คณะกรรมการควบคุมปริญญาานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน

.....ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล)

(ศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม)

.....กรรมการ

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิ์สาร)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิ์สาร)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพันธ์ ศรีวันยงค์)

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัย
จาก
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาโทฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี ด้วยความอนุเคราะห์อย่างยิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล ประธานกรรมการควบคุมปริญญาโท และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิ์สาร กรรมการควบคุมปริญญาโท ที่กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ อย่างดียิ่งมาโดยตลอด ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง และขอขอบพระคุณศาสตราจารย์ศรียานิยมธรรม ประธานกรรมการสอบปริญญาโท และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพันธ์ ศรีวันยงค์ กรรมการสอบปริญญาโทเป็นอย่างสูงที่กรุณาเป็นประธาน และกรรมการสอบปากเปล่า พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจนทำให้ปริญญาโทฉบับนี้มีความชัดเจน และสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ละเอียด อัมพะมะต อาจารย์จำรัส จินดาวงศ์ อาจารย์จินดา อุ่นสอน อาจารย์ศมานันท์ รัฐธีระรัตน์ เป็นอย่างสูงที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือ และให้คำแนะนำจนได้เครื่องมือที่สมบูรณ์ และขอขอบพระคุณ คุณวิวิธทิพย์ กาญจนอนันต์ ที่ให้ความช่วยเหลือในการวาดรูปแบบทดสอบ คุณสิทธิศักดิ์ วิริยะดีตระกูล ที่ช่วยวาดรูปประกอบสื่อบทเรียนนิทานภาพจนเสร็จสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณ ผู้จัดการ ผู้อำนวยการ คณะครู โรงเรียนกาญจนาภิเษกสมโภชในพระราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ที่ให้ความอนุเคราะห์สถานที่ในการทดลองจนสำเร็จลุล่วงเป็นอย่างดี

ธิดารัตน์ พานพวง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	8
สมมติฐานการวิจัย.....	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	12
ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	12
ประเภทของความบกพร่องทางการได้ยิน.....	12
สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยิน.....	14
ลักษณะและพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	18
วิธีการสื่อสารกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	21
การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	24
วิธีการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	25
ความสามารถในการเขียนคำ.....	27
วิธีการเรียนรู้คำ.....	27
ความหมายของการเขียน.....	28
ความสำคัญของการเขียน.....	29
ความมุ่งหมายในการเขียน.....	31
องค์ประกอบของการเขียน.....	32
หลักการสอนเขียน.....	34
ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน.....	36
ปัญหาในการสอนเขียน.....	37
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน.....	38

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในภาษาไทย.....	40
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.....	40
หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย.....	43
สาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.....	46
สาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง มาตราตัวสะกด.....	49
แนวการวัดผลและประเมินผลเรื่อง มาตราตัวสะกด.....	51
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา.....	52
การสอนแบบซีปปา (CIPPA MODEL).....	52
หลักการจัดการเรียนรู้แบบซีปปา.....	53
กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบซีปปา.....	54
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบซีปปา.....	60
คุณภาพของการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบซีปปา.....	61
บทบาทของครูผู้สอนและผู้เรียนในการจัดการเรียนรู้แบบซีปปา.....	63
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบซีปปา.....	66
นิทาน.....	67
ความหมายของนิทาน.....	67
ประเภทและรูปแบบของนิทาน.....	68
ประโยชน์และคุณค่าของนิทาน.....	70
นิทานที่เหมาะสมกับวัยต่างๆ.....	73
เกณฑ์การเลือกหนังสือนิทานสำหรับเด็ก.....	74
การนำนิทานมาเป็นสื่อและเครื่องมือในการจัดการเรียนการสอน.....	76
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน.....	78
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	79
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	79

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 (ต่อ)	
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	81
วิธีการทดลอง.....	92
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	93
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	99
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	103
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	103
สมมติฐานการวิจัย.....	103
วิธีดำเนินการวิจัย.....	103
สรุปผลการวิจัย.....	104
อภิปรายผล.....	105
ข้อเสนอแนะ.....	109
บรรณานุกรม.....	111
ภาคผนวก.....	119
ภาคผนวก ก.....	120
ภาคผนวก ข.....	122
ภาคผนวก ค.....	126
ภาคผนวก ง.....	148
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	155

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนคะแนน ค่ามัธยฐานและค่าพิสัยควอไทล์ ความสามารถในการเขียนคำ ที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความ บกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนแบบซีปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสอบทเรียนนิทานภาพ.....	100
2 เปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้ของความสามารถในการเขียนคำ ที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนแบบซีปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสอบทเรียนนิทานภาพกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ในระดับดี (18-20 คะแนน).....	101
3 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนแบบซีปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสอบทเรียนนิทานภาพ.....	102
4 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างและเนื้อหาโดยหาจากค่าดัชนีความสอดคล้อง ระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) แบบทดสอบความสามารถ ในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้เชี่ยวชาญ.....	123
5 ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบความสามารถ ในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา.....	125

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 หลักการจัดการเรียนรู้แบบซีปปา (CIPPA MODEL).....	54
2 ลำดับขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยการสอนแบบซีปปา (CIPPA MODEL).....	82
3 ลำดับขั้นตอนในการสร้างสื่อทเรียนนิทานภาพ.....	86
4 ลำดับขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำ.....	88

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

กลุ่มสาระภาษาไทยเป็นสาระการเรียนรู้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่กำหนดจุดมุ่งหมายของการเรียนไว้คือ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเอง ทั้งในด้านความรู้ภาษาไทย วรรณคดีไทย วรรณกรรมท้องถิ่น และวรรณกรรมปัจจุบัน เพื่อให้บรรลุ ถึงความสามารถด้านทักษะการใช้ภาษา การสร้างวิธีเรียนรู้ การมีทักษะการจัดการและการดำเนิน ชีวิต โดยการปฏิสัมพันธ์กับตนเอง เพื่อน สิ่งรอบตัว ชุมชน และสังคม เพื่อการสื่อสารกับผู้อื่น อย่างมีประสิทธิภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 37) ดังนั้นกระทรวงศึกษาธิการจึงจัดให้ภาษาไทย อยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่สถานศึกษาต้องใช้เป็นหลักเพื่อสร้างพื้นฐานการคิด การเรียนรู้ และแก้ปัญหา มุ่งเน้นให้มีการเรียนรู้ที่คาดหวัง หรือข้อกำหนดเกี่ยวกับคุณภาพที่ต้องการให้เกิดขึ้น แก่ผู้เรียนให้มีมาตรฐาน และพัฒนาทั้งด้านการอ่าน การเขียน การฟัง การดู การพูด หลักการใช้ภาษา วรรณคดี และวรรณกรรม โดยเฉพาะการเขียนของชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ให้ผู้เรียนสามารถเขียนคำ การเขียนสื่อสารรูปแบบต่างๆ และสะกดการันต์ได้ถูกต้อง โดยใช้ความรู้จากประสบการณ์ในการเขียน ประโยค ข้อความ เรื่องราวแสดงความคิด ความรู้สึก ความต้องการ จินตนาการ รวมทั้งใช้กระบวนการ เขียนเพื่อพัฒนาทักษะด้านการเขียน มีมารยาทในการเขียน มีนิสัยรักการเขียน และใช้ทักษะการเขียน ในการจดบันทึกความรู้ ประสบการณ์ และเรื่องราวในชีวิตประจำวัน (สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2551: 2)

ทักษะทางภาษาประกอบด้วย การฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน ซึ่งการเขียนเป็นทักษะ สูงสุดในกระบวนการทางภาษา เป็นการแสดงออกถึงแนวความคิดของผู้เขียน ซึ่งจะต้องนำคำในภาษา มาร้อยเรียงกันอย่างเป็นระบบ และถูกต้องตามหลักภาษาไทย การเขียนหากสะกดผิดพลาดย่อมเป็น โทษทั้งผู้อ่าน และผู้เขียน คือ ถ้าผู้อ่านไม่ทราบว่าคุณนั้นๆ เขียนอย่างไรก็ไม่สามารถเขียนได้ถูกต้อง ซึ่งจะทำให้คำที่สะกดผิดนั้นอาจสื่อความหมายอย่างอื่นได้ จะส่งผลให้ผู้อ่านรู้สึกขัดตาขัดความรู้สึก และขาดความศรัทธาต่อผู้เขียน (ประทีป แสงเปี่ยมสุข. 2538: 53) ดังนั้นการเขียนเป็นทักษะจำเป็น ที่ต้องฝึกฝนเพื่อใช้ในการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ความเข้าใจของตนเองออกมาเป็นอักษรแทน คำพูดเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ซึ่งการเรียนการสอนเกือบทุกวิชาต้อง อาศัยการเขียนเพื่อบันทึก ดังนั้นการเขียนจึงเป็นรากฐานสำคัญในการเรียนวิชาต่างๆ อีกทั้งยังเป็น เครื่องมือในการสื่อความหมายที่คงทน เป็นหลักฐานที่ดีกว่าทักษะอื่น ซึ่งผดุง อารยะวิญญู กล่าวว่ การใช้ภาษาไทยของนักเรียนมีการเขียนไม่ถูกต้องซึ่งเป็นปัญหา มาก โดยการเขียนส่วนมากเป็นเรื่อง

เกี่ยวกับการสะกดคำ นักเรียนชั้นประถมศึกษาส่วนมากยังเขียนสะกดคำผิดพลาด เพราะเด็กไม่ได้รับการฝึกเขียนสะกดคำอย่างถูกวิธี และเพียงพอ ซึ่งหากนักเรียนเขียนคำได้ถูกต้อง จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนวิชาอื่นๆ การเขียนคำที่มีการสะกดอย่างถูกต้องเป็นพื้นฐานที่จำเป็นอย่างยิ่ง ก่อนที่นักเรียนจะสามารถเขียนเป็นประโยค และเรื่องราวได้ หากนักเรียนเขียนสะกดคำไม่ได้ก็จะไม่สามารถเข้าใจเรื่องราวจากผู้อื่น และแสดงให้เห็นถึงความคิดของตนเอง (ผดุง อารยะวิญญู, 2542: 25-79; วรณีย์ โสมประยูร, 2544: 56) นอกจากนี้คำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดเป็นคำที่นักเรียนมักเขียนผิด เป็นปัญหาสำคัญต่อการแสดงออกทางการเขียน เพราะนักเรียนไม่สามารถสะกดคำและเขียนให้ถูกต้องตามเจตนาของนักเรียนได้ (เพ็ญภรณ์ เคลือซอน, 2550: 1; อังอิงจาก บันลือ พุกษะวัน, 2533: 26)

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นนักเรียนกลุ่มหนึ่งที่มีอุปสรรคปัญหาต่างๆ เนื่องจากการสูญเสียการได้ยินเป็นอุปสรรคในการเรียนรู้ภาษา และทำให้พัฒนาการทางภาษาล่าช้า ไม่ว่าจะเป็นการฟัง การพูด การอ่านหรือการเขียน แต่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินก็สามารถแสดงออกทางภาษาหรือสื่อความหมายกับนักเรียนปกติได้โดยการใช้ภาษาพูด ภาษามือ และภาษาเขียน แต่การใช้ภาษาเขียนของเด็กเหล่านี้อยู่ในวงจำกัด โดยที่วิธีการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นที่สะดวกสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน นอกจากการใช้ภาษามือแล้วในการสื่อสารจึงเน้นการเขียน ซึ่งเป็นวิธีการที่จะสามารถถ่ายทอดความรู้ ความคิดของผู้สื่อสาร โดยผู้สื่อสารต้องถ่ายทอดผ่านสัญลักษณ์ คือ ตัวอักษรและเครื่องหมายต่างๆ เป็นการเขียนเช่นเดียวกับนักเรียนปกติ แต่การเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักจะมีลักษณะของการสะกดคำผิด และการเขียนประโยคสลับที่ (กรมวิชาการ, 2546: 7) ดังปรากฏในงานวิจัยของ ไมเคิลบัสท์ (Myklebust) เมื่อปี ค.ศ. 1964 ที่ศึกษาถึงความสามารถในการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ด้านการเขียนคำ ปริมาณคำ การใช้ชนิดคำ การเขียนประโยค และชนิดของความบกพร่องในการใช้ภาษาเขียน พบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความสามารถในการเขียนคำได้อย่างจำกัด คำที่เขียนส่วนมากจะเป็นคำนามและคำกริยา ประโยคที่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเขียนก็จะเป็นประโยคสั้นๆ ใช้คำในแต่ละประโยคน้อย การเขียนคำตกหล่น และการเขียนคำอื่นแทน (Myklebust, 1964: 282-290) และจากการวิจัยของสุพัฒนา จันทะคุณ ได้ศึกษาความสามารถในการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการสอนเขียนสะกดคำร่วมกับเกม พบว่า หลังจากการสอนเขียนสะกดคำร่วมกับเกม นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำก่อนเรียน และหลังเรียนต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้จากปัญหาในการเขียนพบว่า คำที่ใช้ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมักทำให้นักเรียนเกิดความสับสนในการเขียน (สุพัฒนา จันทะคุณ, 2551: บทคัดย่อ) ดังนั้นนักเรียนควรได้รับการฝึกทักษะ

การเขียนคำในลักษณะต่างๆ ให้ถูกต้อง จะสามารถแก้ปัญหาในด้านการเรียนการสอนภาษาไทยได้ (วลาวัธน์ ปวิภูวศ. 2551: 2) ซึ่งการเรียนการสอนรูปแบบหนึ่งที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมใน กระบวนการเรียนรู้ มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันได้เรียนรู้จากกันและกัน มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลความรู้ร่วมกับการผลิตผลงาน ซึ่งสามารถนำความรู้ไปใช้เพื่อพัฒนาทักษะในการเขียน คือ การสอนรูปแบบชิปปา (CIPPA MODEL)

การเรียนการสอนรูปแบบชิปปา (CIPPA MODEL) เป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนที่เน้น ผู้เรียนเป็นสำคัญภายใต้การทำงานกลุ่ม และการค้นหาคำตอบจากบทเรียน เป็นกระบวนการจัดการ เรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านร่างกาย ด้านสติปัญญา ด้านสังคม และด้านอารมณ์ที่พัฒนาขึ้นโดยอาศัยแนวคิด 5 แนวคิด ได้แก่ 1) แนวคิดการสร้างสรรค์ความรู้ 2) แนวคิดเรื่องกระบวนการกลุ่มและการเรียนแบบร่วมมือ 3) แนวคิดเกี่ยวกับความพร้อมในการเรียน 4) แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้และกระบวนการ และ 5) แนวคิดเกี่ยวกับการถ่ายโยงความรู้ การสอน รูปแบบชิปปานี้ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ได้ดี เนื่องจากเป็นการเรียนรู้ที่ได้ผ่าน กระบวนการคิด กลั่นกรองโดยผู้เรียนเอง ผู้เรียนเกิดความเข้าใจจดจำในสิ่งที่ตนเองเรียนรู้ และสามารถ ถ่ายโอนการเรียนรู้ไปใช้ในสถานการณ์อื่นๆ และมีการฝึกฝนนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ ที่หลากหลาย (ทิตินา แซมมณี. 2548: 85-86) นอกจากนี้ยังเป็นที่สนใจในการเรียนที่มีประโยชน์ มีคุณค่าและมีความสำคัญสำหรับนักเรียนอย่างมาก เพราะนิทานช่วยเสริมสร้างพัฒนาการของ นักเรียนทั้งด้านร่างกาย ด้านสติปัญญา ด้านสังคม และด้านอารมณ์

ในการจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนวัยเรียนนั้นนิทานเป็นสื่อที่สำคัญอย่างหนึ่งในการ เรียนการสอน ซึ่งนิทานเป็นเรื่องเล่าที่มนุษย์ผูกเรื่องขึ้นด้วยภูมิปัญญา โดยส่วนใหญ่จะถ่ายทอดด้วย วิธีการบอกเล่าต่อกันมา เนื้อเรื่องมีหลากหลาย และใช้เล่าเพื่อจุดประสงค์ต่างๆ กัน ตามโอกาส สภาพแวดล้อมของแต่ละท้องถิ่น (เรไร ไพรวรรณ. 2551: 1) โดยนิทานยังเป็นสิ่งที่เด็กๆ โปรดปราน เด็กในแต่ละวัยจะมีความชอบนิทานที่แตกต่างกันไปตามช่วงอายุ ซึ่งนิทานจะทำให้เกิดการเรียนรู้ ภาษาได้เร็ว และเสริมสร้างสติปัญญา (สาวิตรี รุญเจริญ. 2549: 1-4) ในการจัดการเรียนการสอน ครูสามารถนำนิทานมาใช้ในการฝึกเขียนของนักเรียนได้ ดังผลการวิจัยของอุบล เวียงสมุทร ที่ศึกษา ทักษะทางการอ่าน และการเขียนของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานด้วยเทคนิค การสร้างหนังสือเล่มใหญ่ตามแนวพัฒนาการทางภาษาแบบธรรมชาติ พบว่า เด็กมีทักษะการอ่าน และการเขียนสูงขึ้น (อุบล เวียงสมุทร. 2545 : บทคัดย่อ) ดังนั้นจะเห็นว่านิทานเป็นกิจกรรมหนึ่ง ที่มีความสำคัญต่อความสามารถทางการเขียนของนักเรียน ซึ่งช่วยส่งเสริมการเขียนให้นักเรียนได้ สังเกตจนเกิดการเรียนรู้ภาษาได้เร็ว สื่อบทเรียนนิทานภาพเป็นหนังสือที่มีรูปภาพประกอบกับคำ ที่มีตัวละครไม่ตรงตามมาตรา ซึ่งภาพในนิทานสามารถสื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายได้เป็นอย่างดี

ซึ่งสอดคล้องกับลักษณะการรับรู้ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ใช้ทักษะด้านการมอง เป็นสำคัญ และมากที่สุด (ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม. 2547) สิ่งเหล่านี้จะช่วยในการ เรียนรู้ของนักเรียนโดยเฉพาะนักเรียนที่สูญเสียการได้ยินที่จะเข้าใจสิ่งของที่จับต้องได้หรือมองเห็นได้

จากสภาพปัญหาการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในทุกระดับชั้น จะมีลักษณะปัญหาที่คล้ายๆ กัน จากที่กล่าวมาทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากสำหรับนักเรียน ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จึงได้นำรูปแบบการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับ สื่อบทเรียนนิทานภาพ ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการ ได้ยิน แล้วจึงศึกษาว่าหลังจากได้จัดการเรียนรู้ตามแนวทางนี้แล้วความสามารถในการเขียนคำที่มี ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับหูตึง ว่ามีการพัฒนาขึ้นหรือไม่อย่างไร ทั้งนี้เพื่อที่จะได้เป็นแนวทางแก่ครู ผู้ปกครองและผู้ ที่ต้องการศึกษาได้นำวิธีการดังกล่าวไปใช้ในการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ก่อนและหลังการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นแนวทางแก่ครูผู้สอน ผู้ปกครองและผู้เกี่ยวข้องกับ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในการนำการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับ สื่อบทเรียนนิทานภาพไปใช้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา แก่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ที่มีสมรรถภาพทางการได้ยินเมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์เป็นเดซิเบล ณ ความถี่ 500, 1,000 และ 2,000 เฮิร์ต ได้ค่าเฉลี่ยของหูข้างที่ต่ำกว่าตั้งแต่ 26-89 เดซิเบล ซึ่งได้รับการตรวจวัดโดยนักโสตสัมผัสวิทยา มีใบรับรองความพิการ สามารถอ่านริมฝีปากของครูได้ และไม่มีอาการอื่น ๆ แทรกซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ที่มีสมรรถภาพทางการได้ยินเมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์เป็นเดซิเบล ณ ความถี่ 500, 1,000 และ 2,000 เฮิร์ต ได้ค่าเฉลี่ยของหูข้างที่ต่ำกว่าตั้งแต่ 26-89 เดซิเบล ซึ่งได้รับการตรวจวัดโดยนักโสตสัมผัสวิทยา มีใบรับรองความพิการ สามารถอ่านริมฝีปากของครูได้ และไม่มีอาการอื่น ๆ แทรกซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 ของโรงเรียนกาญจนาภิเษกสมโภชในพระราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จำนวน 5 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

การสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ

การสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพเป็นการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยที่ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ใช้กระบวนการเรียนรู้ต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนสร้างผลงานด้วยตนเอง โดยใช้แบบประสาน 5 แนวคิดหลัก ได้แก่ 1) การสร้างองค์ความรู้ 2) กระบวนการกลุ่มและการเรียนแบบร่วมมือ 3) ความพร้อมในการเรียนรู้ 4) การเรียนรู้กระบวนการ และ 5) การประยุกต์ใช้ความรู้ ซึ่งทั้ง 5 แนวคิดนี้ ช่วยให้ผู้เรียนมีบทบาท และมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ให้มากที่สุด มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและได้เรียนรู้จากกันและกัน มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลความรู้ ความคิดเห็น และประสบการณ์ ผู้เรียนได้เรียนรู้กระบวนการต่างๆ ร่วมกับการผลิตผลงานซึ่งมีความคิดสร้างสรรค์ที่หลากหลาย และสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) มี 7 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นทบทวนความรู้เดิม 2) ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่ 3) ขั้นการศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่ และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม 4) ขั้นการแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม 5) ขั้นการสรุปและจัดระเบียบความรู้ 6) ขั้นการแสดงผลงาน และ 7) ขั้นประยุกต์ใช้ความรู้ โดยแผนการจัดการเรียนรู้ใช้ขั้นตอนทั้ง 7 ขั้นตอนนี้ร่วมกับการเรียนรู้จากสื่อบทเรียนนิทานภาพ ซึ่งสื่อบทเรียนนิทานภาพดังกล่าวเป็นหนังสือภาพ

ประกอบกับคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยมีโครงสร้างบทเรียน คือ ชื่อเรื่อง การแนะนำคำศัพท์ ในเรื่อง แนะนำตัวละคร เนื้อเรื่องประกอบภาพ และคำถามท้ายบท การสอนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตาม มาตรา 3-4 คำ จะใช้นิทาน 1 เล่ม ในการสอนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา จำนวน 44 คำ ใช้ บทเรียน 13 เล่ม ที่ครูเตรียมมาให้ ซึ่งได้ออกแบบให้มีกิจกรรมการเรียนการสอน 7 ขั้นตอน ในแผนการ จัดการเรียนรู้แต่ละแผน คือ

1. ขั้นทบทวนความรู้เดิม

ครูนำเข้าสู่บทเรียน โดยการใช้บัตรภาพพร้อมคำที่มีคำสะกดตรงตามมาตรา มา ทบทวนความรู้เดิม และพร้อมที่จะเพิ่มความรู้ใหม่ในเรื่องของตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

2. ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่

ครูเตรียมข้อมูลเกี่ยวกับตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา และสื่ออุปกรณ์ในการเรียน โดยการใช้สื่อบทเรียนนิทานภาพ

3. ขั้นการศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่ และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม

นักเรียนศึกษาทำความเข้าใจกับข้อมูลโดยมีครูเป็นผู้สอน ร่วมกับการใช้สื่อบทเรียน นิทานภาพมาเป็นสื่อในการเรียน เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับข้อมูลที่ครูสอน

4. ขั้นการแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม

นักเรียนรวมกลุ่มเพื่อแบ่งปันความรู้ความเข้าใจของตนเองแก่ผู้อื่น และได้รับความรู้จากผู้อื่นไปพร้อมๆ กัน โดยให้นักเรียนเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราให้กับผู้อื่นดู และตรวจสอบความถูกต้อง

5. ขั้นการสรุปและจัดระเบียบความรู้

นักเรียนนำผลงานมาเสนอ และช่วยกันสรุปสิ่งที่นำเสนอ ซึ่งจัดระเบียบความรู้ โดยการให้นักเรียนจดจำความรู้ และนำความรู้ไปใช้ในการผลิตผลงานต่างๆ เป็นการบันทึกความรู้

6. ขั้นการแสดงผลงาน

นักเรียนร่วมกันผลิตผลงานโดยการเขียนคำร่วมกับการผลิตสื่อต่างๆ ออกมาเป็น ผลงานเพื่อแสดงให้ผู้อื่นเห็น และเป็นแหล่งความรู้ต่อไปในการเรียน เรื่องตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

7. ขั้นประยุกต์ใช้ความรู้

นักเรียนฝึกฝนหรือสามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราได้โดยการทำ แบบฝึกหัดหลังเรียน

ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ ความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา หมายถึง ความสามารถในการนำพยัญชนะ สระ ตัวสะกด วรรณยุกต์ และตัวการันต์มาประสมกันเป็นคำที่มีความหมายถูกต้องหลัก ไวยากรณ์ภาษาไทย และเขียนได้ถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542 โดยสามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในแม่กก แม่กบ แม่กน และแม่กด ด้วยการจับคู่ คำศัพท์กับรูปภาพ เขียนคำให้ตรงกับภาพที่กำหนดให้ และการเติมตัวอักษรที่หายไป โดยวัดได้จากแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำที่สร้างขึ้น

กรอบแนวคิดการวิจัย

การสอนแบบชิปปา (CIPPA MODAL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ	
ขั้นตอนการสอน	เนื้อหาและสื่อ
<p>การสอนประกอบด้วย 7 ขั้นตอน คือ</p> <ol style="list-style-type: none"> ขั้นทบทวนความรู้เดิม ครูนำเข้าสู่บทเรียน โดยการใช้บัตรภาพพร้อมคำที่มีคำสะกดตรงตามมาตรา มาทบทวนความรู้เดิม และพร้อมที่จะเพิ่มความรู้ใหม่ในเรื่องของตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่ ครูเตรียมข้อมูลเกี่ยวกับตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา และสื่ออุปกรณ์ในการเรียน โดยการใช้สื่อบทเรียนนิทานภาพ ขั้นการศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม นักเรียนศึกษาทำความเข้าใจกับข้อมูลโดยมีครูเป็นผู้สอน ร่วมกับการใช้สื่อบทเรียนนิทานภาพมาเป็นสื่อในการเรียน เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ขั้นการแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม นักเรียนรวมกลุ่มเพื่อแบ่งปันความรู้ความเข้าใจของตนเอง แก่ผู้อื่น และได้รับความรู้จากผู้อื่นไปพร้อมๆ กัน ซึ่งให้นักเรียนเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราให้กับผู้อื่นดู และตรวจสอบความถูกต้อง ขั้นการสรุปและจัดระเบียบความรู้ นักเรียนนำผลงานมาเสนอ ละช่วยกันสรุปสิ่งที่นำเสนอ ซึ่งจัดระเบียบความรู้โดยการให้นักเรียนจดจำความรู้ และนำความรู้ไปใช้ในการผลิตผลงานต่างๆ เป็นการบันทึกความรู้ ขั้นการแสดงผลงาน นักเรียนร่วมกันผลิตผลงานโดยการเขียนคำร่วมกับการทำสื่อต่างๆ ออกมาเป็นผลงานเพื่อแสดงให้ผู้อื่นเห็น และเป็นแหล่งความรู้ต่อไปในการเรียนเรื่องตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ขั้นประยุกต์ใช้ความรู้ นักเรียนฝึกฝนหรือสามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราได้โดยการทำแบบฝึกหัดหลังเรียน <p>(ทีศนา แชมมณี. 2548: 87)</p>	<p>ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา</p> <ol style="list-style-type: none"> มาตราแม่ กก มีพยัญชนะ ข ค ชม สะกด มาตราแม่ กบ มีพยัญชนะ ป พ ฟ สะกด มาตราแม่ กน มีพยัญชนะ ญ ณ ร ล พ สะกด มาตราแม่ กด มีพยัญชนะ จ ช ฎ ฐ ต ถ ฑ ฒ ษ ส สะกด <p>สื่อบทเรียนนิทานภาพ</p> <p>สื่อบทเรียนนิทานภาพจำนวน 13 เล่ม คือ</p> <ol style="list-style-type: none"> เรื่องความสุขของหนูแดง ได้แก่ เลข สุนัข ความสุข เรื่องเทวดาใจดี ได้แก่ โรค ภาค เมฆ เรื่องวันว่าง ได้แก่ รูป รูป ฮิปโป เรื่องน้ำใจจากเพื่อน ได้แก่ ภาพ ทักพี อาชีพ โทรศัพท์ เรื่องวันเสาร์แสนสนุก ได้แก่ ยีราฟ ทอฟฟี่ กอล์ฟ เรื่องหนุ่มน้ำใจงาม ได้แก่ ขวัญ เหยี่ยว คุณ ปลาวาฬ เรื่องเจ้าเขมรน้อย ได้แก่ เณร อาหาร ทหาร เรื่องน้องน้ำตาล ได้แก่ พยาบาล บอล น้ำตาล เรื่องมงกุฎแสนรัก ได้แก่ ตำรวจ ตรวจ พิษ มงกุฎ เรื่องอุฐูของเรา ได้แก่ อุฐู รถ แพทย์ เรื่องเราต้องไปด้วยกัน ได้แก่ สัตว์ อาทิตยสมบัติ เรื่องร่วมแรงร่วมใจ ได้แก่ อากาศ ประเทศ กระดาษ เรื่องความโกรธ ได้แก่ โกรธ อาวุธ จตุรัส สวัสดิ์ <p>(กรมวิชาการ. 2544: 31-35)</p>

ความสามารถ
 ในการเขียนคำ
 ที่มีตัวสะกดไม่ตรง
 ตามมาตรา

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนแบบชิปปา
(CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพอยู่ในระดับดี
2. ความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนแบบชิปปา
(CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพสูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาศักยภาพการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการการสอนแบบซีปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ มีการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำเสนอตามลำดับ ดังนี้

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.1 ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.2 ประเภทของความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.3 สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.4 ลักษณะและพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.5 วิธีการสื่อสารกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.6 การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.7 วิธีการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. ความสามารถในการเขียนคำ
 - 2.1 วิธีการเรียนรู้คำ
 - 2.2 ความหมายของการเขียน
 - 2.3 ความสำคัญของการเขียน
 - 2.4 ความมุ่งหมายในการเขียน
 - 2.5 องค์ประกอบของการเขียน
 - 2.6 หลักการสอนเขียน
 - 2.7 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน
 - 2.8 ปัญหาในการสอนเขียน
 - 2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน
3. ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในภาษาไทย
 - 3.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
 - 3.2 หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 - 3.3 สาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

- 3.4 สารการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง มาตราตัวสะกด
 - 3.4.1 ความหมายของมาตราตัวสะกด
 - 3.4.2 ความสำคัญของมาตราตัวสะกด
 - 3.4.3 แนวทางการจัดการเรียนการสอนมาตราตัวสะกด
- 3.5 แนวการวัดผลและประเมินผลเรื่อง มาตราตัวสะกด
- 3.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา
4. การสอนแบบซีปปา (CIPPA MODEL)
 - 4.1 หลักการจัดการเรียนรู้แบบซีปปา (CIPPA MODEL)
 - 4.2 กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบซีปปา (CIPPA MODEL)
 - 4.3 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบซีปปา (CIPPA MODEL)
 - 4.4 คุณภาพของการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบซีปปา (CIPPA MODEL)
 - 4.5 บทบาทของครูผู้สอนและผู้เรียนในการจัดการเรียนรู้แบบซีปปา (CIPPA MODEL)
 - 4.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบซีปปา (CIPPA MODEL)
5. นิทาน
 - 5.1 ความหมายของนิทาน
 - 5.2 ประเภทของนิทาน
 - 5.3 ประโยชน์และคุณค่าของนิทาน
 - 5.4 นิทานที่เหมาะสมกับวัยต่างๆ
 - 5.5 เทคนิคการเลือกหนังสือนิทานสำหรับเด็ก
 - 5.6 การนำนิทานมาเป็นสื่อและเครื่องมือในการจัดการเรียนการสอน
 - 5.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1. ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยินในระดับหูตึง หรือหูหนวก ซึ่งอาจเป็นมาแต่กำเนิดหรือมาสูญเสียการได้ยินในภายหลังเช่น ได้รับอุบัติเหตุ โรคภัยไข้เจ็บหรือความชรา ซึ่งแบ่งระดับการสูญเสียการได้ยิน (ศรียา นิยมธรรม. 2550: 129; ผดุง อารยะวิญญู. 2542: 21) ไว้ดังนี้

1. ระดับปกติ	หมายความว่าเริ่มได้ยินเสียงดังไม่เกิน	25 เดซิเบล
2. ระดับตึงเล็กน้อย	หมายความว่าเริ่มได้ยินเสียงเมื่อเสียงดัง	26 – 40 เดซิเบล
3. ระดับตึงปานกลาง	หมายความว่าเริ่มได้ยินเสียงเมื่อเสียงดัง	41 – 55 เดซิเบล
4. ระดับตึงมาก	หมายความว่าเริ่มได้ยินเสียงเมื่อเสียงดัง	56 – 70 เดซิเบล
5. ระดับตึงรุนแรง	หมายความว่าเริ่มได้ยินเสียงเมื่อเสียงดัง	71 – 90 เดซิเบล
6. ระดับหนวก	หมายความว่าเริ่มได้ยินเสียงดังมากกว่า	90 เดซิเบล

หรือไม่มีปฏิกริยาใดๆ แม้จะมีเสียงดังมากกว่า 90 เดซิเบล

เบสส์ และ ฮูเมส (Bess; & Humes. 2008: 322) ได้ให้ความหมายของความบกพร่องทางการได้ยินไว้ว่า เป็นอาการผิดปกติของการได้ยินตั้งแต่หูตึงเล็กน้อยถึงหูหนวก ได้แก่

หูหนวก คือ ความผิดปกติของกระบวนการได้ยิน ที่เครื่องช่วยฟังไม่สามารถช่วยได้อย่างเต็มที่

หูตึง คือ ความผิดปกติของกระบวนการได้ยินที่สามารถใช้เครื่องช่วยฟังช่วยเหลือได้ ซึ่งจะใช้การได้ยินที่เหลืออยู่ให้เป็นประโยชน์มากที่สุด การสูญเสียการได้ยินระดับหูตึงนี้จะทำให้ไม่สามารถแยกแยะเสียงที่เหมือนกันบางเสียงได้

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึงเด็กที่สูญเสียการได้ยิน แบ่งระดับการสูญเสียการได้ยินดังนี้ ระดับปกติ ระดับตึงเล็กน้อย ระดับตึงปานกลาง ระดับตึงมาก ระดับตึงรุนแรง ระดับหนวก ซึ่งการได้ยินระดับหูตึง สามารถใช้เครื่องช่วยฟังช่วยเหลือได้ ซึ่งจะใช้การได้ยินที่เหลืออยู่ให้เป็นประโยชน์มากที่สุด และการได้ยินระดับหูหนวกนั้นเครื่องช่วยฟังไม่สามารถช่วยได้อย่างเต็มที่

2. ประเภทของความบกพร่องทางการได้ยิน

นักการศึกษาพิเศษ หรือนักการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้จำแนกประเภทของความบกพร่องทางการได้ยินจาก ตำแหน่งที่เกิดความผิดปกติ จำแนกได้ 5 ประเภท คือ

1. การนำเสียงเสีย (Conductive Hearing loss) เป็นการสูญเสียการได้ยินที่เกิดขึ้นที่ส่วนนำเสียง ได้แก่ หูชั้นนอกและหูชั้นกลางทำงานผิดปกติ

2. ประสาทหูเสีย (Sensorineural Hearing loss) เป็นความผิดปกติที่หูชั้นในหรือประสาทหู

3. ผสม (Mix) เป็นลักษณะการสูญเสียการได้ยินทั้งแบบส่วนนำเสียง และประสาทหูเสียร่วมกัน

4. การแปลเสียงเสีย (Central Hearing loss) เป็นการสูญเสียการได้ยินที่เกิดจากสมองส่วนกลางทำหน้าที่รับและแปลความหมายของเสียงเสีย ซึ่งอาจเกิดจากเนื้องอกในสมอง สมองอักเสบ เส้นเลือดในสมองแตก

5. จิตใจผิดปกติ (Functional or Psychological Hearing loss) เป็นความผิดปกติที่เกิดขึ้นจากจิตใจหรืออารมณ์ ทำให้ไม่มีการตอบสนองต่อเสียง แสดงอาการเหมือนคนหูหนวก แต่กลไกการได้ยินทุกอย่างปกติ ต้องให้จิตแพทย์หรือนักจิตวิทยาปรึกษา (กฤษณา เลิศสุขประเสริฐ. 2550: 14-18; ศรียา นิยมธรรม. 2544: 47-52)

พวงแก้ว กิจธรรม (2546: 65-66) ได้แบ่งประเภทการสูญเสียการได้ยินโดยแยกตามตำแหน่งพยาธิสภาพเป็น 4 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. ส่วนนำเสียงเสีย หมายถึง การสูญเสียการได้ยินซึ่งเกิดจากมีสิ่งผิดปกติที่จุดใดจุดหนึ่งของส่วนนำเสียงของกลไกการได้ยิน ได้แก่ ฐาน เยื่อแก้วหู กระดุก 3 ชั้น โพรงหูชั้นกลาง และท่อยูสเตเชียน (Eustachian tube)

2. ประสาทหูเสีย หมายถึง การสูญเสียการได้ยิน ซึ่งเกิดจากมีสิ่งผิดปกติที่จุดใดจุดหนึ่งของส่วนประสาทรับเสียงตั้งแต่ปลายประสาทรับเสียงในหูชั้นใน เส้นประสาทหูถึงออดิทอรีนิวเคลียส (auditory nuclei) ในเมดูลลาออบลองกาตา (medulla oblongata)

3. ผสม หมายถึง การสูญเสียส่วนนำเสียงและประสาทหูเสียร่วมกัน ซึ่งเกิดจากมีสิ่งผิดปกติที่จุดใดจุดหนึ่งของส่วนนำเสียงผสมกับส่วนประสาทรับเสียง เช่น โพรงหลังเยื่อแก้วหู ผิดปกติผสมกับปลายประสาทรับเสียงผิดปกติ เป็นต้น

4. สมองส่วนกลางเสีย หมายถึง การสูญเสียการได้ยินซึ่งเกิดจากมีความผิดปกติที่จุดใดจุดหนึ่งของสมองส่วนกลาง ตั้งแต่ออดิทอรีนิวเคลียส ถึงออดิทอรีคอร์เท็กซ์ (auditory cortex)

คิตส์เฮลท์ฮ์ (Kidshealth. 2009: Online) ได้แบ่งประเภทของความบกพร่องทางการได้ยิน ดังนี้

1. ท่อนำเสียงเสีย (Conductive Hearing loss) เป็นการสูญเสียการได้ยินตั้งแต่หูชั้นนอกไปถึงหูชั้นกลาง สำหรับเด็กบางคนนั้นการสูญเสียการได้ยินประเภทท่อนำเสียงเสียจะเป็นหูตึงเล็กน้อยและไม่ได้สูญเสียการได้ยินอย่างถาวร เพราะบางคนแพทย์สามารถรักษาได้

2. ประสาทหูเสีย (Sensory Hearing loss) เกิดจากหูชั้นในไม่สามารถทำงานได้เป็นปกติ เพราะเซลล์ขนเกิดความเสียหายหรือถูกทำลาย การได้ยินเสียงต่างๆ นั้นขึ้นอยู่กับระดับของการสูญเสียการได้ยิน ซึ่งบางคนอาจจะไม่ได้ยินเสียงรบกวน หรือบางคนอาจจะได้ยินเสียงบางเสียง หรือไม่ได้ยินเสียงเลย

3. ระบบประสาทหูเสีย (Neural Hearing loss) เกิดจากความผิดปกติของการเชื่อมต่อระหว่างหูชั้นในกับสมอง เส้นประสาทที่ทำหน้าที่เชื่อมต่อกับหูชั้นในกับสมองนั้นถูกทำลาย

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ประเภทของความบกพร่องทางการได้ยินสามารถแบ่งออกได้เป็น 5 ประเภท คือ ประเภทนำเสียงเสีย เกิดจากหูชั้นนอกและหูชั้นกลางทำงานผิดปกติประเภทประสาทหูเสียเกิดจากความผิดปกติของหูชั้นในหรือประสาทหู ประเภทผสมเกิดจากมีสิ่งผิดปกติที่จุดใดจุดหนึ่งของส่วนนำเสียงผสมกับส่วนประสาทรับเสียง ประเภทการแปลเสียงเสีย เกิดจากสมองส่วนกลางทำหน้าที่รับและแปลความหมายของเสียงเสีย และประเภทจิตใจผิดปกติ เกิดขึ้นจากจิตใจหรืออารมณ์ ทำให้ไม่มีการตอบสนองต่อเสียง แสดงอาการเหมือนคนหูหนวก แต่กลไกการได้ยินทุกอย่างปกติ

3. สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยิน

นักการศึกษาพิเศษ หรือนักการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้กล่าวถึงสาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยิน ไว้ดังนี้

1. สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยินประเภทส่วนนำเสียง ได้แก่

1.1 ความผิดปกติแต่กำเนิดเนื่องจากกรรมพันธุ์ ความผิดปกติขณะตั้งครรภ์ หรือการบาดเจ็บขณะคลอด เช่น ไม่มีรูหู และกระดูก 3 ชิ้น หลุดออกจากกัน เป็นต้น

1.2 การติดเชื้อ เช่น รูหูอักเสบ เยื่อแก้วหูอักเสบ และโรคหูน้ำหนวก เป็นต้น

1.3 การบาดเจ็บเนื่องจากกระทบกระแทกหรือการถูกของมีคม เช่น เยื่อแก้วหูทะลุ รูหู ฉีกขาด เป็นต้น

1.4 สิ่งแปลกปลอมอุดตันรูหู เช่น เมล็ดผลไม้ ของเล่น ก้อนกรวด แมลง เป็นต้น

1.5 เนื้องอกต่างๆ เช่น ตึงเนื้อ เยื่อ (polyp) ถุงน้ำ (cyst) เป็นต้น

1.6 สาเหตุอื่นๆ เช่น ขี้หูอุดตัน หินปูนที่เจริญผิดปกติในหูชั้นกลาง เกาะระหว่างฐานของกระดูกโกน (stapes) กับช่องรูปไข่ (oval window) ซึ่งเป็นช่องทางติดต่อระหว่างหูชั้นกลางและหูชั้นใน ทำให้เสียงไม่สามารถผ่านจากหูชั้นกลางเข้าไปในหูชั้นในได้ตามปกติ ทำให้หูอื้อหรือหูตึงทำให้เกิดโรคหินปูนเกาะกระดูกหู (Otosclerosis) และท่อเยื่อหุ้มสมองทำงานผิดปกติ เป็นต้น

2. สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยินประเภทประสาทหูเสื่อม

2.1 ความผิดปกติแต่กำเนิด เนื่องจากถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ ภาวะผิดปกติขณะตั้งครรภ์ของมารดา เช่น การตกเลือด เป็นหัดเยอรมัน เป็นซิฟิลิส โรคครรภ์เป็นพิษ ได้รับยาหรือสารพิษต่อหู ได้รับบาดเจ็บบริเวณท้อง ขาดอาหารที่จำเป็นต่อการเจริญเติบโตของทารก รวมทั้งภาวะผิดปกติขณะคลอด เช่น การคลอดก่อนกำหนด เจ็บท้องนานผิดปกติ เด็กได้รับบาดเจ็บบริเวณหู ต้นคอหรือศีรษะ หรือเด็กขาดออกซิเจนจากสาเหตุใดสาเหตุหนึ่ง

2.2 การติดเชื้อ เช่น ไข้วัดใหญ่ คางทูม ซิฟิลิสที่หู หูชั้นในอักเสบ เยื่อหุ้มสมองหรือสมองอักเสบ เป็นต้น

2.3 การได้รับยาหรือสารที่เป็นพิษต่อหู เช่น ยาปฏิชีวนะบางชนิด ยาขับปัสสาวะ ยาแก้ปวดบางชนิด ยาควินิน ตะกั่ว ปรอท ยาสูบ แอลกอฮอล์ เป็นต้น

2.4 การได้ยินเสียงดังมากๆ เช่น เสียงเครื่องจักร เสียงยานพาหนะ เสียงดนตรี เสียงประทัด เสียงปืน และเสียงจากการก่อสร้าง เป็นต้น

2.5 การเสื่อมสมรรถภาพการได้ยินตามอายุเนื่องจากกระบวนการชราภาพ

2.6 การบาดเจ็บบริเวณหู ต้นคอ หรือศีรษะ

2.7 เนื่องจากต่างๆ เช่น เนื่องจากที่ประสาทหู เป็นต้น

2.8 สาเหตุอื่นๆ อากาการผิดปกติ และโรคบางชนิด เช่น ไข้สูง เบาหวาน โรคมีเนียร์ (meniere) เป็นต้น

3. สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยินเกี่ยวกับสมอง ได้แก่ สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยินประเภทส่วนนำเสียงเสียผลสมกับประเภทประสาทหูเสียดังกล่าวแล้ว เช่น หูชั้นกลางอักเสบผสมการเสื่อมสมรรถภาพการได้ยินตามอายุ เป็นต้น

4. สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยินประเภทสมองส่วนกลางเสีย ได้แก่

4.1 ความผิดปกติในสมองส่วนกลางแต่กำเนิด เนื่องจากการถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์และภาวะผิดปกติขณะตั้งครรภ์

4.2 การติดเชื้อ เช่น สมองอักเสบ เป็นต้น

4.3 การบาดเจ็บบริเวณศีรษะที่ทำให้สมองส่วนกลางเสียหาย

4.4 เนื่องจาก ได้แก่ เนื่องจากหรือมะเร็งที่สมองส่วนกลาง

สาเหตุอื่น ๆ เช่น ภาวะผิดปกติของหลอดเลือดแดงที่ไปเลี้ยงสมองส่วนกลาง
(พวงแก้ว กิจธรรม. 2546: 66-67; เจียมจิต ฤวิธ. 2550: 5)

องค์การอนามัยโลก (WHO. 2009: Online) ได้กล่าวถึงสาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยินไว้ดังนี้

1. เกิดจากกรรมพันธุ์ การมีบุคคลใกล้ชิดในครอบครัวคนใดมีภาวะหูพิการตั้งแต่กำเนิดทำให้เด็กที่เกิดมามีโอกาสเสี่ยงที่จะมีความบกพร่องทางการได้ยินมาก
2. เกิดระหว่างการคลอดซึ่งมีหลายสาเหตุด้วยกัน เช่น
 - 2.1 การคลอดก่อนกำหนด
 - 2.2 มารดาเจ็บท้องคลอดนานผิดปกติทำให้ทารกขาดอากาศหายใจ
 - 2.3 การติดเชื้อหัดเยอรมัน หรือติดเชื้อต่างๆ ขณะตั้งครรภ์
 - 2.4 การที่มารดาได้รับยา ซึ่งมีประมาณ 130 ชนิด เช่นยาปฏิชีวนะ เพราะมีผลต่อประสาทหูชั้นในของทารก
 - 2.5 โรคดีซ่าน จะมีผลต่อเส้นประสาทการรับฟังในทารกแรกเกิด
3. เป็นโรคต่างๆ เช่น เยื่อหุ้มสมองอักเสบ หัด คางทูม เป็นต้น
4. ได้รับยาที่เป็นอันตรายต่อหูในทุกช่วงอายุ รวมถึงยาปฏิชีวนะและยาต่อต้านมาลาเรีย
5. ถูกกระทบกระเทือนอย่างรุนแรงบริเวณหู
6. มีไข้หรือสิ่งแปลกปลอมอุดตันรูหู
7. อยู่ในสภาวะแวดล้อมที่เป็นอันตรายต่อหูเช่น การอยู่ในที่มีเสียงดังมากๆ ฟังเพลงเสียงดัง หรือได้ยินเสียงดังมากๆ เช่นเสียงระเบิด
8. การรับฟังเสื่อมตามวัย

วาริ ธีระจิตร (2545: 45-47) กล่าวถึง สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยินอาจเนื่องมาจากหลากหลายสาเหตุที่สำคัญ ได้แก่

1. หูหนวกก่อนคลอด (Congenital Deafness) หมายถึง ทารกที่จะเกิดมามีความพิการของอวัยวะรับเสียงตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา เมื่อคลอดออกมาแล้วปรากฏอาการหูหนวกแต่แรกเกิด ซึ่งอาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

1.1 หูหนวกตามกรรมพันธุ์ (Hereditary Deafness) เป็นอาการหูหนวกของทารกที่มีความพิการสืบพันธุ์จากบิดา หรือมารดา หรือบรรพบุรุษ เช่น พ่อแม่หูหนวก ลูกอาจหูหนวกหรือหลานหูหนวก

1.2 หูหนวกที่ไม่ใช่กรรมพันธุ์ (Sporadic Deafness) มีหลายสาเหตุ ดังนี้

1.2.1 หูหนวกจากอันตรายต่อทารก เช่น ขณะมารดาตั้งครรภ์บังเอิญหกล้ม

ถูกกระทบกระเทือนอย่างแรง ทารกที่อยู่ในครรภ์และกำลังเจริญเติบโต อาจถูกบีบ ถูกกด หรือถูกกระทบหรือเลือดไปหล่อเลี้ยงไม่สะดวก ทำให้อวัยวะการได้ยินพิการได้ เมื่อทารกคลอดออกมา ก็มีอาการหูหนวกแต่กำเนิดติดออกมาด้วย

1.2.2 หูหนวกจากการคลอด คือ ศีรษะถูกบีบขณะคลอด เนื่องจากกระดูกเชิงกรานเล็กหรือคีมจับศีรษะทารกไม่ถูกที่ เป็นต้น

1.2.3 หูหนวกจากการเติบโตของอวัยวะหูผิดปกติ ทารกที่เกิดมาอาจไม่มีใบหู ไม่มีรูหูข้างเดียวหรือสองข้าง เมื่อมีความพิการเกิดขึ้นกับอวัยวะหูส่วนหนึ่งส่วนใด ทำให้หูหนวกได้เหมือนกัน

1.2.4 หูหนวกจากพิษยาตอนมารดาขณะตั้งครรภ์ ระหว่างที่มารดาตั้งครรภ์อาจเจ็บป่วย และจำเป็นต้องใช้ยาบางอย่างรักษา ยานั้นอาจเป็นพิษต่ออวัยวะหูของทารกในครรภ์ได้ เช่น ยาควินิน ยาแอสไพริน ยาสเตียรอยด์มัยซิน และยาเพนนิซิลิน เป็นต้น หญิงตั้งครรภ์ควรระมัดระวังในการใช้ยาให้มากที่สุด เพราะยาสามารถซึมผ่านรกไปยังทารกในครรภ์ได้โดยง่าย อันตรายที่ร้ายแรงมากในหญิงมีครรภ์ การรับประทานยาที่มีผลทำให้ทารกในครรภ์พิการโดยเฉพาะระยะ 3 เดือนแรกของการตั้งครรภ์ และใกล้คลอด

1.2.5 หูหนวกจากโรคติดต่อขณะตั้งครรภ์ เช่น โรคหัดเยอรมัน ทารกที่ได้รับเชื้อไวรัสชนิดนี้จากมารดาขณะอยู่ในครรภ์ 3 เดือนแรกของการตั้งครรภ์ อาจมีผลทำให้เกิดผิดปกติของร่างกายในหลายระบบ ได้แก่ ความผิดปกติที่หัวใจ หลอดเลือดที่ตา คือ เกิดต้อกระจกโดยกำเนิด ร่างกายและศีรษะของทารกเล็กกว่าปกติ สมอองไม่เจริญเติบโตทำให้หูหนวกได้

2. หูหนวกหลังคลอด (Acquired Deafness) หมายถึง ทารกที่เกิดมีอวัยวะและประสาทหูปกติ แต่ต่อมาภายหลังปรากฏว่าหูหนวกขึ้น เราเรียกหูหนวกหลังคลอด โอกาสที่จะทำให้หูหนวกจึงมีมากมายหลายอย่าง สามารถแยกเป็นหัวข้อ ดังนี้

2.1 หูหนวกจากโรคระบบประสาท เช่น ป่วยเป็นเยื่อหุ้มสมองอักเสบ

2.2 หูหนวกจากโรคติดต่อ เช่น ภายหลังจากการป่วยด้วยโรคหัด ไข้หวัดใหญ่ คางทูม หัดเยอรมัน อาจมีอาการหูหนวกได้

2.3 หูหนวกร่วมกับโรคต่อมไร้ท่อ เช่น โรคต่อมพิทูอิทารี มีอาการหูหนวกร่วมด้วย

2.4 หูหนวกจากพิษยาและสารเคมี เมื่อผู้ป่วยได้รับยาที่เป็นพิษต่ออวัยวะส่วนใน และประสาทหู เช่น ควินิน ยาสเตียรอยด์มัยซิน และยาคานามัยซิน เป็นต้น

2.5 หูหนวกจากโรคหู คอ จมูก อวัยวะของหู คอ จมูก ติดต่อกัน และอยู่ใกล้เคียงกันมาก เมื่ออวัยวะดังกล่าวเกิดโรคมักกระทบกระทั่งกันถึงกัน

2.6 นูหนวกจากอันตราย ต่ออวัยวะ และประสาทหู เช่น การตกแปล ตกบันได ตกจากที่สูง นอกจากศีรษะได้รับความกระทบกระเทือนแล้วกระดูกขมับแตก ร้าว หรือถูกตบ ที่หูอย่างรุนแรง ทำให้นูหนวกได้

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยินเนื่องมาจากหลากหลาย สาเหตุที่สำคัญประการแรก นูหนวกก่อนคลอด ซึ่งอาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ นูหนวกตามกรรมพันธุ์ นูหนวกที่ไม่ใช่กรรมพันธุ์ และสาเหตุอีกประการได้แก่ นูหนวกหลังคลอดซึ่งเป็นทารกที่เกิดมามีอวัยวะ และประสาทหูปกติแต่เกิดความพิการขึ้นภายหลังโดยมีด้วยกันหลายสาเหตุ เช่น นูหนวกจากโรคระบบ ประสาท นูหนวกจากพิษยาและสารเคมี หรือการได้รับความกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง

4. ลักษณะและพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีดังนี้ คือ

1. การพูด เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีปัญหาทางการพูดเด็กอาจพูดไม่ได้ หรือพูดไม่ชัดซึ่งขึ้นอยู่กับระดับการสูญเสียการได้ยินของเด็ก เด็กที่สูญเสียการได้ยินเล็กน้อยอาจพูดได้ เด็กที่สูญเสียการได้ยินในระดับปานกลางสามารถพูดได้แต่อาจไม่ชัด ส่วนเด็กที่สูญเสียการได้ยินมากหรือนูหนวกอาจพูดไม่ได้เลยหากไม่ได้รับการสอนพูดในวัยเด็ก นอกจากนี้การพูดขึ้นอยู่กับอายุ ของเด็กเมื่อสูญเสียการได้ยินอีกด้วย หากเด็กสูญเสียการได้ยินมาแต่กำเนิดเด็กก็จะมีปัญหาในการพูด อย่างมากแต่ถ้าเด็กสูญเสียการได้ยินหลังจากที่เด็กพูดได้แล้วปัญหาในการพูดจะน้อยกว่าเด็กที่สูญเสีย การได้ยินแต่กำเนิด ปัญหาในการพูดของเด็กนอกจากจะขึ้นอยู่กับความรุนแรงของการสูญเสียการได้ยินแล้วยังขึ้นอยู่กับอายุของเด็กเมื่อเด็กสูญเสียการได้ยินอีกด้วย

2. ภาษา เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีปัญหาเกี่ยวกับภาษา เช่น มีความรู้ เกี่ยวกับคำศัพท์ในวงจำกัด เรียงคำเป็นประโยคที่ผิดหลักภาษา เป็นต้น ปัญหาทางภาษาของเด็ก คล้ายคลึงกับปัญหาในการพูดคือเด็กยิ่งสูญเสียการได้ยินมากเท่าใดยิ่งมีปัญหาทางภาษามากขึ้น

3. ความสามารถทางสติปัญญา ผู้ที่ไม่คุ้นเคยกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อาจคิดว่าเด็กประเภทนี้มีระดับสติปัญญาต่ำ ความจริงแล้วไม่เป็นเช่นนั้น เพราะว่าท่านไม่สามารถสื่อสารกับเขาได้ หากท่านสามารถสื่อสารกับเขาได้เป็นอย่างดีแล้ว ท่านอาจเห็นว่าเขาเป็นคนฉลาดก็ได้ ความจริงแล้วระดับสติปัญญาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจากรายงานการวิจัย พบว่า มีการกระจายคล้ายเด็กปกติ บางคนอาจโง่ บางคนอาจฉลาด บางคนฉลาดถึงขั้นเป็นอัจฉริยะ ก็มี จึงอาจสรุปได้ว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่ใช่เด็กโง่ทุกคน

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจำนวนมากมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าวิธีการเรียนการสอน ตลอดจนการวัดผลที่ปฏิบัติกัน

อยู่ในปัจจุบันเหมาะที่จะนำมาใช้กับเด็กปกติมากกว่า วิธีการบางอย่างจึงไม่เหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากงานวิจัยต่างๆ สรุปว่าการที่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้มีโอกาสเรียนร่วม (mainstream) ในชั้นเรียนปกติ เด็กเหล่านี้จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ดังตารางแสดงการเรียนร่วมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในชั้นปกติ

ระดับการการได้ยิน	ประเภท	การจัดการศึกษา
0-26 dB	ปกติ	การศึกษาในชั้นเรียนปกติ
27-40 dB	เล็กน้อย	การศึกษาในชั้นเรียนปกติ จัดที่นั่งพิเศษ อาจต้องการ การฝึกพูด อ่านคำพูด หรืออาจต้องการบริการด้านอื่นๆ ควรมีการติดตามผลการเรียน
41-55 dB	ปานกลาง	การศึกษาในชั้นเรียนปกติ ต้องการที่นั่งพิเศษ ควรใช้เครื่องช่วยฟัง ฝึกพูด อ่านคำพูด ฝึกฟัง อาจต้องการ ความช่วยเหลือเรื่องภาษา และการอ่าน และอาจต้องการบริการด้านอื่นๆ ควรมีการติดตามผลการเรียน
56-70 dB	มาก	การศึกษาในชั้นเรียนปกติ ต้องการที่นั่งพิเศษ อาศัยเครื่องช่วยฟัง ฝึกพูด อ่านคำพูด ต้องการความช่วยเหลือพิเศษเรื่องภาษาและการอ่าน ต้องการบริการด้านอื่นๆ เช่น การตีพิมพ์เศษจดบันทึกสั้นๆ ควรมีการติดตามความก้าวหน้า
71-90 dB	รุนแรง	ถ้าเป็นไปได้ควรเรียนในชั้นเรียนปกติต้องการที่นั่งพิเศษ การจัดการศึกษาพิเศษเต็มเวลา (full time special education) อาจจำเป็น แต่ควรมีการเรียนร่วมบางเวลาเท่าที่จะทำได้และต้องใช้เครื่องช่วยฟัง ประกอบกับการฝึกฟัง ฝึกพูด และอ่านคำพูด รวมถึงการบริการด้านอื่นๆ ครอบคลุม ควรมีการติดตามความก้าวหน้า
91+ dB	รุนแรงมาก	ต้องการการศึกษาพิเศษ ฝึกทักษะการสื่อสาร ทางการพูด และภาษามือ รวมถึงต้องการบริการด้านอื่นๆ ให้ครอบคลุม การเรียนการสอน อาจมีการบูรณาการ (เรียนร่วม) บางเวลาสำหรับเด็กบางคนที่คัดเลือกล่วง

5. การปรับตัว เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอาจมีปัญหาในการปรับตัว สาเหตุส่วนใหญ่มาจากการสื่อสารกับผู้อื่น หากเด็กสามารถสื่อสารได้ดี ปัญหาทางอารมณ์อาจลดลงทำให้เด็กสามารถปรับตัวได้ แต่ถ้าเด็กไม่สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ดีเด็กอาจเกิดความคับข้องใจซึ่งมีผลต่อพฤติกรรมของเด็ก ทำให้ต้องปรับตัวมากกว่าเด็กปกติเสียอีก (สำนักงานบริหารงานการศึกษาพิเศษ. 2550: 3; อรณัฐ ลิมตศิริ. 2547: 74-76; ผดุง อารยะวิญญู. 2542: 23-24)

วารี ธิระจิตร (2545: 47) ได้กล่าวถึงปัญหาของเด็กหูหนวกในด้านต่างๆ ดังนี้

1. เด็กหูหนวกจะมีปัญหาด้านภาษามาก เพราะขาดการสื่อความหมายด้านการพูด ต้องใช้มือแทนภาษาพูด เวลาพูดเสียงจะเพี้ยนทำให้ติดต่อกับบุคคลอื่นได้น้อย คนหูหนวกมักเขียนหนังสือผิด เขียนกลับคำ รู้คำศัพท์น้อย การใช้ภาษาเขียนผิดพลาด
2. เด็กหูหนวกจะมีปัญหาด้านอารมณ์ เพราะสาเหตุของภาษาทำให้การสื่อความเข้าใจเป็นไปได้ยากลำบาก ถ้าหากไปอยู่ในสังคมที่ไม่เป็นที่ยอมรับแล้วก็จะยอมเพิ่มปัญหามากขึ้น ทำให้เด็กสุขภาพจิตเสื่อม มีปมด้อย ทำให้เด็กเกิดความคับข้องใจ ก่อให้เกิดปัญหาทางอารมณ์ได้ เช่น โกรธง่าย เอาแต่ใจตัวเอง ขี้ระแวง ขาดความรับผิดชอบ ไม่มีความหนักแน่นอดทนต่อการทำงาน หนึ่งงานหนัก เป็นต้น
3. เด็กหูหนวกจะมีปัญหาด้านครอบครัว หากครอบครัวของเด็กหูหนวกไม่ยอมรับเด็กขาดความรักความเข้าใจ ขาดความอบอุ่นทางใจ มีความทุกข์เพราะความน้อยเนื้อต่ำใจแล้วยอมก่อให้เกิดปัญหาฝังรากลึกในจิตใจของเด็กมาก เพราะจะระบายกับใครไม่ได้ เนื่องจากความบกพร่องทางการสื่อความหมายทางการพูด
4. เด็กหูหนวกจะมีปัญหาด้านสังคม ถ้าหากอยู่ในสังคมที่ไม่ยอมรับรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ขาดความเข้าใจ มักถูกกลั่นแกล้ง ล้อเลียน ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กหูหนวกเกิดความคับข้องใจน้อยเนื้อต่ำใจ และบางครั้งอาจตกเป็นเครื่องมือของมิชฉาชีพ กลายเป็นอาชญากร บางรายก็ถูกล่อลวงให้ค้าประเวณี ติดยาเสพติด และนักการพนัน เป็นต้น
5. เด็กหูหนวกจะมีปัญหาด้านความมืด เพราะเด็กจะใช้สายตาแทนการฟังเสียงต่างๆ ถ้าขาดแสงสว่างก็ขาดการมองเห็นจะไม่สามารถสื่อความหมายได้
6. เด็กหูหนวกจะมีปัญหาด้านการประกอบอาชีพ บุคคลที่หูหนวกจะเสียสิทธิในการประกอบอาชีพไม่เท่าเทียมกับเด็กปกติ

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ลักษณะและพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จะขึ้นอยู่กับการสูญเสียการได้ยิน ซึ่งมีลักษณะในด้านต่างๆ คือ การพูด เด็กที่สูญเสียการได้ยินเล็กน้อยอาจพอพูดได้ เด็กที่สูญเสียการได้ยินในระดับปานกลางสามารถพูดได้แต่อาจไม่ชัด ส่วนเด็ก

ที่สูญเสียการได้ยินมากหรือหูหนวกอาจพูดไม่ได้เลยหากไม่ได้รับการสอนพูดในวัยเด็ก ภาษา ปัญหาทางภาษาของเด็กคล้ายคลึงกับปัญหาในการพูด คือเด็กยิ่งสูญเสียการได้ยินมากเท่าใดยิ่งมีปัญหาด้านภาษามากขึ้นเท่านั้น ความสามารถทางสติปัญญา มีการกระจายคล้ายเด็กปกติ บางคนอาจโง่ บางคนอาจฉลาด บางคนฉลาดถึงขั้นเป็นอัจฉริยะก็มี จึงอาจสรุปได้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ไม่ใช่เด็กโง่ทุกคน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจำนวนมากมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าวิธีการเรียนการสอน และสิ่งที่เป็นปัญหาต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน คือ ปัญหาด้านภาษา ปัญหาด้านครอบครัว ปัญหาด้านสังคม ปัญหาด้านความมีดี และปัญหาด้านการประกอบอาชีพ

5. วิธีการสื่อสารกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

สำนักงานบริหารงานการศึกษาพิเศษ (2550: 4-5) ได้กล่าวว่า ปัญหาหลักของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน คือ ปัญหาเกี่ยวกับภาษาและการสื่อสาร ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ควรเน้นในเรื่องของการฝึกทักษะการสื่อสาร การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ภาษาท่าทาง และภาษามือ ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องควรเรียนรู้วิธีการสื่อความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอน และการสื่อสาร ซึ่งมีวิธีการสื่อความหมาย 7 วิธี ดังนี้

1. การพูด (Speech) เป็นการสื่อสารเช่นเดียวกับบุคคลปกติทั่วไป แต่อาจจะพูดไม่ชัด พูดผิดเพี้ยน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับการได้ยิน และการได้รับการฝึกทักษะการฟัง การพูด
2. การอ่านริมฝีปาก (Lip Reading) เป็นการสื่อสารโดยการสังเกตรูปปากของคู่สนทนาและพยายามแปลความหมายจากรูปปากที่สังเกตเห็น
3. การใช้ท่าแนะคำพูด (Cued Speech) เป็นการสื่อสารโดยการท่าทางของมือ ประกอบการออกเสียงพูดในระดับที่แตกต่างกัน เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต้องได้รับการฝึกสังเกตจุดความแตกต่างของท่ามือเพื่อให้ทราบความหมายของคำพูด
4. การใช้ภาษามือ (Sign Language) เป็นการสื่อสารโดยใช้ท่ามือประกอบสีหน้า ท่าทางแทนคำหรือประโยคที่พูด
5. การสะกดนิ้วมือ (Finger Spelling) เป็นการสื่อสารโดยใช้นิ้วมือทำท่าต่างๆ เป็นสัญลักษณ์แทนตัวอักษร สระ วรรณยุกต์ รวมถึงตัวเลข เพื่อสะกดเป็นคำ ส่วนใหญ่จะเป็นคำเฉพาะ ที่ใช้ภาษามือสื่อแล้วยังไม่เข้าใจ ก็จะใช้การสะกดนิ้วมือประกอบ

6. การใช้ภาษาโดยรวม (Total Communication) เป็นการสื่อสารโดยใช้ทุกวิธีการ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่านริมฝีปาก การใช้ท่าแนะคำพูด การใช้ภาษามือ และการสะกดนิ้วมือ เพื่อสื่อความหมายให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เข้าใจอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นที่นิยมใช้กันมากในปัจจุบัน

7. การเขียน (Writing) เป็นการสื่อสารที่ใช้ตัวอักษรเขียนถ่ายทอดความรู้ความคิด เช่นเดียวกับคนปกติ แต่การเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มักจะมีลักษณะของการสะกดคำผิด การเขียนประโยคสลับที่

กฤษณา เลิศสุขประเสริฐ. (2550: 57-62) ได้กล่าวถึงการสื่อความหมายของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไว้ 3 วิธี ได้แก่

1. การสื่อความหมายโดยการใช้ท่าทาง (Manual Communication) การใช้ท่าทางเพื่อแสดงถึงความหมายด้วยการเคลื่อนไหวมือ ใบหน้า นัยน์ตาและลำตัว เรียกอีกอย่างหนึ่งว่าภาษามือ ซึ่งเป็นภาษาอิสระอีกภาษาหนึ่ง แตกต่างจากท่าธรรมชาติ (Natural Gestures) ภาษามือมิใช่เป็นการแปลภาษาพูด แต่เป็นท่าทางที่ถูกจัดเป็นระบบอย่างมาตรฐานเพื่อใช้ในการสื่อความหมาย

2. การสื่อความหมายโดยใช้การฟังและการพูด (Oral Communication) เด็กหูพิการแต่กำเนิดส่วนใหญ่จะมีการได้ยินเหลืออยู่ ชนิดที่ไม่ได้ยินอะไรเลยจะมีจำนวนน้อย ดังนั้น หากเด็กพิการที่มีการได้ยินเหลืออยู่ ได้รับการช่วยเหลือก่อนอายุ 6 เดือน ด้วยการใส่เครื่องช่วยฟังที่เหมาะสมรวมทั้งได้รับการกระตุ้นการได้ยินและฟื้นฟูสมรรถภาพการได้ยิน เด็กก็จะสามารถรับรู้เสียงและมีพัฒนาการทางภาษาและการพูดใกล้เคียงกับเด็กปกติ โดยการสอนให้เด็กพูดและอ่านริมฝีปากจะช่วย让孩子ปรับตัวเข้ากับสังคมที่ใช้การสื่อสารด้วยการพูดเป็นหลักได้เร็วขึ้น

3. การสื่อความหมายโดยใช้ระบบรวม (Total Communication) เป็นการใช้วิธีสื่อความหมายหลายๆ อย่างในเวลาเดียวกัน ทั้งภาษามือ ร่วมกับการฟังและการพูด เพื่อจุดมุ่งหมายที่จะให้การสื่อความหมายมีประสิทธิภาพมากขึ้น

โรเบิร์ตและเซนเดอซัน (วาริ ธิระจิตร 2545: 50-57; อ้างอิงจาก Robert; & Sanderson: 1972) และ ผดุง อารยะวิญญู (2542: 34-37) ได้กล่าวถึงวิธีการสื่อสารของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ไว้สอดคล้องกัน 6 วิธี ดังนี้

1. การพูด (Speech) ใช้ได้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่มากนัก เหมาะสำหรับเด็กหูตึงเล็กน้อยไปถึงหูตึงปานกลาง หากเด็กหูตึงมากหรือหูหนวกจะใช้วิธีสื่อสารด้วยการพูดไม่ได้ผล

2. ภาษามือ (Sign language) เหมาะสำหรับเด็กที่สูญเสียการได้ยินมากหรือหูหนวก เด็กเหล่านี้ไม่สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ด้วยการพูด จึงควรใช้ภาษามือแทน ผู้ที่จะเข้าใจภาษามือได้ ต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาษามือ ภาษามือเป็นระบบสื่อสารอย่างหนึ่งของคนหูหนวก ผู้พูด จะใช้มือทั้งสองข้างแสดงท่าทาง หรือแสดงการวางมือในตำแหน่งต่างๆ กัน แต่ละท่า/ตำแหน่งของมือมีความหมาย

3. การสะกดตัวอักษรด้วยนิ้วมือ (Finger spelling) เป็นระบบการสื่อสารอย่างหนึ่งของคนหูหนวก ท่ามือแต่ละท่ามีความหมายเท่ากับตัวอักษร 1 ตัว ในภาษาไทยตั้งแต่ ก-ฮ เมื่อต้องการจะสะกดคำ หรือประสมอักษร ผู้พูดก็จะแสดงท่ามือของตัวอักษรเหล่านั้นติดต่อกันจนจบคำ การสะกดตัวอักษรด้วยนิ้วมือนิยมมากใช้มือข้างเดียว และมักสะกดคำที่ไม่มีในภาษามือเท่านั้น เช่น ชื่อคน ชื่อสถานที่ เป็นต้น

4. การอ่านริมฝีปาก (Lip reading) หมายถึง การที่ผู้ฟังพยายามเดาคำพูดโดยการสังเกตจากลักษณะการเคลื่อนไหวริมฝีปากของผู้พูด เพื่อให้เข้าใจความหมายตรงกันในเรื่องที่ผู้พูดกล่าวถึง ในบางครั้งอาจต้องสังเกตลักษณะสีหน้าท่าทาง ตลอดจนการเคลื่อนไหวมือ เท้า และลำตัวของผู้พูดด้วย เพื่อให้เข้าใจความหมายของคำพูดได้ดียิ่งขึ้น การสังเกตการเคลื่อนไหวของผู้พูดในลักษณะนี้ (ประกอบกับการสังเกตการเคลื่อนไหวของริมฝีปาก) เรียกว่าการอ่านคำพูด (Speech reading)

5. ท่าแนะคำพูด (Cued speech) เป็นระบบการสื่อสารอย่างหนึ่งของคนหูหนวก โดยผู้พูดจะแสดงท่ามือในลักษณะต่างๆ ประกอบคำพูดเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายของการพูดได้ดียิ่งขึ้น ท่ามือที่ใช้ถูกกำหนดไว้อย่างเป็นระบบ แต่ละท่ามีความเฉพาะ และผู้พูดจะวางมือในระดับต่ำกว่าคางเล็กน้อย ไม่วางมือไว้ในตำแหน่งอื่นๆ และใช้มือเพียงข้างเดียว

6. การสื่อสารรวม (Total communication) เป็นระบบการสื่อสารอย่างหนึ่งของคนหูหนวก โดยใช้วิธีสื่อสารหลายวิธีรวมกันกับการพูด หรือใช้วิธีพูดรวมกับภาษามือและภาษาท่าทางอื่นๆ ซึ่งผู้พูดจะพูด และใช้ภาษามือไปพร้อมกับการพูดและในขณะเดียวกัน ก็อาจแสดงความรู้สึกออกทางสีหน้า และใช้ท่าทางอื่นๆ ประกอบทั้งนี้เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายได้ดียิ่งขึ้น นอกจากการพูด การใช้ภาษามือ การแสดงท่าทางประกอบแล้ว การสื่อสารก็อาจใช้วิธีอ่านริมฝีปาก ท่าแนะคำพูด การสะกดตัวอักษรด้วยนิ้วมือ การอ่าน การเขียน หรือวิธีอื่นๆ ก็ได้ การใช้วิธีสื่อสารรวมกันตั้งแต่สองวิธีขึ้นไปเรียกว่าการสื่อสารรวม

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า วิธีการสื่อสารของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เน้นในเรื่องของการฝึกทักษะการสื่อสาร การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ภาษาท่าทาง และภาษามือ เพราะเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีปัญหาเกี่ยวกับภาษาและการสื่อสาร ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องควรเรียนรู้วิธีการสื่อความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอน และการสื่อสาร

6. การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ (2550: 19-22) กล่าวว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งมีระดับสติปัญญาปกติและไม่บกพร่องด้านอื่น สามารถเรียนรู้ได้เท่ากับคนปกติทั่วไป ทั้งนี้ ต้องจัดวิธีการศึกษาให้สอดคล้องกับระดับของความบกพร่องทางการได้ยิน ไว้ดังนี้

1. เด็กหูตึง ต้องจัดให้เด็กหูตึงได้ใช้เครื่องช่วยฟังที่เหมาะสม ได้รับการฝึกอบรมและพัฒนาทักษะการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมเต็มศักยภาพของแต่ละคน เนื่องจากเด็กหูตึงจำเป็นต้องดูริมฝีปากและการเคลื่อนไหวของอวัยวะที่ใช้ในการพูด เพื่อใช้ในการอ่านริมฝีปาก ดูผู้พูด และดูสิ่งอื่นๆ รอบตัว เพื่อเสริมการฟังให้สามารถรับรู้ข้อมูลข่าวสารได้ดียิ่งขึ้น ดังนั้น จึงควรจัดให้เด็กหูตึงได้เห็นปากผู้พูดอย่างชัดเจน โดยจัดที่นั่งของผู้เรียนให้เหมาะสมและมีแสงสว่างเพียงพอ

2. เด็กหูหนวก ต้องสื่อสารโดยการใช้ภาษามือ การสะกดนิ้วมือ การอ่านริมฝีปาก การดูผู้พูด และสิ่งอื่น ๆ รอบตัว ดังนั้น ครูผู้สอนด้านภาษาพูดจึงต้องจัดให้มีล่ามภาษามือในการเรียนการสอนทุกครั้ง นอกจากนั้น จะต้องจัดให้มีผู้ช่วยจดคำสอน/บรรยาย เพื่อให้เด็กนำไปใช้ศึกษาทบทวนได้ ซึ่งอาจเป็นเพื่อน ผู้ปกครอง อาสาสมัคร หรือสถานศึกษาจัดให้ตามความเหมาะสม หรืออาจใช้การถ่ายเอกสารบันทึกคำสอนของเพื่อน ๆ สำหรับเด็กหูหนวกและเด็กหูตึงระดับรุนแรงบางคนที่ไม่สามารถสื่อสารโดยการใช้ภาษาพูดเพียงอย่างเดียวได้ ควรใช้ภาษามือช่วยหรือที่เรียกว่าระบบรวม (Total Communication) โดยเฉพาะเด็กหูหนวกต้องจัดให้เด็กหูหนวกได้เรียนภาษามือไทยเป็นภาษาที่หนึ่ง และเรียนรู้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เพื่อให้เด็กหูหนวกสามารถสื่อสารทั้งสองภาษาได้คล่องแคล่วเท่าเทียมกัน

นิลบล ทูรานุกภาพ (2546: 114) ได้กล่าวว่า การจัดการศึกษาจึงต้องคำนึงถึงระดับการได้ยินเป็นสำคัญในปัจจุบันการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจัดเป็น 2 รูปแบบคือ

1. การจัดการศึกษาในโรงเรียนพิเศษ เป็นการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่สูญเสียการได้ยินระดับรุนแรงถึงรุนแรงมาก หรือกลุ่มหูหนวกนั่นเอง ใช้ภาษามือ และระบบรวมในการสื่อสาร

2. การจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนปกติ เป็นการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่สูญเสียการได้ยินระดับเล็กน้อย ปานกลาง และระดับมากแต่ยังมีการได้ยินเหลืออยู่บ้าง สามารถใช้เครื่องช่วยฟังเพื่อเรียนรู้ และสื่อสารด้วยวิธีการฟัง การพูด การอ่านริมฝีปาก ในการจัดการเรียนร่วมในชั้นเรียนกับเด็กปกตินั้นจะต้องคำนึงถึงระดับการได้ยินเป็นหลัก เช่น ถ้าสูญเสียการได้ยินน้อยก็สามารถเรียนร่วมในชั้นปกติได้เต็มเวลา และปฏิบัติเหมือนเด็กปกติทุกประการ ถ้าสูญเสียการได้ยินมากก็อาจจัดเป็นชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ และเรียนร่วมเป็นบางวิชา

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การจัดการศึกษาให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ควรคำนึงถึงองค์ประกอบต่างๆ เช่น ระดับของการได้ยิน ความพร้อมของนักเรียน และระดับความพิการในการจัดชั้นเรียน และควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับลักษณะของความบกพร่องทางการได้ยินของเด็กด้วย โดยเฉพาะความสามารถทางภาษา พร้อมทั้งให้ความสำคัญ ในการเตรียมความพร้อมด้านต่างๆ ทุกด้าน เพื่อส่งเสริมพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา ทำให้เกิดการเรียนรู้ และสามารถปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ ตลอดจนสามารถอยู่ร่วมกันในสังคมได้ดีเช่นเดียวกับเด็กปกติ

7. วิธีการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

นิลบล ทูรานุกภาพ (2546:114-115) ได้กล่าวว่า การที่มีเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้ามาเรียนร่วมในชั้นเรียน ครูผู้สอนควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. ชี้แจงให้เด็กปกติเข้าใจว่าควรปฏิบัติอย่างไรต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมในชั้น
2. ควรให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั่งในตำแหน่งที่สามารถมองเห็น และได้ยินผู้สอน ได้ชัดเจน
3. ก่อนสอนควรตรวจเช็คทุกครั้งว่าเครื่องช่วยฟังทำงานหรือไม่
4. เวลาพูดกับเด็กครูควรมองหน้าเด็ก ทั้งนี้เพื่อให้เด็กอ่านคำพูดตลอดจนสีหน้าท่าทางของครู
5. ใช้ท่าทางประกอบการพูด เพื่อให้เด็กเข้าใจคำพูดของครู แต่ไม่ควรแสดงท่าทางมากจนเกินไป
6. มีอุปกรณ์ประกอบการสอน หรืออธิบายให้เด็กเข้าใจสิ่งนั้นๆ มากที่สุด
7. ครูควรเขียนบนกระดานให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้
8. อย่าพูดในขณะที่เขียนกระดาน เพราะเด็กจะไม่สามารถอ่านริมฝีปากของครูได้

9. พยายามป้องกันอย่าให้มีเสียงรบกวนอื่นๆ เกินความจำเป็นเพราะเครื่องช่วยฟัง จะขยายเสียงเหล่านั้นด้วย ซึ่งจะทำให้เด็กไม่ได้ประโยชน์จากเครื่องช่วยฟังเต็มที่

10. เตือนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่ให้ส่งเสียงดังรบกวนเด็กปกติ

11. ครูควรแจกหัวข้อเรื่อง และสาระสำคัญของการสอนในแต่ละครั้งก่อนการสอน เพราะเด็กจะต้องอ่านริมฝีปากของครูประกอบไปด้วย

12. สอนให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความรับผิดชอบ และประพฤติ ปฏิบัติเช่นเดียวกับเด็กปกติอื่นๆ

13. ควรพูดกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้ประโยคที่สมบูรณ์ไม่พูด ทีละคำกระต่อนกระแต่น เพื่อเด็กจะได้จำโครงสร้างของประโยคและเดาความหมายได้มากกว่า

14. ไม่จำเป็นต้องตะโกน หรือพูดด้วยเสียงดังเกินปกติ

15. ครูควรยืนพูดในที่ที่แสงสว่างส่องที่ใบหน้าและมีฉากหลังทึบ เพื่อความชัดเจน ในการอ่านริมฝีปาก

16. เมื่อต้องการพูดคุยกับเด็กควรใช้วิธีเรียกชื่อไม่ควรใช้วิธีสัมผัส เพื่อฝึกให้เด็ก รู้จักฟัง

17. ให้โอกาสเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินออกมารายงานหน้าชั้นบ้าง เพื่อให้ เด็กได้ฝึกพูด และเพื่อนๆ ซึ่งเป็นเด็กปกติจะได้ฟังภาษาพูดของเขา

18. หากเด็กปกติออกมารายงานหน้าชั้น ครูควรสรุปสิ่งที่เด็กปกติพูด เพื่อทบทวน และป้องกันความเข้าใจผิดพลาด

19. ให้กำลังใจแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้เด็ก มีกำลังใจในการเรียนและมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนน้อยที่สุด

20. ใช้วิธีการสอนเป็นกลุ่ม เพื่อให้เด็กปกติช่วยสอนบางเรื่องที่เด็กไม่เข้าใจ โดยจัด เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอยู่ในกลุ่มเด็กปกติที่เก่ง

21. หาเพื่อนช่วยสอนให้

22. ครูต้องจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล

ผดุง อารยะวิญญู (2542: 25) ได้กล่าวไว้ว่า หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความบกพร่อง ทางการได้ยิน ควรครอบคลุมไปถึงการฝึกฟัง การฝึกสายตา การฝึกทักษะทางการพูด การฝึกทักษะ ทางภาษา การฝึกทักษะดังกล่าวควรกระทำตามลำดับขั้นตอนยากง่ายของเนื้อหาวิชา เช่น วิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ฯลฯ ควรครอบคลุมเนื้อหาที่ใกล้เคียงกับเด็กปกติ แต่วิธีสอนตลอดจน เครื่องมืออุปกรณ์จำเป็นอาจแตกต่างกันไป หรือเพิ่มเติมจากที่มีใช้สำหรับเด็กปกติ ทั้งนี้เพื่อสนอง ความต้องการพิเศษของเด็กประเภทนี้ การจัดการศึกษาสำหรับเด็กหูตึง ควรมีลักษณะแตกต่างไปจาก

การศึกษาของเด็กหูหนวก การจัดการบริการทางการศึกษาแก่เด็กหูตึงนั้นควรมุ่งเตรียมให้เด็กมีความพร้อมเพื่อการเรียนร่วมหรือเด็กที่เรียนร่วมอยู่แล้วก็ควรได้รับการช่วยเหลือในการแก้ปัญหาต่างๆ เพื่อให้เด็กได้รับประโยชน์สูงสุดจากการเรียนร่วม ดังนั้นหลักสูตรจึงควรเน้นการฝึกฟัง การแก้ไขการพูด การอ่าน คำพูด การฝึกภาษาและการเรียนวิชาอื่นๆ ควบคู่กันไป สำหรับเด็กหูหนวก กระทรวงศึกษาธิการ จะต้องเป็นผู้กำหนดวิธีการสื่อสารว่าจะใช้ภาษามืออย่างเดียว หรือจะใช้วิธีการสื่อสารรวม (Total Communication) ในขณะเดียวกันเด็กทุกคนควรมีโอกาสเรียนรู้และฝึกพูด เด็กทุกคนไม่ว่าจะเป็นเด็กหูตึงหรือหูหนวกควรมีเครื่องช่วยฟังและได้รับการฝึกพูด การฟื้นฟูสมรรถภาพทางการพูด โดยใช้เครื่องทางโสตสัมผัสวิทยา

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า วิธีการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นมาก ซึ่งในการจัดการเรียนการสอนให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีด้วยกันหลายวิธี ซึ่งจะต้องเป็นวิธีที่มีการสอนครอบคลุมไปถึงการฝึกฟัง การฝึกสายตาและการฝึกทักษะทางการพูดเพื่อให้เด็กได้รับการจัดการสอนที่ถูกต้องตามหลักการสอน

ความสามารถในการเขียนคำ

1. วิธีการเรียนรู้คำ

จินเทียร์ส (ญานี ปัจฉานนท์. 2547: 17; อ้างอิงจาก Ginties. 1961: 678-688) ได้กล่าวว่าเด็กเกิดการเรียนรู้คำต่างๆ ได้ต้องผ่านทักษะทางการฟัง และการพูด เด็กจะมีประสบการณ์ในการฟังคำต่างๆ จากสภาพแวดล้อมรอบตัวเด็กโดยการดูซ้ำ การปรับแต่งรวมทั้งการดัดแปลงให้เหมาะสมตลอดเวลา การเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กพิจารณาได้ 2 ด้าน คือ คำศัพท์ทั่วไปและคำศัพท์เฉพาะ เนื่องจากคำศัพท์ทั่วไปมีประโยชน์มากกว่าคำศัพท์เฉพาะ เด็กจึงเรียนรู้คำศัพท์ทั่วไปมากกว่าคำศัพท์เฉพาะในทุกระดับอายุ การพัฒนาคำศัพท์ทั่วไปเด็กจะเรียนรู้คำที่มีประโยชน์ต่อตนเองมากที่สุดและสามารถเข้าใจได้ง่ายก่อน เช่น ชื่อคน ชื่อสัตว์ ชื่อสิ่งของ แล้วจึงเรียนรู้ส่วนต่างๆ ของภาษาพูด หลังสุด เด็กเรียนรู้คำนามก่อน เป็นคำนามที่มีพยางค์เดียว ต่อมาก็เพิ่มเป็น 2-3 พยางค์ การเรียนภาษาเป็นการเลียนแบบ โดยเฉพาะในช่วงแรกของการหัดพูด ซึ่งในระยะนี้เด็กจะรับรู้คำด้วยการเลียนแบบจากผู้ใหญ่ ในระยะต่อมาเมื่อพัฒนาการทางสมองของเด็กมากขึ้นการลอกเลียนแบบจะลดลง เด็กมีความคิดเป็นของตนเองมากขึ้นเป็นลำดับ ผู้ที่ทำการศึกษเกี่ยวกับเลียนแบบในการพัฒนาภาษาอย่างละเอียด คือ เลวิส ทฤษฎีนี้เชื่อว่าพัฒนาการทางภาษาเกิดขึ้นได้หลายทางโดยอาศัยการเลียนแบบ ซึ่งอาจเกิดได้จากการมองเห็นหรือได้ยินเสียง การเรียนการพูดของเด็กเพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารกันได้นั้น มีกระบวนการเรียนรู้ตามลำดับขั้น ดังนี้

1. การเลียนแบบ (Imitation) เป็นกระบวนการสำคัญในการเรียนภาษาเพราะเป็นขั้นที่เด็กเลียนเสียงคำพูดตามเสียงที่ได้ยิน
 2. การเอาอย่าง (Identification Learning) เด็กมิได้เลียนแบบการออกเสียงอย่างเดียวแต่เลียนแบบท่าทาง นิสัยใจคอจากบุคคลตามเสียงที่ได้ยิน
 3. การเรียนรู้ด้วยสัมพันธภาพ (Association Learning) เด็กเรียนรู้คำศัพท์และความหมายของคำระหว่างเสียงและสิ่งของ หรือพฤติกรรม เช่น เด็กเรียนรู้คำว่า “ตุ๊กตา” โดยแม่หยิบตุ๊กตาให้แล้วบอกเด็กว่า “ตุ๊กตา” เด็กจะจำและเรียนรู้ได้
 4. การเรียนรู้แบบถามตอบ (Question Answering) เมื่อเด็กเรียนรู้ภาษาไปบ้างแล้วเด็กเกิดความอยากรู้อยากเห็นและชอบใช้คำถามจึงควรตอบสนองเด็ก จะช่วยพัฒนาการทางภาษาของเด็กดีขึ้น
 5. การถ่ายทอดการเรียนรู้ (Transfer of Learning) การเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ เป็นการง่ายขึ้น ถ้าผู้เรียนมีความรู้อันเกี่ยวพันกันมาก่อน เช่น รู้จักไก่ แล้วสอนให้รู้จักเป็ด น่าน โดยชี้ให้เห็นความแตกต่าง เด็กจะจำได้เร็วและมีความคิดเรียงลำดับเป็นระเบียบ
- จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า เด็กเกิดการเรียนรู้คำต่างๆ ได้ต้องผ่านทักษะทางด้าน การฟัง และการพูด เด็กจะมีประสบการณ์ในการฟังคำต่างๆ จากสภาพแวดล้อมรอบตัวเด็กโดยการดู ชิม การปรับแต่ง รวมทั้งการดัดแปลงให้เหมาะสมตลอดเวลา การเรียนการพูดของเด็กที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันมีกระบวนการเรียนรู้ คือ การเลียนแบบ (Imitation) การเอาอย่าง(Identification Learning) การเรียนรู้ด้วยสัมพันธภาพ (Association Learning) การเรียนรู้แบบถามตอบ (Question Answering) และการถ่ายทอดการเรียนรู้ (Transfer of Learning)

2. ความหมายของการเขียน

สุทิตี ชัตติยะ (2551: 11) กล่าวว่า การเขียน คือ การแสดงความคิด ความรู้สึก หรือความรู้ ซึ่งอยู่ในใจของผู้เขียนออกมาให้ผู้อื่นรับรู้ โดยอาศัยถ้อยคำที่อยู่ในลักษณะของข้อความ เป็นสัญลักษณ์ของภาษาเขียน และเป็นสื่อของการถ่ายทอดความเข้าใจ

ฟองจันทร์ สุขยั้ง และคณะ (2550: 7) กล่าวว่า การเขียน คือ การแสดงความรู้สึกนึกคิดและความต้องการออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร และจัดเป็นการสื่อสารที่เป็นหลักสำคัญทางกฎหมาย ดังนั้น ผู้ส่งสารจึงควรระมัดระวังในการส่งสารไปยังผู้รับสาร เพราะผู้อ่านหรือผู้รับสารจะมีความรู้สึกตรงตามกับผู้ส่งสารต้องการ

อวยพร พานิช และคณะ (2550: 164-165) กล่าวว่า การเขียนเป็นวิธีส่งสารที่ผู้ส่งสารเรียบเรียงความคิด ผ่านรหัสที่ตกลงร่วมกันในรูปตัวอักษร เสนอเป็นสาระเรื่องราว ให้ผู้รับสารคือผู้อ่านได้ใช้ทักษะการอ่านตีความ และทำความเข้าใจเนื้อหา

วรรณิ โสมประยูร (2544: 139) ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า หมายถึง การถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกนึกคิดและความต้องการของบุคคลออกมาเป็นสัญลักษณ์หรือตัวอักษร เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ จากความหมายของการเขียนดังกล่าวทำให้มองเห็นความสำคัญของการเขียนว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เช่น นักเรียนใช้การเขียนบันทึกความรู้ ทำแบบฝึกหัดและตอบข้อสอบ บุคคลทั่วไปใช้การเขียน เพื่อเขียนจดหมาย ทำสัญญา พิณยกรรม แพทย์ใช้การเขียนเพื่อจดบันทึกประวัติคนไข้ เขียนใบสั่งยาและอื่นๆ นักวิชาการใช้การเขียนเพื่อเขียนบทความ หนังสือ ตำรา รายงาน เป็นต้น

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การเขียน หมายถึง การแสดงความรู้สึกรู้สึกนึกคิด และความต้องการออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ง่าย การเขียนจึงจำเป็นต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันไม่ว่าจะเป็นนักเรียนหรือ บุคคลทั่วไป

3. ความสำคัญของการเขียน

พงษ์จันทร์ สุขยิ่ง และคณะ (2550: 7) กล่าวว่า ความสำคัญของการเขียน มีดังต่อไปนี้

1. การเขียนเป็นสิ่งจำเป็นต่อชีวิตประจำวัน เพราะเราต้องใช้การเขียนในการสื่อสาร เช่น การเขียนจดหมาย การเขียนป้ายโฆษณา การเขียนรายงาน เป็นต้น
2. การเขียนเป็นการสื่อความคิด ความรู้สึกของผู้เขียน เช่น การเขียนบันทึกประจำวัน การแต่งคำประพันธ์ เป็นต้น
3. การเขียนเป็นหลักฐานอ้างอิง หรือเป็นข้อกำหนดที่สามารถผูกพันให้บุคคลต้องปฏิบัติตามได้ เช่น การเขียนสัญญา การเขียนประกาศ เป็นต้น
4. การเขียนสามารถสร้างอาชีพได้ เช่น การเขียนบทละคร การเขียนนวนิยาย การเขียนตำรา เป็นต้น
5. การเขียนเป็นสื่อกลางที่ให้ความรู้ ความคิด และความเพลิดเพลินแก่ทุกเพศทุกวัย

อวยพร พานิช และคณะ (2550: 164-165) กล่าวว่า ความสำคัญของความสามารถในการเขียน เป็นสิ่งที่ต้องเรียนรู้ก่อนการปฏิบัติตั้งแต่การเรียนรู้ และคล่องแคล่วในหลักภาษา การใช้คำสำนวน วลี ประโยคในภาษาไทยต้องถูกตามหลักไวยากรณ์

กระทรวงศึกษาธิการ (2546 ก: 48) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนว่า ภาษาไทย เป็นวิชาทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเขียนเป็นทักษะหนึ่งของการแสดงออกด้วยการแสดงความคิดเห็น ความรู้และประสบการณ์ ซึ่งในเอกสารชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1-3 ได้กล่าวไว้ว่าการเขียนคำได้ถูกความหมายและตัวสะกดการันต์ การเขียนประโยคข้อความ และเรื่องราว การเขียนแสดงความคิด ความรู้สึก ความต้องการและจินตนาการ การใช้กระบวนการเขียน พัฒนางานเขียน มารยาทในการเขียน นิษฐ์รักการเขียน การเขียนจดบันทึกความรู้ ประสบการณ์ และเรื่องราวชีวิตประจำวัน การเรียงประโยคเป็นข้อความตามลำดับความคิดการเขียนแนะนำตนเอง และเขียนสื่อสาร เขียนแสดงความคิดเห็น เขียนคำคล้องจองและเขียนกลอน

วรรณิ โสภประยูร (2544: 140-141) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และประสบการณ์ของตนออกมา
2. เป็นการเก็บบันทึกรวบรวมข้อมูลที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์ ซึ่งตนเคย มีประสบการณ์มาก่อน
3. เป็นการระบายอารมณ์อย่างหนึ่ง เกี่ยวกับเรื่องที่ทำให้ผู้เขียนเกิดความรู้สึกประทับใจ ในประสบการณ์ที่ผ่านมา
4. เป็นเครื่องมือถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรม เช่น ถ่ายทอดจากสมัยหนึ่งไปสู่อีก สมัยหนึ่งหรือจากชาติหนึ่งไปสู่อีกชาติหนึ่ง
5. เป็นเครื่องมือพัฒนาสติปัญญาของบุคคล เนื่องจากการเรียนรู้เกือบทุกอย่าง ต้องอาศัยการเขียนเป็นเครื่องมือสำหรับบันทึกสิ่งที่ได้ฟังหรือได้อ่าน
6. เป็นการสนองความต้องการของมนุษย์ ตามความประสงค์ที่มนุษย์แต่ละคน ปรรารถนา เช่น เพื่อต้องการทำให้รู้เรื่องราว ทำให้รัก ทำให้โกรธ และสร้างหรือทำลายความสามัคคี ของคนในชาติ
7. เป็นการแสดงออกซึ่งภูมิปัญญาของผู้เขียน ทำให้รู้ถึงความสามารถของผู้เขียนได้ จากวรรณกรรมหรืองานเขียนอื่นๆ
8. เป็นอาชีพอย่างหนึ่งที่ได้รับการยกย่องว่ามีเกียรติ และเพิ่มฐานะทางเศรษฐกิจ ให้สูงขึ้นได้
9. เป็นการพัฒนาความสามารถ และบุคลิกส่วนบุคคล ให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง ในการแสดงความรู้สึกและแนวความคิด
10. เป็นการพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ทั้งต่อ ตนเอง และสังคม

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การเขียนมีความสำคัญต่อการใช้ชีวิตประจำวันทั้งการสื่อความหมาย การเรียน การประกอบอาชีพต่างๆ รวมถึงเป็นเครื่องมือที่ทำให้มนุษย์ติดต่อสื่อสาร แสดงความรู้สึกนึกคิดต่อกันและกัน

4. ความมุ่งหมายในการเขียน

วรรณิ โสมประยูร (2544: 141) ได้กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของการเขียนไว้ ดังนี้

1. เพื่อคัดลายมือหรือเขียนให้ถูกต้องตามลักษณะตัวอักษรให้เป็นระเบียบชัดเจน อ่านแล้วเข้าใจง่าย
2. เพื่อเป็นการฝึกฝนทักษะการเขียนให้พัฒนาขึ้นตามวัย
3. เพื่อให้มีทักษะการเขียนสะกดคำถูกต้องตามอักขรวิธี เขียนวรรคตอนถูกต้อง และเขียนได้รวดเร็ว
4. เพื่อให้รู้จักเลือกภาษาเขียนที่ดี มีคุณภาพเหมาะสมกับบุคคล และโอกาส
5. เพื่อให้สามารถรวบรวม ลำดับความคิด จดบันทึก สรุป และย่อใจความเรื่องที่อ่าน หรือฟังได้
6. เพื่อถ่ายทอดจินตนาการความคิด ริเริ่มสร้างสรรค์ และความรู้สึกนึกคิดเป็นเรื่องราวให้ผู้อื่นเข้าใจความหมายอย่างแจ่มแจ้ง
7. เพื่อให้สามารถสังเกต จดจำ และเลือกเฟ้นถ้อยคำ หรือสำนวนโวหารให้ถูกต้องตามหลักภาษา หรือสื่อความหมายได้ตรงตามความต้องการ
8. เพื่อให้มีทักษะในการเขียนประเภทต่างๆ สามารถนำหลักการในการเขียนไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน
9. เพื่อเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ด้วยการเขียนตามที่ตนเองสนใจ และมีความถนัด
10. เพื่อให้เห็นความสำคัญและคุณค่าของการเขียนว่า มีประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพการศึกษาหาความรู้และอื่น ๆ

กรมวิชาการ (2544: 21) ได้กล่าวว่า การเขียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 มีจุดมุ่งหมาย ดังนี้

1. สามารถเขียนเรียงความ ย่อความ ชี้แจงการปฏิบัติงาน การรายงานการเขียน จดหมายสื่อสารให้เหมาะสมกับโอกาสและจุดประสงค์ เขียนเรื่องราวจากจินตนาการหรือเรื่องราวสัมพันธ์กับชีวิตจริง รวมทั้งใช้กระบวนการเขียนพัฒนางานเขียน

2. มีมารยาทในการเขียนและมีนิสัยรักการเขียน การศึกษาค้นคว้าโดยใช้กระบวนการ การเขียน จัดบันทึกข้อมูล ความรู้ ประสบการณ์ เหตุการณ์และสังเกตการณ์อย่างเป็นระบบนำวิธีการ ของแผนภาพความคิดมาพัฒนางานเขียน การเขียนรายงาน และเขียนสื่อสารได้ตามจุดประสงค์อย่าง มีมารยาทในสังคม

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการเขียนเพื่อให้ผู้เขียนรู้จักเลือกภาษาเขียน ที่ดี เขียนถูกต้องตามลักษณะตัวอักษร มีมารยาทในการเขียน และการเขียนยังมีประโยชน์ต่อการ ประกอบอาชีพ การศึกษาหาความรู้อื่นๆ โดยที่สามารถนำหลักการในการเขียนไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ในชีวิตประจำวันได้

5. องค์ประกอบของการเขียน

สุทธิ ชัตติยะ (2551: 11-17) กล่าวว่า การเขียนที่มีประสิทธิภาพเป็นสิ่งสำคัญ สำหรับผู้เขียน และหลักการทั่วไปของการเขียนที่ทุกชาติทุกภาษาต้องคำนึง คือ องค์ประกอบสำคัญ ของการเขียน มี 3 ประการ ดังนี้

1. ระดับภาษา

การเขียนเป็นช่องทางหนึ่งที่จะทำให้คนมีความเข้าใจตรงกันและเนื่องจากในสังคม มีคนเป็นจำนวนมาก ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างหลากหลายทั้งในด้านวัฒนธรรม การศึกษา ความคิด และความเชื่อ เป็นต้น การเขียนจึงต้องมีระดับของภาษาสำหรับนำมาใช้กับกลุ่มคนใกล้เคียงระดับ ของภาษาแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ

1.1 ภาษาปาก (Vulgar Language) ได้แก่ ภาษาถิ่น ภาษาตลาด ภาษาแสดง ภาษา เฉพาะหมู่ และภาษาต่ำ ภาษาปากเป็นภาษาที่ไม่นิยมนำมาใช้ในการเขียน นิยมใช้พูดกันเฉพาะใน กลุ่ม ในสมัยก่อนไม่นิยมให้ใช้ภาษาปากในการเขียนเพราะไม่สุภาพ แต่ปัจจุบันมีการนำภาษาปาก มาใช้ปะปนกับภาษาไม่เป็นทางการหรือกับงานเขียนสื่อบางประเภท เช่น หนังสือพิมพ์ และนิตยสาร บันเทิง หรือในลักษณะของการอ้างอิง แบบคัดข้อความและคำพูด ส่วนใหญ่ที่นิยมนำมาเขียนจะเป็น ในกรณีที่ต้องการให้เห็นบรรยากาศหรือสถานการณ์ที่เป็นความสมจริง เช่น คำว่า มึง กู ผัวเมีย เสือก และคำทอ้งถิ่นหรือคำแสดง เป็นต้น

1.2 ภาษาไม่เป็นทางการ (Informal Language) หรืออาจเรียกว่า ภาษากึ่งทางการ หรือภาษากึ่งแบบแผน ภาษาไม่เป็นทางการเป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันและเป็นภาษาที่เข้าใจง่าย และไม่มีแบบแผน แต่ก็ถือว่าเป็นคำสุภาพในระดับที่สูงกว่าภาษาปาก โดยทั่วไปมักนำไปใช้ในการ เขียนเรียงความ บทความและสารคดี เพื่อให้เกิดความเป็นกันเองหรือไม่เคร่งเครียดจนเกินไป และไม่ นิยมนำมาเขียนในเอกสารวิชาการ เช่น คำว่า พ่อ แม่ กิน โกรธ แซ่ เป็นต้น

1.3 ภาษาที่เป็นทางการ (Formal Language) เป็นภาษาที่เป็นแบบแผน และถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ซึ่งเหมาะในการใช้กับการเขียนเอกสารทางวิชาการ ตำรา หรือหนังสือราชการ ซึ่งเป็นการนำเสนอให้ผู้อ่านได้รับข้อมูลหรือข้อเท็จจริงอย่างมีหลักวิชาการ ทั้งนี้รวมถึงคำราชาศัพท์ด้วย

2. สำนวนโวหาร

สำนวนโวหาร หมายถึง การใช้ลีลาการเขียนที่อาศัยถ้อยคำและข้อความอย่าง มีรูปแบบสละสลวยและคมคายให้เป็นตามระดับของภาษา และมีลักษณะของการปรุงแต่งให้เกิดสีสันหรือรสของภาษาในลักษณะพิเศษมากกว่าภาษารวมตามที่เรียบง่าย การใช้สำนวนโวหารอย่างเหมาะสมจะช่วยให้การเขียนมีบุคลิกหรือลักษณะเฉพาะ (Characteristics) เพื่อแสดงถึงความตั้งใจ ความประณีตบรรจง ความรับผิดชอบและแบบฉบับของผู้เขียน ทำให้น่าอ่านมากยิ่งขึ้น

3. วัตถุประสงค์ของการเขียน

การเขียนย่อมมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกันตามประสงค์หรือเจตนารมณ์ของผู้เขียน โดยทั่วไปวัตถุประสงค์ของการเขียนมี 7 ประการ ดังต่อไปนี้

3.1 เพื่อเล่าเรื่อง การนำเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วมาถ่ายทอดเป็นข้อเขียนเป็นข้อความ และถือว่าการเขียนเพื่อเล่าเรื่องเป็นการเขียนขั้นพื้นฐาน

3.2 เพื่อการอธิบาย คือ การเขียนอธิบายรายละเอียดของข้อมูล ข้อเท็จจริงหรือความรู้ต่างๆ ซึ่งอาจจะเกี่ยวกับแนวคิด หลักการ วิธีการ หรือการแก้ไขปัญหา เป็นต้น เพื่อให้ผู้อ่านมีความรู้ และความเข้าใจเรื่องราวนั้นมากขึ้น

3.3 เพื่อการจูงใจ คือ การเขียนเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกหรือทัศนคติอย่างใดอย่างหนึ่งต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ผู้เขียนต้องสามารถใช้ภาษาที่มีพลังในการจูงใจแก่ผู้อ่านให้เห็นคล้อยตามด้วยเหตุผลหรือการเปรียบเทียบ

3.4 เพื่อการปลุกใจ คือ การเขียนเพื่อกระตุ้นผู้อ่านให้เกิดความรู้สึกหรือทัศนคติ เช่นเดียวกับการเขียนเพื่อจูงใจ แต่การเขียนเพื่อปลุกใจก่อให้เกิดความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอันนำไปสู่ความเข้มแข็งหรือความพร้อมเพียงในความร่วมมือร่วมใจกัน และส่งผลถึงการแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งด้วย

3.5 เพื่อแสดงความคิดเห็น เป็นการเขียนเพื่อการวิเคราะห์และการวิจารณ์พร้อมกับการแนะนำซึ่งเห็นเป็นส่วนตัวของผู้เขียน

3.6 เพื่อสร้างจินตนาการ เป็นการเขียนให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ หรือความคิดคล้อยตามความฝันของผู้เขียน โดยใช้วิธีการสร้าง และพรรณนาภาพสมมติให้เกิดเป็นความสมจริงขึ้นในความคิดของผู้อ่าน

3.7 เพื่อการเสียดสี เป็นการเขียนเพื่อประชดประชันในลักษณะที่เล่นที่จริง และมักเป็นไปในทางลบ การกระทบกระทั่งต่อบุคคลหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ไม่กล่าวหรือเอ่ยถึงอย่างตรงไปตรงมา

วรรณิ โสภประยูร (2544: 142-143) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของการเขียนไว้ว่า การเขียนเป็นการสื่อสารที่มีองค์ประกอบที่สำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความคิดของผู้เขียนเป็นจุดกำเนิดให้เกิดงานเขียนนั้นขึ้น มีองค์ประกอบ ดังนี้

1. ผู้เขียน (ผู้ส่งสาร) ผู้เขียนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความคิดของผู้เขียนเป็นจุดกำเนิดให้เกิดงานเขียนนั้นขึ้น
2. ภาษา (สาร) ภาษาไทยมีการแจกลูกคำ เพราะ คำ คำเดียวจะใช้กับบุคคลทุกฐานะ ทุกโอกาส และทุกสถานที่ย่อมไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย คนที่เลือกใช้คำได้ดีงามตามสภาพที่ควรจะเป็นนั้น นับว่าใช้คำสุภาพ
3. ระดับ คือ ภาษาปาก ภาษากึ่งแบบแผน และภาษาแบบแผน
4. เครื่องมือที่ทำให้เกิดสาร เช่น อักษร ดินสอ สมุด
5. ผู้อ่านการเขียนโดยทั่วไปก็คือเขียนเพื่อให้อ่านงานเขียนบางอย่าง มีเจตนาให้บุคคลเฉพาะกลุ่มอ่าน เช่น เขียนให้เด็กอ่าน เขียนให้นักธุรกิจอ่าน เป็นต้น การเขียนจึงจำเป็นต้องเลือกเนื้อหา วิธีเขียน รูปแบบการเขียน และจะต้องรู้จักใช้ภาษาให้แตกต่างกันตามลักษณะความสนใจและความต้องการของผู้อ่าน

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า องค์ประกอบของการเขียน คือ ผู้เขียนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุด ระดับภาษา ประกอบด้วย ภาษาปาก ภาษาไม่เป็นทางการ และภาษาที่เป็นทางการ สำนวนโวหาร เป็นการใช้ลีลาการเขียนที่มีรูปแบบสละสลวย และคมคายให้เป็นตามระดับภาษา วัตถุประสงค์ของการเขียน เป็นการเล่าเรื่อง การอธิบาย การจูงใจ การปลุกใจ แสดงความคิดเห็น สร้างจินตนาการ การเสียดสี และเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสารในการเขียน คือ อักษร ดินสอ สมุด

6. หลักการสอนเขียน

การเขียนมีความสำคัญ และมีความจำเป็นที่ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ซึ่งเป็นทักษะทางภาษาที่ต้องอาศัยการฝึกอย่างสม่ำเสมอ และจะต้องพยายามจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมทักษะการเขียนด้วยรูปแบบที่แตกต่างกัน เพื่อสร้างความสนใจของผู้เรียนให้เกิดความสนใจในการเขียน และพยายามฝึกฝนให้ดีขึ้น โดยที่ สฐปะณีย์ นาคทรพรพ ได้เสนอวิธีการสอนเขียนไว้ ดังนี้

1. ก่อนสอนครูควรพุดจูงใจให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของการเขียนหนังสือให้ถูกต้องชัดเจนว่า การเขียนหนังสือถูกต้องชัดเจน เป็นการแสดงว่าผู้เขียนเป็นผู้มีการศึกษาดี ใครอ่านข้อความนี้ๆ ก็อ่านเข้าใจง่าย ไม่มีการเข้าใจผิดและควรอธิบายให้เข้าใจประโยชน์ที่ได้จากการเขียนแต่ละประเภทด้วย

2. พยายามสอนให้การเขียนสัมพันธ์กับการฟัง การพูด และการอ่าน วิธีสอนที่จะให้สัมพันธ์กับทักษะอื่น ก็คือ ก่อนที่จะเขียนสิ่งใดควรริเริ่มจากการฝึกให้รู้จักฟังเสียก่อนแล้วจึงเขียน เช่น ให้ฟังคำถามแล้วเขียนตอบให้ตรงคำถาม เก็บสิ่งที่ได้ฟังจากการบรรยายไปเขียนหรือให้อภิปรายในเรื่องที่เขียน จนแน่ใจว่าผู้เรียนมีความรู้ และมีความคิดที่จะเขียนเกี่ยวกับสิ่งนั้นๆ เสียก่อนแล้วจึงให้เขียนบางครั้งครูอาจกำหนดให้ผู้เรียนอ่านหรือค้นคว้าเพิ่มเติมจากหนังสือในห้องสมุดมาเขียนด้วย

3. ในกรณีที่ผู้เรียนเขียนตัวสะกดหนังสือผิดพลาดนั้น ครูควรหาอุบายให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกเต็มใจที่จะแก้ไขข้อบกพร่องผิดพลาดของตน ดีกว่าทำโทษให้แก่แล้วแก้อีก ผู้เรียนเบื่อหน่ายไม่เกิดผลดีแต่อย่างใด วิธีแก้ อาจทำได้โดยรวบรวมคำที่ผู้เรียนมักสะกดผิดเสมอๆ เขียนบนกระดานดำหรือเขียนใส่บัตรคำ นำไปปิดไว้บนป้ายประกาศของชั้น ครูมอบหน้าที่ให้เด็กเขียนบัตรคำก็ได้ เมื่อรวมคำที่ติดไว้มากแล้ว ควรทดสอบคำเหล่านั้นเป็นระยะๆ หรืออาจให้ผู้เรียนเขียนสถิติการเขียนคำถูกต้องแต่ละครั้งของตนเองไว้ก็ได้ ในบางครั้งอาจให้แข่งขันสะกดคำถูกบ้างก็ได้ทั้งนี้เป็นการช่วยให้ผู้เรียนรู้จักระมัดระวังมิให้เขียนผิด

4. การจัดกิจกรรมต่างๆ เช่น ให้ทำหนังสือสำหรับชั้น ประกวดการเขียนนิทาน ประกวดการเขียนเรื่องจริงที่ได้ประสบมาด้วยตนเอง เป็นต้น เป็นการส่งเสริมทักษะ (ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. 2547: 55-56)

บันลือ พฤษะวัน (พิศมัย แก้วทาสี. 2550: 23 ; อ้างอิงจาก บันลือ พฤษะวัน. 2532: 170-174) ได้จำแนกแบบการสอนเขียนไว้ 5 แบบ ดังนี้

1. การสอนเขียนแบบใช้เสียงพาไป การสอนเขียนแบบนี้ให้ความดีเด่นของภาษาไทยที่มีเสียงคงที่ และใช้ความสัมพันธ์ของการฝึกอ่านแบบสะกดคำตัวกับการเขียนมาใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่

2. การสอนเขียนแบบให้เห็นคำก่อน การสอนเขียนแบบนี้มุ่งให้เด็กฝึกเขียนคำใหม่ในบทเรียนได้แม่นยำยิ่งขึ้น และยังมุ่งให้เข้าใจความหมายของคำในรูปประโยค จึงจะช่วยให้เกิดประโยชน์แก่เด็กผู้เรียนได้เห็นรูปแบบของประโยคในการเขียนคำนั้น ๆ

3. การฝึกสะกดคำ ในขณะที่ครูเขียน หรือนักเขียนข้อความบนกระดานดำ หรือแผนภูมิประสบการณ์ โดยครูเขียนตามที่นักเรียนสะกด เสร็จแล้วจึงให้นักเรียนอ่าน แล้วจึงคัดลงในสมุด

4. การเขียนโดยใช้บันทึกแบบอย่าง วิธีสอนโดยครูใช้แถบประโยคที่เลื่อนไว้โดยนักเรียนอ่านประโยค แล้วค่อย ๆ ปิดประโยคจนหมด นักเรียนจึงเขียนประโยคนั้นลงไป วิธีสอนแบบนี้เป็นการฝึกทักษะการอ่านเร็ว สัมพันธ์กับการกวาดสายตาไปด้วย

5. การเขียนตามคำบอก เป็นวิธีการเขียนที่ใช้กันมานาน และยังใช้ ได้ดีจนถึงปัจจุบัน ซึ่งจำเป็นต้องฝึกเสมอ ใช้เป็นกิจกรรมสอนเขียนใช้สลับกับกิจกรรมอื่น ๆ เพื่อล่อใจไม่ให้เด็กเบื่อ การสอนจึงเป็นการฝึกสมาธิและความจำจากการฟัง พร้อมทั้งฝึกเขียนข้อความตามคำสั่ง

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า หลักการสอนเขียนจะต้องพยายามจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมทักษะการเขียนด้วยรูปแบบที่แตกต่างกัน เพื่อสร้างความสนใจของผู้เรียนให้เกิดความสนใจในการเขียนได้ดังนี้ ก่อนสอนครูควรพูดจูงใจให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของการเขียนหนังสือให้ถูกต้อง ชัดเจนพยายามสอนให้การเขียนสัมพันธ์กับการฟัง การพูด และการอ่าน วิธีสอนที่จะให้สัมพันธ์กับทักษะอื่น ผู้เรียนเขียนตัวสะกดหนังสือผิดพลาดครูควรหาอุบายให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกเต็มใจที่จะแก้ไขข้อบกพร่องผิดพลาดของตน การจัดกิจกรรมต่างๆ และสามารถจำแนกการสอนเขียนโดย การสอนเขียนแบบใช้เสียงพาไป การสอนเขียนแบบให้เห็นคำก่อน การฝึกสะกดคำ การเขียนโดยใช้บันทึกแบบอย่าง และการเขียนตามคำบอก

7. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

เนื่องจากการเขียนเป็นการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และความเข้าใจของตนเอง ออกมาเป็นตัวอักษรเพื่อสื่อความหมายของตนให้ผู้อื่นเข้าใจ และเป็นเครื่องมือสำหรับพัฒนาความคิด สติปัญญาตลอดจนเจตคติด้วย การเขียนจึงเป็นทักษะการแสดงออกที่สำคัญและสลับซับซ้อน เพราะการเขียนมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องหลายประการ ดังต่อไปนี้ (กรมวิชาการ. 2545: 48)

1. มือ การพัฒนากล้ามเนื้อมือก็เป็นส่วนสำคัญในการเขียน เด็กบางคนไม่สามารถบังคับกล้ามเนื้อให้เขียนตัวอักษรได้ บางคนมือพิการก็ทำให้เขียนไม่ถนัดหรือไม่สามารถเขียนได้เลย การเขียนต้องใช้มือเป็นประการสำคัญ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการฝึกกล้ามเนื้อด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับนักเรียนทั่วไป

2. ตา การเขียนจำเป็นต้องใช้สายตาดูแบบตัวอักษรว่าเหมือนแบบหรือไม่ สำหรับเด็กที่มีพัฒนาการทางอวัยวะตาไม่เจริญไปตามปกติ จะมองภาพกลับกันกับภาพจริง คือ มองตัวอักษรกลับหัวบ้าง กลับตัวบ้าง ดังนั้น สายตาจึงเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการเขียนมาก

3. ความสัมพันธ์ระหว่างตากับกล้ามเนื้อ การเขียนต้องอาศัยตามองเพื่อรับเข้าและใช้มือเขียนสิ่งที่มองเห็น นอกจากนี้ตายังต้องมองสิ่งที่มือเขียนว่ามีขนาดถูกต้องเหมือนแบบหรือไม่

เหมือนที่คิดไว้หรือไม่ นอกจากนี้ ในบางครั้งเมื่อเด็กเขียนตามคำบอก การฟังจะมีส่วนเกี่ยวข้องอีกด้วย เพราะถ้าฟังไม่ชัดก็จะเขียนไม่ถูก

4. สมอหรือสติปัญญา การเขียนเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และเป็นเครื่องมือสำหรับพัฒนาความคิดและสติปัญญาดังกล่าวข้างต้นแล้ว สมอก็จะเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญต่อการเขียนอย่างยิ่งเพราะ ถ้าสมอไม่คิดสิ่งใดแล้วก็ไม่มีความต้องการที่จะเขียนแสดงสิ่งนั้นออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจ

8. ปัญหาในการสอนเขียน

กองทัพ เคลือบพนิกกุล (2542: 126-127) ได้กล่าวถึง ปัญหาในการสอนเขียนมีหลายลักษณะ ดังนี้

1. เขียนพยัญชนะ สระ และเขียนคำไม่ได้ การเขียนพยัญชนะ สระ ไม่ได้ มักจะเป็นนักเรียนที่เริ่มต้นเขียน ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เมื่อนักเรียนเขียนพยัญชนะ สระ ไม่ได้ นักเรียนเหล่านี้จะเขียนคำไม่ได้ การเขียนคำไม่ได้นั้นมีในนักเรียนชั้นสูงๆ เป็นจำนวนมาก ทั้งๆ ที่เขียนพยัญชนะและสระได้คล่องแล้ว แต่ยังเขียนคำไม่ถูก ที่กล่าวว่า เขียนพยัญชนะ สระ ไม่ได้นั้นมีหลายแบบ คือ

1.1 เขียนไม่เป็นรูปร่าง คืออ่านไม่ออกว่าเขียนพยัญชนะอะไร และสระอะไร

1.1.1 เขียนคำกลับ เช่น ขน เป็น นข เป็นต้น

1.1.2 เขียนพยัญชนะและสระไม่มีหัว เช่น คำว่า ปวดศีรษะ นักเรียน

เขียนเป็นปวดศีรษะ คำว่า กุ้ง นักเรียนเขียนเป็น กิ่ง เป็นต้น

1.1.3 เขียนตัวพยัญชนะไม่อยู่บนเส้นบรรทัด คือ เขียนลอยบน

เส้นบรรทัดบ้าง ลงมาล่างเส้นบรรทัดบ้าง

2. สะกดคำผิด การเขียนสะกดคำผิดนั้นมีหลายรูปแบบ คือ

2.1 วางสระและวรรณยุกต์ไม่ถูกที่ เช่น คำว่า แก้ว เขียนเป็น แก้ง คำว่า ศีรษะ เขียนเป็น ศรีษะ คำว่า สง่า เขียนเป็น สงา เป็นต้น

2.2 คำพ้องเสียง นักเรียนเขียนคำพ้องเสียงผิด นักเรียนไม่นึกถึงความหมาย นักเรียนเขียนคำที่สะกดง่ายตามเสียงที่ได้ยิน เช่น เด็กคนนี้เป็นเด็กน่ารัก นักเรียนจะเขียน คำว่า น่ารัก เป็น หน้า เขานับถือศาสนาพุทธ นักเรียนจะเขียนคำว่า พุทธ เป็น พุช เด็กดีเป็นศรีแก่ชาติ นักเรียนจะเขียนคำว่า ศรี เป็น สี ซ้อนส้ม นักเรียนจะเขียนเป็น ซ้อนซ่อม เป็นต้น

2.3 เขียนคำที่ใช้ตัวสะกดไม่ตรงมาตราตัวสะกดผิด เช่น วันนี้เป็นโอกาสดี นักเรียนจะเขียนคำว่า โอกาส เป็น โอกาด นิทานเรื่องนี้พิสดาร นักเรียนจะเขียนคำว่า พิศดาร

เป็น พิศดาน เป็นต้น

2.4 เขียนคำที่มีตัวการันต์ผิด เช่น คำว่า พืชพันธุ์ นักเรียนจะเขียนเป็น พืชพันธุ์ ต้นโพธิ์ นักเรียนจะเขียนเป็น ต้นโพธิ์ เป็นต้น

2.5 คำที่มีสระเสียงสั้นและเสียงยาว เขียนสลับกัน บางคำใช้สระเสียงสั้น นักเรียนเขียนเป็นสระเสียงยาว เช่น ประณิต นักเรียนเขียนเป็น ประณิต คำที่ใช้สระเสียงยาว นักเรียนเขียนเป็นสระเสียงสั้น เช่น หยากไย่ นักเรียนเขียนเป็น หยักไย่ เป็นต้น

2.6 เขียนคำควบกล้ำผิด เช่น คำว่า ประปราย นักเรียนเขียนเป็น ปะปาย คำว่า กลอกกลิ้ง นักเรียนเขียนเป็น กอกกิ้ง คำว่า สะพรั่ง นักเรียนเขียนเป็น สะพั่ง เป็นต้น

3. เขียนคำที่ใช้อักษรย่อไม่ถูกต้อง เช่น เดือนเมษายน ต้องเขียน เม.ย. นักเรียนเขียนเป็น เมย. พุทธศักราช ต้องเขียน พ.ศ. นักเรียนเขียนเป็น พศ. เด็กชาย ต้องเขียน ด.ช. นักเรียนเขียนเป็น ดช. เป็นต้น

4. ลายมืออ่านยาก การเขียนเป็นการแสดงความคิด ความรู้ ความเข้าใจ ให้ผู้อื่นได้ทราบ ถ้าลายมืออ่านยาก ผู้อื่นไม่สามารถจะนำความคิดความเข้าใจนั้นไปใช้ประโยชน์ได้

5. ไม่มีความคิดในการเขียน จะเขียนด้วยความคิดของตนเองไม่ค่อยได้ จะต้องลอกแบบ เลียนแบบ ไม่สามารถจะใช้คำสำนวนภาษาให้สัมพันธ์เป็นเรื่องราวที่ผ่านมาแล้วในอดีต กล่าวคือ เมื่อเด็กมีปฏิริยาตอบสนอง ต่อสิ่งเร้าภายนอกแล้ว ได้ผลลัพธ์ออกมา ก็จะเก็บสะสมไว้ในตัวเมื่อเด็กพบเหตุการณ์เช่นเดิมอีก เด็กจะคาดหวังทันทีว่า ผลลัพธ์ควรจะออกมาเหมือนที่เคยเป็นมาแล้ว เด็กจะค่อยๆ ประสมประสาน ความรู้ใหม่กับความรู้เก่าเข้าด้วยกัน เป็นประสบการณ์ที่ก่อให้เกิดความคิดต่างๆ ไปใช้ในการทำปฏิริยาตอบสนองสิ่งเร้าที่เด็กพบครั้งต่อไป

9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

วิจัยในประเทศ

สุพัฒนา จันทะคุณ (2551: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสามารถในการเขียนคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนเขียนสะกดคำร่วมกับเกม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโสตศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี จำนวน 8 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหลังการเรียนโดยการสอนเขียนสะกดคำร่วมกับเกม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พนัส นาคนบุญ (2550: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพิษณุโลกปัญญานุกูล จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 7 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยคมีความสามารถเขียนประโยคก่อนและหลังการทดลอง โดยหลังการทดลองนักเรียนมีความสามารถในการเขียนประโยคสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

อดิเทพ เมฆเมืองทอง (2550: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสามารถในการเขียนประโยคของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับช่วงชั้นเรียนที่ 1 โดยใช้วงล้อคำศัพท์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินช่วงชั้นเรียนที่ 1 โรงเรียนเรียนร่วมจังหวัดสุโขทัย จำนวน 8 คน ผลการศึกษาพบว่าความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหลังการเรียน โดยใช้วงล้อคำศัพท์อยู่ในระดับดี และความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหลังการเรียน โดยใช้วงล้อคำศัพท์สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ญาณิ ปัญจานนท์ (2547: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสามารถในการเขียนคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศึกษาพิเศษพิษณุโลก จำนวน 8 คน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหลังการสอน โดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมหมาย ปวะบุตร (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาความสามารถในการเขียนและความสนใจในการเขียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนรู้โดยการจัดกิจกรรม 4 MAT กับนักเรียนที่เรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนของกรมวิชาการ โรงเรียนสาธิตสถาบันราชภัฏสวนสุนันทา เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ผลของการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมแบบ 4 MAT กับนักเรียนที่เรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนของกรมวิชาการมีความสามารถทางการเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความสนใจในการเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิจัยในต่างประเทศ

การ์เซีย (Garcia. 1997: 3459-A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน เขียน และสะกดคำจากรูปแบบการสอนสะกดคำ 2 แบบ คือ การสอนสะกดคำแบบให้นักเรียนฝึกเองกับ

การสอนสะกดคำตามหนังสือ โดยครูแต่ละกลุ่มจะสอนอ่านโดยใช้โปรแกรมการอ่านเหมือนกัน และสอนการเขียนทุกวันตามเวลาที่กำหนดให้ การทดสอบให้สอบก่อน และหลังการเรียน ผลการศึกษาพบว่า การสอนสะกดคำ แบบให้นักเรียนฝึกเองดีกว่าการสอนสะกดคำตามตำรา นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันในเรื่องจำนวนคำศัพท์ที่ใช้ในระดับที่สูงกว่าระดับประถมหนึ่ง ความยาวของประโยค และจำนวนหน่วยคำ นอกจากนี้ นักเรียนสะกดคำโดยนักเรียนคิดเอง มีการอ่านทบทวนการเขียน วิเคราะห์คำที่ใช้ ตลอดจนมีการช่วยเหลือหรือซักถามเพื่อน และนักเรียนที่เรียนสะกดคำจากตำรา ใช้พจนานุกรมบ่อยครั้งมากกว่านักเรียนอีกกลุ่ม

เฮดดอน (Haydon. 1987: 1765) ได้ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะการเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับประถมศึกษาที่เรียนกับเด็กปกติ ผลการศึกษาพบว่า พัฒนาการด้านการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นไปอย่างช้าๆ ต้องใช้ทักษะทางด้านสายตาสัมผัส (การฟังการได้ยินที่เหลืออยู่) นอกจากนี้ยังพบว่าวิธีการสอนเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความสัมพันธ์กับระดับสติปัญญาและประสบการณ์เดิม

มิเชล (Mitchell. 1980: 1329 - A) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการสอนการเขียนสะกดคำ 3 แบบ คือ กลุ่มที่ 1 ใช้พจนานุกรม กลุ่มที่ 2 ใช้กิจกรรมการเขียนเรื่อง และกลุ่มที่ 3 ใช้พจนานุกรม และกิจกรรมเขียนเรื่อง และมีกลุ่มควบคุมอีกกลุ่มหนึ่ง ผลการศึกษาพบว่าทั้ง 3 กลุ่ม เขียนสะกดคำได้ดีกว่ากลุ่มควบคุม แต่ในเรื่องความคิดสร้างสรรค์ทางการเขียน และการเขียนสะกดคำของกลุ่มทดลองทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกัน ของนักเรียนหูหนวกไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง และยังพบกับนักเรียนที่ได้ยินปกติก็เป็นเช่นนี้เหมือนกัน

ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในภาษาไทย

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทย และเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้ และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 4-11) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมาย และมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็ก และเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรม บนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและมีคุณภาพ
3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพ และความต้องการของท้องถิ่น
4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลา และการจัดการเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
6. เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

จุดหมายของหลักสูตร

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมาย เพื่อให้เกิดกับผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัย และปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
2. มีความรู้อันเป็นสากล และมีความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต
3. มีสุขภาพกาย และสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย
4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทย และพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิต และการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรม และภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์ และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

ตัวชี้วัด

ตัวชี้วัดระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้ และปฏิบัติได้ รวมทั้งคุณลักษณะของผู้เรียนในแต่ละระดับชั้น ซึ่งสะท้อนถึงมาตรฐานการเรียนรู้ มีความเฉพาะเจาะจง และมีความเป็นรูปธรรม นำไปใช้

ในการกำหนดเนื้อหา จัดทำหน่วยการเรียนรู้ จัดการเรียนการสอน และเป็นเกณฑ์สำคัญสำหรับการวัด ประเมินผลเพื่อตรวจสอบคุณภาพผู้เรียน

1. ตัวชี้วัดชั้นปี เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนแต่ละชั้นปีในระดับการศึกษา ภาคบังคับ (ประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3)
2. ตัวชี้วัดช่วงชั้น เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (มัธยมศึกษาปีที่ 4-6)

มาตรฐานการเรียนรู้

การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมอง และพหุ ปัญญา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนี้

1. ภาษาไทย
2. คณิตศาสตร์
3. วิทยาศาสตร์
4. สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
5. สุขศึกษาและพลศึกษา
6. ศิลปะ
7. การงานอาชีพและเทคโนโลยี
8. ภาษาต่างประเทศ

ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ ระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ ที่ต้องการให้เกิดแก่ผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน นอกจากนี้ มาตรฐานการเรียนรู้ ยังเป็นกลไกสำคัญ ในการขับเคลื่อนพัฒนาการศึกษาทั้งระบบ เพราะมาตรฐาน การเรียนรู้จะสะท้อนให้ทราบว่า ต้องการอะไร ต้องสอนอะไร จะสอนอย่างไร และประเมินอย่างไร รวมทั้งเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพการศึกษา โดยใช้ระบบการประเมิน คุณภาพภายใน และการประเมินคุณภาพภายนอก ซึ่งรวมถึงการทดสอบระดับเขตพื้นที่การศึกษา และการทดสอบระดับชาติ ระบบการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพดังกล่าว เป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสะท้อน ภาพการจัดการศึกษาว่าสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามที่มาตรฐานการเรียนรู้กำหนดเพียงใด

2. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดเป็นกรอบและทิศทางการพัฒนาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของสถานศึกษา เป็นแนวทางจัดการเรียนการสอนให้เป็นแนวทางเดียวกันตามมาตรฐานการเรียนรู้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 37) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ทำไมต้องเรียนภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรม อันก่อให้เกิดความเป็น เอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรม การงาน และดำรงชีวิต ร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์ จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ กระบวนการคิดวิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ ด้านวัฒนธรรม ประเพณี สุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ ชาติไทยตลอดไป

เรียนรู้อะไรในภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง

1. การอ่าน การอ่านออกเสียง ประโยค การอ่านบทร้อยแก้ว คำประพันธ์ ชนิดต่างๆ การอ่านในใจเพื่อสร้างความเข้าใจ และการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ความรู้จากสิ่งที่อ่าน เพื่อนำไปปรับ ใช้ในชีวิตประจำวัน

2. การเขียน การเขียนสะกดคำตามอักขรวิธี การเขียนสื่อสารรูปแบบต่างๆ การเขียน เรียงความ ย่อความ เขียนรายงานจากการศึกษาค้นคว้า เขียนตามจินตนาการ เขียนวิเคราะห์วิจารณ์ และเขียนเชิงสร้างสรรค์

3. การฟัง การดู และการพูด การฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ การพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก พูดลำดับเรื่องราวต่างๆ อย่างเป็นเหตุเป็นผล การพูดในโอกาสต่างๆ ทั้งเป็นทางการและไม่ เป็นทางการ และพูดเพื่อโน้มน้าวใจ

4. หลักการใช้ภาษาไทย ศึกษาธรรมชาติและกฎเกณฑ์ของภาษาไทยการใช้ภาษา ให้ถูกต้องเหมาะสมกับโอกาสและบุคคล การแต่งบทประพันธ์ประเภทต่างๆ และอิทธิพลของ ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย

5. วรรณคดีและวรรณกรรม วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อศึกษาข้อมูล แนวความคิด คุณค่าของงานประพันธ์ และเพื่อความเพลิดเพลิน การเรียนรู้และทำความเข้าใจ บทเห่ บทร้องเล่นของเด็ก เพลงพื้นบ้านที่เป็นภูมิปัญญาที่มีคุณค่าของไทย ซึ่งได้ถ่ายทอดความรู้สึก นึกคิด ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี เรื่องราวของสังคมในอดีต และความงดงามของภาษา เพื่อให้เกิดความซาบซึ้งและภูมิใจในบรรพบุรุษที่ได้สั่งสมสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

คุณภาพของผู้เรียน

คุณภาพของผู้เรียนคือสิ่งที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้ กำหนดขึ้น การกำหนดคุณภาพของผู้เรียนคือสิ่งที่บอกว่าเมื่อผู้เรียนจบการศึกษาขั้นพื้นฐานแล้วผู้เรียน ต้องมีความรู้ และความสามารถตามที่หลักสูตรได้กำหนดไว้ โดยหลักสูตรกำหนดคุณภาพของผู้เรียน ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 39-40) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1. อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความ เรื่องสั้นๆ และบทร้อยกรองง่ายๆ ได้ถูกต้อง คล่องแคล่ว เข้าใจความหมายของคำและข้อความที่อ่าน ตั้งคำถามเชิงเหตุผล ลำดับเหตุการณ์ คาดคะเนเหตุการณ์ สรุปความรู้ข้อคิดจากเรื่องที่อ่าน ปฏิบัติตามคำสั่งคำอธิบายจากเรื่องที่อ่านได้ เข้าใจความหมายของข้อมูลจากแผนภาพ แผนที่ และแผนภูมิ อ่านหนังสืออย่างสม่ำเสมอ และมีมารยาทในการอ่าน
2. มีทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด เขียนบรรยาย บันทึกประจำวัน เขียนจดหมายลาครู เขียนเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ เขียนเรื่องตามจินตนาการ และมีมารยาทในการเขียน
3. เล่ารายละเอียดและบอกสาระสำคัญ ตั้งคำถาม ตอบคำถาม รวมทั้งพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู พูดสื่อสาร เล่าประสบการณ์ และพูดแนะนำ หรือพูดเชิญชวนให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม และมีมารยาทในการฟัง ดู และพูด
4. สะกดคำและเข้าใจความหมายของคำ ความแตกต่างของคำและพยางค์ หน้าที่ของคำ ในประโยค มีทักษะการใช้พจนานุกรมในการค้นหาความหมายของคำ แต่งประโยคง่ายๆ แต่งคำคล้องจอง แต่งคำขวัญ และเลือกใช้ภาษาไทยมาตรฐาน และภาษาท้องถิ่นได้เหมาะสมกับกาลเทศะ
5. เข้าใจและสรุปข้อคิดที่ได้จากการอ่านวรรณคดี และวรรณกรรมเพื่อนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน แสดงความคิดเห็นจากวรรณคดี วรรณกรรมที่อ่าน รู้จักเพลงพื้นบ้าน เพลงกล่อมเด็ก ซึ่งเป็นวัฒนธรรมของท้องถิ่น ร้องบทร้องเล่นสำหรับเด็กในท้องถิ่น ท่องจำบทอาขยาน และบทร้อยกรองที่มีคุณค่าตามความสนใจได้

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1. อ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและบทร้อยกรองเป็นทำนองเสนาะได้ถูกต้อง อธิบายความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัยของคำ ประโยค ข้อความ สำนวนโวหารจากเรื่องที่อ่าน เข้าใจคำแนะนำ คำอธิบายในคู่มือต่างๆ แยกแยะข้อคิดเห็นและข้อเท็จจริง จับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านและนำความรู้ความคิดจากเรื่องที่อ่านไปตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต มีมารยาทและมีนิสัยรักการอ่าน และเห็นคุณค่าสิ่งที่อ่าน

2. มีทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัดและครึ่งบรรทัด เขียนสะกดคำ แต่งประโยคและเขียนข้อความ ตลอดจนเขียนสื่อสารโดยใช้ถ้อยคำชัดเจนเหมาะสม ใช้แผนภาพโครงเรื่องและแผนภาพความคิดเพื่อพัฒนางานเขียน เขียนเรียงความ ย่อความ จดหมาย ส่วนตัว กรอกแบบรายการต่างๆ เขียนแสดงความรู้สึกและความคิดเห็น เขียนเรื่องตามจินตนาการอย่างสร้างสรรค์ และมีมารยาทในการเขียน

3. พูดย่อแสดงความรู้ ความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู เล่าเรื่องย่อหรือสรุปจากเรื่องที่ฟังและดู ตั้งคำถาม ตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังและดู รวมทั้งประเมินความน่าเชื่อถือจากการฟังและดู โฆษณาอย่างมีเหตุผล พูดย่อตามลำดับขั้นตอนเรื่องต่างๆ อย่างชัดเจน พูดย่อรายงานหรือประเด็นค้นคว้าจากการฟัง การดู การสนทนา และพุดโน้มน้าวได้อย่างมีเหตุผลรวมทั้งมีมารยาทในการฟัง ดู และพุด

4. สะกดคำและเข้าใจความหมายของคำ สำนวน คำพังเพย และสุภาษิต รู้และเข้าใจชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค ชนิดของประโยค คำภาษาถิ่นและคำภาษาต่างประเทศในภาษาไทย ใช้คำราชาศัพท์และคำสุภาพได้อย่างเหมาะสม แต่งประโยค แต่งบทร้อยกรองประเภทกลอนสี่ กลอนสุภาพ และกาพย์ยานี 11

5. เข้าใจและเห็นคุณค่าวรรณคดีและวรรณกรรมที่อ่าน เล่านิทานพื้นบ้าน ร้องเพลงพื้นบ้านของท้องถิ่น นำข้อคิดเห็นจากเรื่องที่อ่านไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง และท่องจำบทอาขยานตามที่กำหนดได้

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ 12 ปี

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ประกอบด้วย

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาและสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ

และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

3. สาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

สาระการอ่าน

1. การอ่านคำพื้นฐาน ซึ่งเป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันเพิ่มอีกประมาณ 1,200 คำ รวมทั้งคำที่ใช้เรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
2. การอ่านแจกลูกและสะกดคำในมาตราแม่ ก กา แม่กง กน กม เกย เกอว กก กด และแม่กบ ทั้งคำที่สะกดตรงตามมาตราตัวสะกด และคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด การอ่านคำที่มีพยัญชนะที่มีสระกำกับเป็นตัวสะกด คำที่มีตัวการ์นต์ อักษรควบ อักษรนำ
3. การผันวรรณยุกต์คำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรกลาง อักษรต่ำ อักษรสูง คำเป็น คำตาย
4. การอ่านและเข้าใจความหมายของคำในประโยคและข้อความ
5. การอ่านในใจ การจับใจความของเรื่องที่อ่าน โดยหาคำสำคัญ ตั้งคำถาม คาดคะเน เหตุการณ์ ใช้แผนภาพโครงเรื่องหรือแผนภาพความคิด
6. การแสดงความรู้และความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน
7. การนำความรู้และข้อคิดที่ได้จากการอ่านไปใช้กำหนดแนวทางปฏิบัติ
8. การใช้พจนานุกรม
9. การอ่านออกเสียงร้อยแก้วและร้อยกรองถูกต้องตามอักขรวิธีและสัญลักษณ์ คำประพันธ์ และการอ่านทำนองเสนาะ
10. การท่องจำบทอาขยานและบทประพันธ์ที่ประทับใจ

11. การเลือกอ่านหนังสือที่เป็นประโยชน์ทั้งประเภทความรู้และความบันเทิง
12. มารยาทการอ่านหนังสือ การถนอมรักษาหนังสือทั้งส่วนตนและส่วนรวม
13. การปลูกฝังนิสัยการอ่านและมีสุขลักษณะในการอ่านหนังสือ

สาระการเขียน

1. การเขียนคำมาตราตัวสะกดต่างๆ คำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน คำที่สะกดไม่ตรงตามมาตรา และคำที่มีตัวการ์นต์
2. การคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด ตัวบรรจงครึ่งบรรทัด และการเขียนตามคำบอก
3. การเลือกใช้คำเขียนเป็นประโยคตรงตามความหมาย และเรียบเรียงเป็นเรื่องที่ยาวขึ้นการเขียนเป็นย่อหน้าที่แสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการ ประสบการณ์ และจินตนาการ
4. การเขียนคำคล้องจองและแต่งคำประพันธ์อย่างง่าย ๆ
5. การใช้กระบวนการเขียนพัฒนางานเขียนโดยการเตรียมการเขียน การกำหนดรูปแบบโครงเรื่อง เนื้อหา องค์ประกอบการเขียนการยกวางข้อเขียน การตรวจทาน การปรับปรุงแก้ไข และการเขียนเรื่องให้สมบูรณ์
6. การใช้เลขไทย
7. มารยาทการเขียน การอ้างอิงแหล่งความรู้การเขียนอย่างเป็นระบบ สะอาด ลายมือสวยงาม อ่านง่าย การเขียนโดยใช้ภาษาที่สุภาพ ไม่ขีดเขียนในที่ที่ไม่สมควร และไม่เขียนให้ผู้อื่นเสียหาย
8. การปลูกฝังนิสัยรักการเขียน ด้วยการจดบันทึกความรู้ ประสบการณ์ และแสดงความคิดอย่างสม่ำเสมอ

สาระการฟัง การดู และการพูด

1. การเลือกฟัง เลือกดูสิ่งที่เป็นความรู้และความบันเทิง
2. การเข้าใจเนื้อเรื่อง การจับใจความจากถ้อยคำน้ำเสียงและกิริยาท่าทางของผู้พูด การดูสิ่งที่เป็นความรู้ความบันเทิง
3. การพูด การอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ฟังสิ่งที่ดูอย่างมีวิจารณ์ญาณ
4. การพูดยอมรับและการปฏิเสธ โดยใช้ภาษาที่สุภาพ
5. การตั้งคำถามและการตอบคำถาม
6. การสนทนาแสดงความคิดเห็น

7. การเล่าเรื่องถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก ประสบการณ์และการแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

8. การพูดออกเสียงชัดเจน ใช้ถ้อยคำเหมาะสมแก่เรื่องที่พูดอย่างสร้างสรรค์เหมาะสมแก่บุคคล และโอกาส

9. มารยาทการฟังและการดู การฟังและการดูอย่างตั้งใจโดยไม่รบกวนผู้อื่น
สาระหลักการใช้ภาษา

1. ส่วนประกอบของคำ
2. หลักการอ่าน และเขียนสะกดคำ
3. ชนิดและหน้าที่ของคำ กลุ่มคำ และประโยค
4. ความหมายของคำ การเลือกใช้คำ การเรียงลำดับคำในประโยคได้ถูกต้องตรงตามความหมายและความรู้สึก

5. การเรียบเรียงประโยคเป็นเรื่องราวตามลำดับความคิดและการเว้นวรรคตอน

6. การเลือกใช้ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาถิ่นในการพูดและเขียนได้เหมาะสม

7. หลักการแต่งคำคล้องจองและคำประพันธ์

8. ความแตกต่างของภาษาพูดและภาษาเขียน

9. การใช้ทักษะทางภาษาเป็นเครื่องมือในการเรียนการแสวงหาความรู้จากแหล่งการเรียนรู้และการทำงานร่วมกับผู้อื่น

10. การใช้ทักษะทางภาษาและเทคโนโลยีการสื่อสาร ด้านวิทยุ โทรทัศน์ วีดิทัศน์ คอมพิวเตอร์ ในการพัฒนาการเรียน

11. การใช้พจนานุกรมช่วยการอ่าน การเขียนและค้นความหมาย

สาระวรรณคดีและวรรณคดี

1. นิทานเรื่องสั้นง่ายๆ สาระคดีสั้นๆ บทความสั้นๆ สำหรับเด็ก ปริศนาคำทาย บทร้องเล่นในท้องถิ่น บทละครและบทร้อยกรองประเภทให้ความรู้และความบันเทิงต่างๆ ที่เหมาะสมแก่วัยของเด็ก

2. การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านอย่างมีเหตุผล

3. การนำข้อคิดที่ได้จากการอ่านไปใช้ในชีวิตจริง

4. สารการเขียนรู้ภาษาไทย เรื่อง มาตราตัวสะกด

โครงสร้างของคำในภาษาไทยประกอบด้วยพยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกด หรือบางคำอาจมีตัวการ์นต์ ส่วนประกอบเหล่านี้จะทำให้คำมีเสียงเปลี่ยนไป และมีความหมายเปลี่ยนไป

4.1 ความหมายของมาตราตัวสะกด

กรมวิชาการ (2546: 157-160) ให้ความหมายตัวสะกด คือ พยัญชนะที่ประกอบอยู่ท้ายสระ และมีเสียงประสมเข้ากับสระ ทำให้เสียงของคำแตกต่างกันตามตัวพยัญชนะที่นำมาประกอบ แบ่งออกได้เป็น 8 แม่หรือ 8 มาตรา รวมเรียกว่า “มาตราตัวสะกด” ได้แก่มาตราแม่กก กบ กด กน กม เกย เกอว หากพยางค์ใดไม่ปรากฏพยัญชนะตัวสะกดเช่น พ่อ แม่ กระทะ มะละกอ จระเข้ ปูนา เต่า ทะเล เลอะเทอะ ป่าจัดว่าเป็นมาตราแม่ ก กา ซึ่งตัวสะกดในภาษาไทยจำแนกได้ 2 ประเภท ได้แก่

1. มาตราตัวสะกดที่ใช้พยัญชนะสะกดเพียงตัวเดียวและตรงตามมาตรามี 4 มาตรา ได้แก่

1.1 มาตราแม่กก ใช้ ก เป็นตัวสะกด ตัวสะกด เช่น ตาราง โจ่งแจ่ง เสแส้ง
ห้องร้อง ถุงเท้า แข็งแรง แกล้งทำ แปรง เพลง เกรงใจ ฯลฯ

1.2 มาตราแม่กม ใช้ ม เป็นตัวสะกด เช่น อ้อมค้อม รุ่มล่อม หอมแก้ม
มะขาม แต้มสี ตูมตาม เกษมศรี ปริดีเปรม ฯลฯ

1.3 มาตราแม่เกย ใช้ ย เป็นตัวสะกด เช่น คนสวย จำวย กล้วย ควาย สบาย
เฉย เฉลย ไบเตย สาย บ่าย ตาย ฯลฯ

1.4 มาตราแม่เกอว ใช้ ว เป็นตัวสะกด เช่น สีขาว แว่ววาว ดาว แพรวพราว
สขาว เบี้ยว เฉียว เลี้ยว ประเดี้ยว แก้ว ฯลฯ

2. มาตราตัวสะกดที่ใช้พยัญชนะเป็นตัวสะกดหลายตัว ทั้งที่ตรงตามมาตรา และที่ออกเสียงเหมือนตัวสะกดเหล่านี้ มี 4 มาตรา ได้แก่

2.1 มาตราแม่กก ใช้ ก ข ค ฃ เป็นตัวสะกด ออกเสียงเหมือน ก สะกด ได้แก่
ข ค ฃ เช่น มีโชค ประโยค สุนัข พยัคฆ์ ส้มคร พรรดพวก เลข เมฆ เบรก บุคคล ฯลฯ

2.2 มาตราแม่กด ใช้ ด จ ช ฌ ฎ ฏ ฐ ฒ ท ต ถ ท ฐ ษ เป็น
ตัวสะกด ออกเสียงเหมือน ด สะกด ได้แก่ จ ช ฌ ฎ ฏ ฐ ฒ ท ต ถ ท ฐ ษ เช่น บั๊จจัย
ประโยชน์ โภชนาการ ก๊าซ มาตรา เมตร นิวัติ ปรรณนา ประสิทธิ์ วิสัยทัศน์ อาพาธ อากาศ
กระดาศ โอกาส อัดโนมตี ฯลฯ

2.3 มาตราแม่กน ใช้ น ร ล ญ ณ พ เป็นตัวสะกด ออกเสียงเหมือน น สะกด ได้แก่ ณ ร ล พ ญ เช่น บ้าน บริเวณ บุญคุณ พยาบาล ไทรสาร กัตถุญญ ปลานิล กาญจนบุรี สัญญาณ สงสาร ปลาวาฬ นิลกาฬ กล้าหาญ ฯลฯ

2.4 มาตราแม่กบ ใช้ บ ป พ ฟ ภ เป็นตัวสะกด ออกเสียงเหมือน บ สะกด ได้แก่ บ ป พ ฟ ภ เช่น กราบ ทะเลสาบ รูปภาพ ทรัพย์ กราฟ ลาก ลพบุรี ยีราฟ สฎุบ ฐูป สังเขป เสพ เทพยดา สรรพ อัดภาพ ฯลฯ

4.2 ความสำคัญของมาตราตัวสะกด

คำในภาษาไทยมีทั้งประเภทที่เป็นคำไทยแท้มีตัวสะกดตรงตามมาตรา และคำที่รับมาจากภาษาอื่น ได้แก่ ภาษาบาลี สันสกฤต และภาษาทางยุโรปตะวันตก จะมีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราเป็นส่วนใหญ่ ลักษณะเช่นนี้นับว่าเป็นปัญหาอีกประการหนึ่งสำหรับผู้เรียนภาษาไทย หากผู้เขียนใช้ตัวสะกดไม่ถูกต้องจะทำให้สื่อความหมายผิดพลาดไม่ตรงตามความต้องการ

ตัวสะกดในภาษาไทย มีบทบาทสำคัญในการกำหนดเสียง และความหมายของ คำให้แตกต่างกัน เช่น

สา + ง → สาง

สา + น → สาน

นอกจากนี้ตัวสะกดในมาตราเดียวกัน ออกเสียงสะกดเหมือนกัน แต่ก็จะมี ความหมายแตกต่างกัน เช่น

การ (งาน) กาล (เวลา)

อาจ (หาญ) สะ (อาด)

การสอนเรื่องมาตราตัวสะกด ครูควรจัดกิจกรรมให้นักเรียนตระหนักถึงความ จำเป็นในการเขียนและการอ่านคำให้ตรงตามมาตราตัวสะกด เพื่อสื่อความหมายได้ถูกต้องตรง ความหมาย

4.3 แนวการจัดการเรียนการสอนมาตราตัวสะกด

มีแนวการจัดการเรียนการสอน ดังนี้

1. ฝึกให้นักเรียนสังเกต ความแตกต่างของคำ ต่อไปนี้

- พยัญชนะต้นเสียงเดียวกัน แต่ใช้ตัวพยัญชนะต่างกัน เช่น พุท กับ ภุช เป็นต้น
- ตัวสะกดเสียงเดียวกัน แต่ใช้พยัญชนะต่างกัน เช่น ประพาส กับ ประพาด เป็นต้น
- ตัวสะกดบางคำมีสระกำกับ บางคำไม่มี เช่น เกตุ กับ เกศ เป็นต้น
- ตัวสะกดบางคำมีพยัญชนะมากกว่า 1 ตัว เช่น พุทธ กับ พุช เป็นต้น
- ตัวสะกดบางคำมีตัวการ์นต์ เช่น พันธุ์ กับ พัน เป็นต้น

- ตัวสะกดที่มีตัวการันต์ อาจมีสระกำกับหรือไม่มีสระกำกับ เช่น พันธุ์ กับ พันธุ์ เป็นต้น

- พยัญชนะการันต์มีได้หลายตัวต่างกัน เช่น สวรรค์ สันต์ สัณฑ์ สันต์ เป็นต้น

- เสียงสระเหมือนกัน แต่อาจเขียนต่างกัน เช่น พรรณ กับ พัน เป็นต้น

2. สอนการอ่านคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตรา โดยเขียนเป็นคำที่สะกดตรงตามมาตราในมาตรานั้นๆ เช่น

สุข	อ่านว่า สุข
บริจาค	อ่านว่า บอ-ริ-จาก
อุทาหรณ์	อ่านว่า อุ-ทา-หอน
ปัญญา	อ่านว่า ปัน-ยา
สรุป	อ่านว่า สะ-หฺรฺบ
คุณภาพ	อ่านว่า คุณ-นะ-พาบ
โอกาส	อ่านว่า โอ-กาด

จากการเขียนคำอ่านของคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราจะทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องมาตราตัวสะกดได้ง่ายขึ้น

3. ให้นักเรียนค้นคว้า รวบรวมคำที่ออกเสียงเหมือนกัน แต่เขียนสะกดคำไม่เหมือนกัน เช่น โจทย์-โจษ, สอน-สร เป็นต้น

4. เขียนคำอ่านในประโยคและให้นักเรียนเขียนคำเขียน เช่น

วันนี้เป็นวัน.....(จัน)

เขาไปซื้อผลไม้ที่เมือง.....(จัน) เป็นต้น

5. ให้นักเรียนหาคัพท์หมวดของคำต่างๆ เช่น คำว่า กษัตริย์ ดอกไม้ ผู้หญิง ภูเขา ป่าไม้ ช้าง เป็นต้น

6. ให้นักเรียนหาคำพ้อง เช่น คำว่า กาน จะมีคำที่ออกเสียงเหมือนกันหลายคำ เช่น การ การณ์ กาศ กาล กาญจน์ เป็นต้น

5. แนวการวัดผลและประเมินผลเรื่องมาตราตัวสะกด

ครูสามารถวัดผลและประเมินผลนักเรียนว่ามีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับมาตราตัวสะกดได้โดยใช้วิธีการและเครื่องมือ ดังนี้

1. ทดสอบปากเปล่า โดยครูกำหนดคำสะกดในมาตราต่างๆ ทั้งที่สะกดตรงมาตราและไม่ตรงมาตรา ให้นักเรียนอ่านแล้วครูใช้แบบสังเกตเพื่อประเมินว่านักเรียนสามารถอ่านตัวสะกด

ที่กำหนดได้ถูกต้องหรือไม่

2. เขียนตามคำบอก โดยครูเลือกคำที่สะกดในมาตราต่างๆ ทั้งที่สะกดตรงมาตรา และไม่ตรงมาตรา บอกให้นักเรียนเขียนและครูตรวจแก้การเขียนตัวสะกดของนักเรียน

3. ทดสอบโดยใช้แบบทดสอบแบบเขียนตอบ ให้เขียนคำอ่านของตัวสะกดที่ครูกำหนดให้ หรือใช้แบบทดสอบแบบเลือกตอบให้นักเรียนเลือกคำในตัวเลือกใดที่เขียนคำอ่านถูกต้อง หรือเลือกตัวเลือกใดที่เขียนคำอ่านไม่ถูกต้อง

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

ประณัติ บุตรมระลา (2550: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการเรียนรู้อักษรภาษาไทย เรื่อง คำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยรูปแบบวัฏจักรการเรียนรู้ (4 MAT) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนดงยางสะแบง จำนวน 10 คน ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่าแผนการเรียนรู้อักษรภาษาไทย เรื่อง คำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยรูปแบบวัฏจักรการเรียนรู้ (4 MAT) มีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.05/86.67 และแผนการเรียนรู้อักษรภาษาไทย เรื่อง คำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.7701 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนคิดเป็นร้อยละ 77.01

สุนีย์ แก้วของแก้ว (2549: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการใช้แบบฝึกการประสมอักษร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนสะกดคำ กำลังเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านบ่อทอง จำนวน 7 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา มีทักษะการเขียนสะกดคำ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลองนักเรียนมีทักษะการเขียนสะกดคำสูงกว่าก่อนการทดลอง

สอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL)

ชิปปา (CIPPA MODEL) หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ สามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดและการตัดสินใจอย่างมีระบบ มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งทางร่างกาย สติปัญญา สังคมและอารมณ์ สามารถสร้างความรู้และค้นพบความรู้ได้ด้วยตนเอง นำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่ง CIPPA มีความหมายมาจาก C มาจากคำว่า

(Construction), I มาจากคำว่า (Interaction), P มาจากคำว่า (Physical Participation), P มาจากคำว่า (Process Learning), A มาจากคำว่า (Application)

1. หลักการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา

การจัดการเรียนรู้แบบชิปปา เป็นนวัตกรรมการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลางรูปแบบหนึ่ง ซึ่งทีศนา เขมมณี รองศาสตราจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้พัฒนารูปแบบนี้ขึ้นจากประสบการณ์ที่ได้ใช้แนวคิดทางการศึกษาในการสอนมาเป็นเวลานาน พบว่าเป็นหลักการจัดการเรียนรู้วิธีหนึ่งที่สามารถใช้ได้ผลดีมาตลอด (ทีศนา เขมมณี. 2548: 85-86) หลักการที่สำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1.1 หลักการสร้างความรู้ (Constructing of knowledge) หมายถึง การสร้างความรู้ตามแนวคิดของการสร้างความรู้ (Constructivism) กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดี ควรเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนมีโอกาสสร้างความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีความเข้าใจ และเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายต่อตนเอง

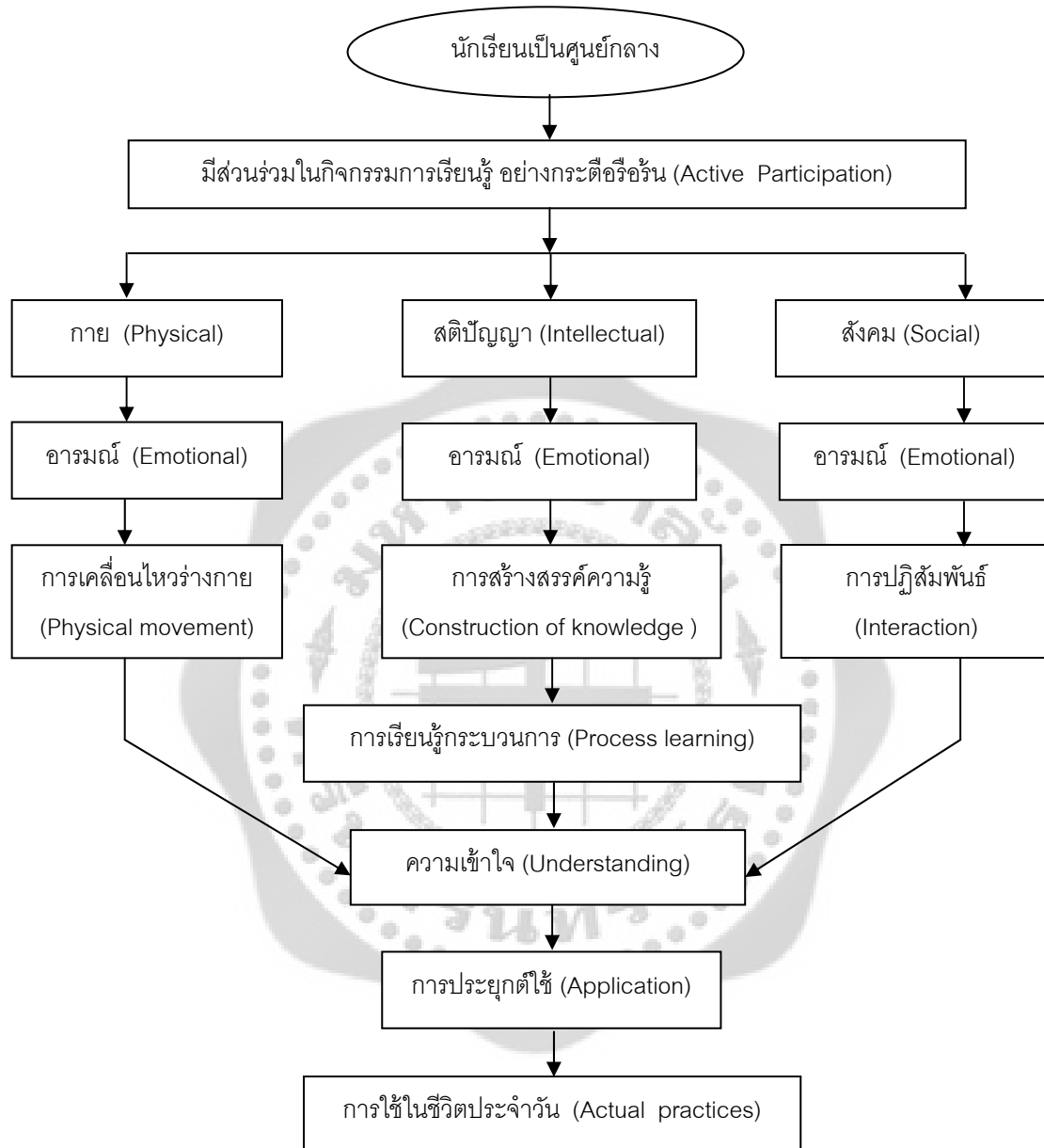
1.2 หลักการปฏิสัมพันธ์ (Interaction) หมายถึง การปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น หรือสิ่งแวดล้อมรอบตัว กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีจะต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับบุคคล

1.3 การมีส่วนร่วมทางกาย (Physical participation) หมายถึง การให้นักเรียนมีโอกาสได้เคลื่อนไหวร่างกาย โดยการทำกิจกรรมในลักษณะต่างๆ ซึ่งเป็นการช่วยให้นักเรียนมีส่วนร่วมทางกายคือ นักเรียนมีโอกาสได้เคลื่อนไหวร่างกาย โดยการทำกิจกรรมในลักษณะต่างๆ อย่างเหมาะสมกับวัยและความสนใจของนักเรียน

1.4 การเรียนรู้กระบวนการ (Process learning) หมายถึง การเรียนรู้กระบวนการต่างๆ กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดี ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้กระบวนการต่างๆ ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต เช่น กระบวนการแสวงหาความรู้ กระบวนการคิด กระบวนการแก้ปัญหา กระบวนการกลุ่ม กระบวนการพัฒนาตนเอง เป็นต้น การเรียนรู้ทางด้านกระบวนการช่วยให้นักเรียนมีส่วนร่วมทางสติปัญญาอีกทางหนึ่ง

1.5 การนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ (Application) หมายถึง การนำความรู้ที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนได้รับประโยชน์จากการเรียน และช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ การจัดกิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้นี้ เป็นการช่วยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ในด้านใดด้านหนึ่ง หรือหลายๆ ด้าน

หลักการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA MODEL)

ภาพประกอบ 1 : หลักการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA MODEL)

2. กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา

ซิปปา (CIPPA MODEL) เป็นหลักการหรือแนวคิดซึ่งสามารถนำไปใช้เป็นหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ ให้แก่ผู้เรียน การจัดการกระบวนการเรียนการสอนตามหลัก “CIPPA MODEL” สามารถใช้วิธีการและกระบวนการที่หลากหลาย ซึ่งอาจจัดเป็นแบบแผนได้หลายรูปแบบ รูปแบบหนึ่งที่รองศาสตราจารย์ ดร.ทีศนา แชมมณี ได้นำเสนอไว้และได้มีการนำไปทดลองใช้แล้วได้ผลดี ประกอบด้วยขั้นตอนการดำเนินการ 7 ขั้นตอน ดังนี้ (ทีศนา แชมมณี. 2548: 87)

ขั้นที่ 1 การทบทวนความรู้เดิม

ขั้นนี้เป็นการดึงความรู้เดิมของผู้เรียนในเรื่องที่จะเรียนเพื่อช่วยให้ผู้เรียน มีความพร้อมในการเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมของตน ซึ่งผู้สอนอาจใช้วิธีการต่างๆ ได้อย่างหลากหลาย

ขั้นที่ 2 การแสวงหาความรู้ใหม่

ขั้นนี้เป็นการแสวงหาข้อมูลความรู้ใหม่ของผู้เรียนจากแหล่งข้อมูลหรือแหล่งความรู้ต่างๆ ซึ่งครูอาจจัดเตรียมมาให้ผู้เรียนหรือให้คำแนะนำเกี่ยวกับแหล่งข้อมูลต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนไปแสวงหาก็คได้

ขั้นที่ 3 การศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่ และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม

ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะต้องศึกษาและทำความเข้าใจกับข้อมูล/ความรู้ที่หามาได้ ผู้เรียนจะต้องสร้างความหมายของข้อมูล/ประสบการณ์ใหม่ๆ โดยใช้กระบวนการต่างๆ ด้วยตนเอง เช่น ใช้กระบวนการคิด และกระบวนการกลุ่มในการอภิปรายและสรุปความเข้าใจเกี่ยวกับข้อมูลนั้นๆ ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยการเชื่อมโยงกับความรู้เดิม

ขั้นที่ 4 การแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม

ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนอาศัยกลุ่มเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบความรู้ความเข้าใจของตน รวมทั้งขยายความรู้ความเข้าใจของตนให้กว้างขึ้น ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้แบ่งปันความรู้ความเข้าใจของตนแก่ผู้อื่นและได้รับประโยชน์จากความรู้ ความเข้าใจของผู้อื่นไปพร้อมๆ กัน

ขั้นที่ 5 การสรุปจัดระเบียบความรู้ และวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้

ขั้นนี้เป็นขั้นของการสรุปความรู้ที่ได้รับทั้งหมด ทั้งความรู้เดิมและความรู้ใหม่ และจัดสิ่งที่เรียนให้เป็นระบบระเบียบเพื่อช่วยให้ผู้เรียนจดจำสิ่งที่รู้ได้ง่ายรวมทั้งวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ทั้งหลายที่เกิดขึ้น

ขั้นที่ 6 การปฏิบัติ และ/หรือการแสดงผลงาน

หากข้อความรู้ที่ได้เรียนรู้มาไม่มีการปฏิบัติ ขั้นนี้จะเป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียน

ได้มีโอกาสแสดงผลงานการสร้างความรู้ของตนให้ผู้อื่นรับรู้ เป็นการช่วยให้ผู้เรียนได้ต่อย้ำหรือตรวจสอบความเข้าใจของตนและช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ความคิดสร้างสรรค์ แต่หากต้องมีการปฏิบัติตามข้อความรู้ที่ได้ ขั้นนี้จะเป็นขั้นปฏิบัติ และมีการแสดงผลงานที่ได้ปฏิบัติด้วย

ขั้นที่ 7 การประยุกต์ใช้ความรู้

ขั้นนี้เป็นขั้นของการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการนำความรู้ความเข้าใจของตนไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ที่หลากหลายเพื่อเพิ่มความชำนาญ ความเข้าใจ ความสามารถในการแก้ปัญหาและความจำในเรื่องนั้นๆ หลังจากการประยุกต์ใช้ความรู้ อาจมีการนำเสนอผลงานจากการประยุกต์อีกครั้งก็ได้ หรืออาจไม่มีการนำเสนอผลงานในขั้นที่ 6 แต่นำมารวมแสดงในตอนท้ายหลังขั้นการประยุกต์ใช้ก็ได้เช่นกัน

ขั้นตอนตั้งแต่ขั้น 1-6 เป็นกระบวนการของการสร้างความรู้ (Construction of Knowledge) ซึ่งครูสามารถจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนมีโอกาสปฏิสัมพันธ์แลกเปลี่ยนเรียนรู้กัน (Interaction) และฝึกฝนทักษะกระบวนการต่างๆ (Process Learning) อย่างต่อเนื่อง เนื่องจากขั้นตอนแต่ละขั้นตอนช่วยให้ผู้เรียนเคลื่อนไหวทำกิจกรรมหลากหลาย (Physical Participation) จึงนับได้ว่าเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการตื่นตัว (Active) ทั้งทางกาย ทางสติปัญญา ทางอารมณ์ และทางสังคม อันจะส่งผลให้ผู้เรียนสามารถรับรู้และเรียนรู้ได้ดี จึงกล่าวได้ว่าขั้นตอนทั้ง 6 มีคุณสมบัติตามหลักการ CIPPA ส่วนขั้นตอนที่ 7 เป็นขั้นตอนที่ช่วยให้ผู้เรียนนำความรู้ไปใช้ (Application) จึงทำให้รูปแบบนี้มีคุณสมบัติครบตามหลัก CIPPA

ตาราง : ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบซีปปา (CIPPA MODEL)

กระบวนการเรียนการสอน	จุดมุ่งหมาย	วิธีสอนและเทคนิคการสอน
<p>ขั้นที่ 1</p> <p>ทบทวน/ตรวจสอบความรู้เดิมผู้สอนดึงความรู้เดิมเพื่อใช้ในการเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ และ/หรือสำรวจความรู้เดิมความรู้พื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการเรียนรู้ใหม่</p>	<p>หลักการสร้างความรู้ (Construction of Knowledge)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้ผู้เรียนระลึก (Recall) เป็นการเชื่อมโยงความรู้เก่ากับความรู้ใหม่ 2. เพื่อตรวจสอบความพร้อมในการเรียนรู้สิ่งใหม่ หากผู้เรียนขาดความรู้พื้นฐานที่จำเป็นในการรู้สิ่งใหม่จำเป็นต้องช่วยผู้เรียนให้มีความรู้พื้นฐานดังกล่าวก่อนสอนสิ่งใหม่ 3. เพื่อช่วยให้ผู้เรียนตระหนักว่าตนรู้อะไรไม่รู้ 4. เพื่อช่วยให้ครูแก้ปัญหาของผู้เรียน จะได้สอนในสิ่งที่สอดคล้องกับปัญหาความต้องการของผู้เรียน 5. เพื่อช่วยให้ครูไม่สอนซ้ำในสิ่งที่ผู้เรียนรู้อยู่แล้ว ทำให้ผู้เรียนไม่เบื่อหน่าย 	<ul style="list-style-type: none"> - ถาม - ระดมสมอง - สังเกต - ทดสอบ - ลงมือทำ - แก้ปัญหา
<p>ขั้นที่ 2</p> <p>ผู้เรียนแสวงหาความรู้ใหม่ผู้เรียนแสวงหาความรู้จากแหล่งข้อมูลหรือแหล่งความรู้ต่างๆ และรวบรวมข้อมูลความรู้ใหม่จากแหล่งความรู้</p>	<p>หลักการเรียนรู้ทักษะกระบวนการ (Process Learning)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะกระบวนการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง อันเป็นทักษะที่จำเป็นในการเรียนรู้ตลอดชีวิต 	<ul style="list-style-type: none"> สร้างแรงจูงใจ - ตั้งคำถามท้าทายให้คิด - กระตุ้นให้เกิดความขัดแย้งทางความคิด - ให้แสวงหาข้อมูลอย่างมีความหมาย - ฝึกกระบวนการแสวงหาความรู้ - การวางแผนแบ่งงาน การมอบหมายงาน - การหาแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย

ตาราง : (ต่อ)

กระบวนการเรียนการสอน	จุดมุ่งหมาย	วิธีสอนและเทคนิคการสอน
<p>ขั้นที่ 3</p> <p>การศึกษาและสร้างความรู้ใหม่และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมผู้เรียนทำความเข้าใจกับข้อมูลความรู้ใหม่ที่หามาได้สร้างความหมายของข้อมูล/ประสบการณ์ใหม่โดยอาศัยการเชื่อมโยงกับความรู้เดิมและการใช้กระบวนการต่างๆ เช่น กระบวนการคิดกระบวนการกลุ่ม</p>	<p>หลักการสร้างความรู้ (Construction of Knowledge)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจที่แท้จริงในเรื่องที่ศึกษา เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายต่อตนเองและจดจำการเรียนรู้ได้ดี 2. เพื่อช่วยให้ผู้เรียน ได้ฝึกทักษะกระบวนการการสร้างความรู้ด้วยตัวเอง อันเป็นทักษะที่จำเป็นในการเรียนรู้ตลอดชีวิต 3. เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะกระบวนการคิดช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ 	<p>การประเมินแหล่งข้อมูล</p> <ul style="list-style-type: none"> - วิธีค้นคว้า-การแก้ปัญหา <p>ฝึกกระบวนการคิด</p> <ul style="list-style-type: none"> - เปรียบเทียบ จำแนก - จัดกลุ่ม จัดประเภท - ตั้งคำถาม - ตีความ ลงความเห็น - ขยายความ สรุปความ - วิเคราะห์ สังเคราะห์ ฯลฯ
<p>ขั้นที่ 4</p> <p>ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดอาศัยกลุ่มเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบความรู้ความเข้าใจของตนรวมทั้งขยายความรู้ความเข้าใจของตนให้กว้างขึ้น</p>	<p>หลักการปฏิสัมพันธ์ (Interaction)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ช่วยให้ผู้เรียนขยายขอบเขตความรู้ความเข้าใจ ได้มุมมองที่แตกต่างไปจากตน ช่วยให้ความคิดกว้างขึ้นลึกซึ้งขึ้น 2. เพื่อให้ผู้เรียนได้ตรวจสอบและปรับเปลี่ยนความรู้ ความเข้าใจของตน อันเป็นการปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางสติปัญญาของตน 3. เพื่อให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของการเรียนแบบร่วมมือการเรียนรู้จากกัน และกันและการเรียนรู้การสัมพันธ์และการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่น 	<p>ฝึกกระบวนการทางสังคม</p> <ul style="list-style-type: none"> - ใช้กระบวนการกลุ่ม <p>ใช้เทคนิคการจัดรูปแบบต่างๆ ใช้รูปแบบวิธีการ เทคนิค การเรียนรู้แบบร่วมมือ การรับฟัง การโต้ตอบการยอมรับ การให้ข้อสังเกต</p> <ul style="list-style-type: none"> - การให้ข้อมูลย้อนกลับ
<p>ขั้นที่ 5</p> <p>ผู้เรียนจัดระเบียบความรู้และวิเคราะห์การเรียนรู้</p>	<p>หลักการสร้างความรู้ (Construction of Knowledge) และหลักการเรียนรู้ทักษะกระบวนการ (Process Learning)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเห็นองค์รวมหรือภาพรวมของสิ่งที่เรียนรู้ 	<p>ฝึกยุทธศาสตร์ทางปัญญา (Cognitive Strategies)</p> <ul style="list-style-type: none"> - การใช้ Graphic Organizer

ตาราง : (ต่อ)

กระบวนการเรียนการสอน	จุดมุ่งหมาย	วิธีสอนและเทคนิคการสอน
	<p>2. เพื่อช่วยให้ผู้เรียนจดจำความรู้ได้ดีและสามารถนำความรู้ไปใช้ได้อย่างสะดวกเนื่องจากความรู้ที่มีอยู่อย่างเป็นระบบระเบียบทำให้ผู้เรียนสามารถระลึก (Recall) และดึงความรู้ออกมาใช้ได้ง่าย (Retrieval)</p> <p>3. เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนายุทธศาสตร์ทางปัญญา (Cognitive Strategies) อันเป็นความสามารถขั้นสูง</p> <p>4. เพื่อช่วยให้ผู้เรียนตระหนักถึงกระบวนการเรียนรู้ของตน และพัฒนาความสามารถในการควบคุมกำกับความคิดของตน (Metacognition) อันเป็นความคิดขั้นสูง</p>	<p>- การผลิตผลงาน ในลักษณะต่างๆ (การเขียน บทความ เรื่องสั้น คู่มือตำรา ทำเครื่องมือแบบทดสอบ จัดทำ Checklist ฯลฯ)</p> <p>- การบันทึกการเรียนรู้ (Learning Logs)</p> <p>- การคิดไตร่ตรอง (Reflective Thinking)</p> <p>- การคิดวิเคราะห์ (Analytic Thinking)</p> <p>- การควบคุมกำกับ ความคิดตนเอง (Metacognition)</p>
<p>ขั้นที่ 6</p> <p>ผู้เรียนแสดงความรู้ ผลงาน</p>	<p>หลักการสร้างความรู้ (Construction) และ การเรียนรู้ทักษะกระบวนการ (Process Learning)</p> <p>1. เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความรู้ ความสามารถของตน อันจะช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้ และพัฒนาความสามารถในหลายด้านทำให้ ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในสิ่งที่เรียนรู้ และภูมิใจ ในการเรียนรู้ของตน</p> <p>2. เพื่อช่วยให้ผู้เรียนตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ ของตน และปรับเปลี่ยนตามความเหมาะสม</p> <p>3. เพื่อส่งเสริมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน</p> <p>4. เพื่อช่วยให้ครูได้หลักฐานการเรียนรู้และ ตรวจสอบการเรียนรู้ของผู้เรียนว่าบรรลุตาม จุดประสงค์หรือไม่</p> <p>5. เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้เชื่อมโยงการเรียนรู้ สู่ชีวิตจริงและนำความรู้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์</p>	<p>ฝึกแสดงออก</p> <p>- เปิดโอกาสให้แสดงออก ด้วยวิธีการที่หลากหลาย ตามความสามารถและ ความถนัด</p> <p>- เป็นการตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจ</p> <p>- ครูและเพื่อนให้ข้อสังเกต และให้ข้อมูลย้อนกลับ</p> <p>- ปรับความรู้ความเข้าใจ</p> <p>- ให้ผู้เรียนนำความรู้ไปใช้ ในชีวิตประจำวัน</p> <p>- ให้ทำแบบฝึกหัด</p>

ตาราง : (ต่อ)

กระบวนการเรียนการสอน	จุดมุ่งหมาย	วิธีสอนและเทคนิคการสอน
<p>ชั้นที่ 7</p> <p>นำความรู้ไปประยุกต์ใช้</p> <p>ผู้เรียนนำความรู้ความเข้าใจของตนไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ที่หลากหลาย เพื่อเพิ่มความชำนาญความเข้าใจ ความสามารถในการแก้ปัญหาในเรื่องนั้น</p>	<p>หลักการประยุกต์ความรู้ (Application)</p> <p>1. เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้นำความรู้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิต ช่วยให้ความรู้มีความหมายยิ่งขึ้น</p> <p>2. ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้งจากการปฏิบัติจริง</p>	<p>ให้ปัญหาที่มีลักษณะที่หลากหลายแตกต่างจากที่เรียนรู้ในห้องเรียนและนำความรู้ไปแก้ปัญหา</p> <p>- ส่งเสริมให้ทำบ่อย ๆ</p>

(ทีศนา เขมมณี และคณะ. 2548: 64-67)

3. การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบชิปปา (CIPPA MODEL)

การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบชิปปา สามารถส่งเสริมให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ โดยยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลางแบบโมเดลชิปปา CIPPA MODEL (ทีศนา เขมมณี. 2542: 4-6) กิจกรรมการเรียนรู้ที่จะช่วยให้นักเรียนมีส่วนร่วมอย่างผูกพันจนกระทั่งเกิดการเรียนรู้ตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวังใช้หลักการจัดการกิจกรรม ดังนี้

1. กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีควรช่วยให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมทางด้านร่างกาย คือ เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนได้เคลื่อนไหวร่างกาย เพื่อช่วยให้ประสาทรับรู้ของนักเรียนตื่นตัวพร้อมที่จะรับข้อมูลและการเรียนรู้ต่างๆ ที่เกิดขึ้น การรับรู้เป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้ หากนักเรียนไม่มีความพร้อมในการรับรู้ แม้จะให้ความรู้ดีๆ นักเรียนก็ไม่สามารถรับได้ ดังนั้นกิจกรรมที่จัดให้นักเรียนจึงควรเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้มีการเคลื่อนไหวเป็นระยะๆ ตามความเหมาะสมกับวัยและระดับความสนใจของนักเรียน

2. กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีควรช่วยให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมทางสติปัญญา คือ เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนเกิดการเคลื่อนไหวทางสติปัญญา เป็นกิจกรรมที่ทำทลายความคิดของนักเรียน ที่กระตุ้นสมองให้เกิดความคิดสนุกในการจัดจ่อที่จะร่วมกิจกรรม โดยให้นักเรียนร่วมคิดเรื่องนั้นๆ ซึ่งต้องเป็นเรื่องที่ไม่ง่ายและไม่ยากเกินไปสำหรับนักเรียน ดังนั้นครูต้องหาประเด็นการคิดที่เหมาะสมกับวัยและความสามารถของนักเรียน เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนใช้ความคิดหรือ

ลงมือกระทำด้วยความร่วมมือ

3. กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีควรช่วยให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมทางสังคม คือ เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับบุคคลหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัว เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคมที่ต้องอาศัยการรวมกลุ่มเป็นหมู่คณะ เพื่อปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นและสภาพแวดล้อมต่างๆ การให้โอกาสนักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ทางด้านสังคมซึ่งส่งผลต่อการเรียนรู้ด้านอื่นๆ ด้วย ดังนั้นกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีต้องเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียน เรียนรู้จากสิ่งแวดล้อมรอบตัวด้วย

4. กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีควรช่วยให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมทางอารมณ์ คือ เป็นกิจกรรมที่ส่งผลต่ออารมณ์ความรู้สึกของนักเรียนซึ่งจะช่วยให้การเรียนรู้นั้นเกิดความหมายต่อตนเองกิจกรรมที่ส่งผลต่อความรู้สึกนั้น มักเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับชีวิต ประสบการณ์และความจริงของนักเรียน ซึ่งต้องเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียนโดยตรง หรือเป็นเรื่องใกล้ตัวนักเรียน อารมณ์ และความรู้สึกมักเกิดขึ้นพร้อมกับการกระทำด้านอื่นๆ ทั้งร่างกาย สติปัญญาและสังคม เช่น ครูให้นักเรียนเปลี่ยนอิริยาบถ เปลี่ยนกิจกรรม นักเรียนจะเกิดความรู้สึกพอใจ ไม่พอใจ เฉยๆ เมื่อให้คิดแก้ปัญหา นักเรียนอาจเกิดความสนุก ทำท่าย หรือเกิดอารมณ์หงุดหงิด กังวล ซึ่งเป็นไปได้ในการทำงานเดียวกัน เมื่อนักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ ก็อาจเกิดความรู้สึกทางบวกหรือทางลบได้เช่นกัน

4. คุณภาพของการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบชิปปา (CIPPA MODEL)

ทศนา แชมมณี (2545: 34) ได้กล่าวถึงลักษณะของกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีคุณภาพสำหรับการเรียนรู้ โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อช่วยให้ครูสามารถออกแบบกระบวนการจัดการเรียนรู้ให้มีคุณภาพมากขึ้น ดังนี้

1. เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมทางด้านร่างกาย อารมณ์ และจิตใจ กระบวนการเรียนรู้ควรมีความหลากหลาย ให้ผู้เรียนได้เคลื่อนไหวร่างกาย (Physical Movement) เป็นระยะๆ ตามความเหมาะสมกับวัย วุฒิภาวะ และความสนใจของผู้เรียน การเคลื่อนไหวอาจเป็นการเคลื่อนไหวอวัยวะหรือกล้ามเนื้อต่างๆ ได้แก่

1.1 การเคลื่อนไหวอวัยวะ/กล้ามเนื้อมัดย่อย (Fine Motor Movement) เช่น กิจกรรม การเขียน การฟัง การพูด การวาดภาพ การพับกระดาษ การขีดหุ่น การร้องเพลง เป็นต้น

1.2 การเคลื่อนไหวอวัยวะ/กล้ามเนื้อมัดใหญ่ (Gross Motor Movement) เช่น กิจกรรมการย้ายกลุ่ม ย้ายเก้าอี้ จัดโต๊ะ การกระโดด การวิ่ง การเล่นเกมต่างๆ เป็นต้น การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เคลื่อนไหวร่างกาย ซึ่งหมายถึง การจัดกิจกรรมที่มีลักษณะหลากหลายเพื่ออำนวยความสะดวก

ให้ผู้เรียนเคลื่อนไหวส่วนต่างๆ ของร่างกายจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมในการเรียนรู้มีความกระฉับกระเฉง ตื่นตัว ไวต่อการรับรู้ ข้อมูล ข่าวสาร

2. เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางสติปัญญา อารมณ์และจิตใจ กระบวนการเรียนรู้ควรมีลักษณะที่กระตุ้นและท้าทายความคิดของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดการจดจ่อ ผูกพันกับสิ่งที่คิดซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี การเรียนรู้ทางสติปัญญานี้แบ่งได้เป็น 2 ประเภท

2.1 การเรียนรู้เนื้อหาความรู้ต่างๆ (Contents or Knowledge) ได้แก่การเรียนรู้ข้อมูล ข้อเท็จจริงและความรู้ต่างๆ ที่ผ่านมามีในอดีต ครูมักจัดการเรียนรู้แบบครู เป็นสำคัญ คือ ครูเป็นผู้มีความรู้ ทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้ให้ผู้เรียน ผู้เรียนเป็นผู้รับความรู้ โดยครูหวังว่าการถ่ายทอดความรู้ของตนจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและนำความรู้ไปใช้ได้ ซึ่งในทางปฏิบัติผลที่เกิดขึ้น อาจไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง ผู้เรียนจำนวนมากมักเกิดการเรียนรู้ในระดับความรู้ความจำเท่านั้น บางส่วนอาจขึ้นไปถึงระดับความเข้าใจ และมีน้อยมากที่ไปถึงขั้นการนำไปใช้วิเคราะห์และประเมินผล แสดงให้เห็นว่าการถ่ายทอดความรู้ของครูไม่เพียงพอที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามที่ต้องการได้ ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้ได้แสวงหาแนวคิด แนวทางใหม่ๆ ที่จะนำมาอธิบายและใช้แก้ปัญหา ซึ่งแนวคิดสำคัญนี้กำลังได้รับความสนใจอย่างกว้างขวาง ก็คือแนวคิดการสรรค์สร้างความรู้ (Constructivism) ซึ่งเชื่อว่าความรู้เป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นด้วยตนเอง สามารถเปลี่ยนแปลงและพัฒนาให้งอกงามขึ้นไปเรื่อยๆ โดยอาศัยกระบวนการพัฒนาโครงสร้างความรู้ภายในบุคคลและการรับรู้สิ่งต่างๆ รอบตัว ซึ่งการสร้างสรรค์ความรู้มักจะต้องมีองค์ประกอบ 3 ส่วนด้วยกัน คือจุดมุ่งหมาย หรือความต้องการของผู้เรียน ความรู้เดิม หรือสิ่งที่มีอยู่เดิมของผู้เรียน และสาระหรือสิ่งใหม่ที่จะเรียนรู้ ดังนั้น จึงสามารถอธิบายในอีกนัยหนึ่งได้ว่า โครงสร้างทางสติปัญญาของผู้เรียนประกอบไปด้วยโครงสร้างความรู้ ซึ่งสามารถปรับเปลี่ยนและขยายออกไปได้ โดยอาศัยองค์ประกอบ 3 ประการ คือ ความรู้เดิมหรือโครงสร้างความรู้เดิมที่มีอยู่ ความรู้ใหม่ ได้แก่ ข้อมูล ข้อเท็จจริง ความรู้ ความรู้สึก ประสบการณ์ใหม่ๆ ที่บุคคลรับเข้าไป กระบวนการทางสติปัญญา ได้แก่ กระบวนการทางสมองที่ใช้ในการทำ ความเข้าใจ ความรู้ที่รับมาและใช้ในการเชื่อมโยงและรับความรู้เดิมและความรู้ใหม่เข้าด้วยกัน ตามแนวคิดข้างต้น การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดี ก็ต่อเมื่อผู้เรียนมีโอกาสได้รับข้อมูล และประสบการณ์ใหม่ๆ เข้ามา และมีโอกาสได้ใช้กระบวนการทางสติปัญญาของตนในการคิดกลั่นกรองข้อมูลทำความเข้าใจข้อมูลเชื่อมโยงข้อมูล ความรู้ใหม่กับความรู้เดิม และสร้างความหมายข้อมูลความรู้ด้วยตนเอง กระบวนการสร้างสรรค์ความรู้นี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายต่อตนเองอันจะส่งผลถึงความเข้าใจและการคงความรู้นั้น (Retention) การให้ผู้เรียนได้มีโอกาสสรรค์สร้างความรู้ด้วยตนเอง ตามแนวคิดการสรรค์สร้างความรู้ (Constructivism) จึงเป็นแนวคิดที่สามารถนำมาใช้ในกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญให้ผู้เรียนได้คิดได้สร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยใช้กระบวนการสำคัญ ดังนี้

- ให้ผู้เรียนทบทวนความรู้เดิม
- ให้ผู้เรียนได้รับ/แสวงหา/รวบรวม/ข้อมูลประสบการณ์ต่างๆ ด้วยตนเอง
- ให้ผู้เรียนได้ศึกษา คิด วิเคราะห์ และสร้างความหมายข้อมูล/ประสบการณ์ด้วยตนเองโดยใช้กระบวนการต่างๆ

- ให้ผู้เรียนได้สรุปและจัดระเบียบความรู้/ข้อมูลหรือโครงสร้างความรู้ด้วยตนเองให้ผู้เรียนได้แสดงออกในสิ่งที่เรียนรู้ด้วยวิธีการต่างๆ อย่างหลากหลาย

กระบวนการดังกล่าว หากเป็นไปได้ด้วยการริเริ่มของผู้เรียน ริเริ่มแสวงหา ศึกษา คิดวิเคราะห์สร้างความหมายและจัดระเบียบความรู้ด้วยตนเอง การสร้างสรรค์ความรู้นั้นก็จะยิ่งมีความหมายแก่ผู้เรียนมากขึ้น

2.2 การเรียนรู้ทักษะกระบวนการ (Process Skills) ได้แก่การเรียนรู้ทักษะต่างๆ ที่เป็นเครื่องมือที่จำเป็นในการเรียนรู้

3. เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางสังคมและอารมณ์ กระบวนการจัดการเรียนรู้จึงควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) กับสิ่งแวดล้อมรอบตัว การปฏิสัมพันธ์จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลเข้ามามาก สามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

5. บทบาทของครูผู้สอนและผู้เรียนในกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA MODEL)

กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา CIPPA MODEL (ทศนา เขมมณี. 2547: 34) ดังนี้

บทบาทของครูผู้สอน

1. บทบาทด้านการเตรียมการ ประกอบด้วย

1.1 การเตรียมตนเอง ครูจะต้องเตรียมตนเองให้พร้อมสำหรับบทบาทของผู้เป็นแหล่งความรู้ (Resource Person) ซึ่งจะต้องให้คำอธิบาย คำแนะนำ คำปรึกษา ให้ข้อมูลความรู้ที่ชัดเจนแก่ผู้เรียน รวมทั้งแหล่งความรู้ที่จะแนะนำให้ผู้เรียนไปศึกษาค้นคว้าหาข้อมูล ดังนี้ ครูจะต้องมีภาระหนักเตรียมตนเองด้วยการอ่าน การค้นคว้า การทดลองปฏิบัติต่างๆ ในหัวข้อเนื้อหาที่ตนรับผิดชอบรวมทั้งข้อมูลและประสบการณ์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน

1.2 การเตรียมแหล่งข้อมูล เมื่อบทบาทครูไม่ใช่ผู้บอกเล่ามรดกความรู้อีกต่อไป ครูจึงต้องเตรียมแหล่งข้อมูลความรู้แก่ผู้เรียน ทั้งในรูปแบบของสื่อการเรียน ใบความรู้และวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ที่จะใช้ประกอบกิจกรรมในห้องเรียน หรือศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองที่มีข้อมูลความรู้ที่ผู้เรียนสามารถเลือกศึกษาค้นคว้าตามความต้องการ หรือแหล่งเรียนรู้ต่างๆ เช่น ศูนย์บริการ ศูนย์สื่อ ห้องสมุด ห้องโสตศึกษา ห้องสมุดวิชา ห้องปฏิบัติการวิชาต่างๆ และห้องพิพิธภัณฑ์ในโรงเรียน ทั้งนี้

รวมไปถึงแหล่งเรียนรู้ภายนอกโรงเรียนด้วย ซึ่งครูสามารถสำรวจบัญชีรายชื่อ หนังสือ อุปกรณ์ หรือสื่อต่างๆ ไว้สำหรับผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าตามที่กำหนดในกระบวนการเรียนรู้หรือศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมทั้งในและนอกเวลาเรียน

1.3 การเตรียมกระบวนการเรียนรู้ บทบาทครูการเรียนรู้ทุกครั้ง คือการวางแผนกระบวนการจัดการเรียนรู้ ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนด ครูจะต้องวิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อให้ได้สาระสำคัญและเนื้อหาข้อความรู้ อันจะนำไปสู่การออกแบบกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนมีบทบาทในการเรียนรู้ตามที่กำหนด โดยบทบาทในส่วนนี้ครูจะทำหน้าที่คล้ายผู้จัดการ (Manager) กำหนดบทบาทการเรียน และเป็นผู้กำหนดบทบาทให้ผู้เรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมกิจกรรมแบ่งกลุ่มหรือจับคู่ เป็นผู้มอบหมายงานหน้าที่ความรับผิดชอบแก่ผู้เรียน ทุกคนจัดการให้ทุกคนได้ทำงานที่เหมาะสมกับความสามารถ ความสนใจของตน

1.4 การเตรียมสื่อ วัสดุอุปกรณ์ เมื่อออกแบบหรือกำหนดกระบวนการจัดการเรียนรู้แล้ว ครูจะพิจารณาและกำหนดว่า จะใช้สื่อวัสดุอุปกรณ์ใด เพื่อให้กระบวนการเรียนรู้ดังกล่าวบรรลุผลแล้วจัดเตรียมให้พร้อม บทบาทของครูตรงนี้จึงเป็นผู้อำนวยความสะดวก (Facilitator) เพื่อให้การเรียนรู้บรรลุผล

1.5 การเตรียมการวัดและประเมินผล บทบาทในด้านการเตรียมการอีกประการหนึ่ง คือการเตรียมการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้น โดยการวัดให้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ และวัดให้ครอบคลุมทั้งในส่วนของกระบวนการ (Process) และผลงาน (Product) ที่เกิดขึ้นทั้งด้านพุทธิพิสัย (Cognitive) จิตพิสัย (Affective) และทักษะ (Skill) โดยเตรียมวิธีการวัดและเครื่องมือวัดให้พร้อมก่อนทุกครั้ง

2. บทบาทด้านการดำเนินการ เป็นบทบาทขณะผู้เรียนดำเนินกระบวนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย

2.1 การเป็นผู้ช่วยเหลือให้คำแนะนำปรึกษา (Helper and Advisors) คอยให้คำตอบเมื่อผู้เรียนต้องการความช่วยเหลือ เช่น ให้ข้อมูลหรือความรู้ในเวลาที่ต้องการ เป็นต้น เพื่อให้การเรียนรู้นั้นมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2.2 การเป็นผู้สนับสนุนและเสริมแรง (Supporter and Encourager) ช่วยสนับสนุนหรือกระตุ้นให้ผู้เรียน สนใจเข้าร่วมกิจกรรมหรือลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง

2.3 การเป็นผู้ร่วมกิจกรรม (Active Participant) โดยเข้าร่วมทำกิจกรรมในกลุ่มผู้เรียนพร้อมทั้งให้ความคิด และความเห็นหรือช่วยเชื่อมโยงประสบการณ์ส่วนตัวของผู้เรียนขณะทำกิจกรรม

2.4 การเป็นผู้ติดตามตรวจสอบ (Monitor) ตรวจสอบผลการทำงานตามกิจกรรมของผู้เรียน เพื่อให้ถูกต้องชัดเจนและสมบูรณ์ก่อนให้ผู้เรียนสรุปข้อความรู้ที่ได้จากการเรียนรู้

2.5 การเป็นผู้สร้างบรรยากาศที่อบอุ่นเป็นมิตร โดยการสนับสนุนเสริมแรง และกระตุ้นให้ผู้เรียนได้เข้าร่วมทำงานกับกลุ่ม แสดงความคิดเห็นอย่างเปิดเผยเต็มที่ ยอมรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน อภิปรายโต้แย้งแสดงความคิดเห็นด้วยท่วงทีนุ่มนวล ให้เกียรติและเป็นมิตรโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เป้าหมายของกลุ่มบรรลุความสำเร็จ

3. บทบาทด้านการประเมินผล เป็นบทบาทที่ครูผู้สอนต้องดำเนินการเพื่อตรวจสอบว่าสามารถจัดกระบวนการเรียนรู้ให้บรรลุผลตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ที่กำหนดไว้หรือไม่ ทั้งนี้ ครูควรเตรียมเครื่องมือและวิธีการให้พร้อมก่อนถึงขั้นตอน การวัดและประเมินผลทุกครั้ง และการวัดควรให้ครอบคลุมทุกด้าน โดยเน้นการวัดจากสภาพจริง (Authentic Measurement) จากการปฏิบัติ (Performance) และจากแฟ้มสะสมผลงาน (Portfolio) ซึ่งในการวัดและประเมินผลนั้นนอกจากครูจะเป็นผู้วัดและประเมินผลเองแล้ว ผู้เรียนและสมาชิกของแต่ละกลุ่ม ควรจะมีบทบาทร่วมกันวัดและประเมินตนเองและกลุ่มด้วย

บทบาทของผู้เรียน

เมื่อครูปรับเปลี่ยนกระบวนการจัดการเรียนรู้และพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ของตนแล้ว ผู้เรียนก็จำเป็นต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ของตนด้วย การเรียนรู้จึงจะบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่กำหนดไว้ โดยทั่วไปแล้วผู้เรียนจะมีบทบาทที่สำคัญๆ ดังนี้

1. บทบาทการมีส่วนร่วมในการแสวงหาข้อมูล ข้อเท็จจริง ความคิดเห็น หรือประสบการณ์ต่างๆ จากแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย เพื่อนำมาใช้ในการเรียนรู้
 2. บทบาทในการศึกษาหรือลงมือกระทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อทำความเข้าใจ ใช้ความคิดในการกลั่นกรอง แยกแยะ วิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูล ข้อเท็จจริง ความคิดเห็น ความรู้สึก หรือประสบการณ์ต่างๆ ที่หามาได้ และสร้างความหมายให้แก่ตนเอง
 3. บทบาทในการจัดระบบระเบียบความรู้ที่ได้สร้างสรรค์ขึ้น เพื่อช่วยให้การเรียนรู้เกิดความคงทน และสามารถนำความรู้นั้นไปใช้ได้สะดวกขึ้น
 4. บทบาทในการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ เพื่อช่วยให้การเรียนรู้นั้น เกิดประโยชน์ต่อชีวิตนอกจากนั้นการประยุกต์ใช้จะช่วยต่อยอดความเข้าใจและสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้เรียนในความรู้ที่นั้น และการนำความรู้ไปใช้ยังก่อให้เกิดการเรียนรู้อื่นๆ เพิ่มเติมได้ด้วย ในการดำเนินการตามบทบาททั้ง 4 ข้างต้น ผู้เรียนจำเป็นต้องแสดงพฤติกรรมต่างๆ ที่จำเป็นในการเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น ดังนี้
- 4.1 เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ อย่างกระตือรือร้น

4.2 ให้ความร่วมมือและรับผิดชอบในการดำเนินงาน/กิจกรรมต่างๆ ร่วมกับกลุ่ม เช่น การแสวงหาข้อมูล การศึกษาข้อมูล และการสรุป เป็นต้น

4.3 รับฟัง พิจารณาและยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น

4.4 ใช้ความคิดอย่างเต็มที่ ปฏิสัมพันธ์ ได้ตอบ คัดค้าน สนับสนุนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและความรู้สึกของตนกับผู้อื่น

4.5 แสดงความสามารถของตน และยอมรับความสามารถของผู้อื่น

4.6 ตัดสินใจ และแก้ปัญหาต่างๆ เรียนรู้จากกลุ่ม และช่วยให้กลุ่มเกิดการเรียนรู้

6 งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA MODEL)

งานวิจัยในประเทศ

ทิพอาภา ฉิมสุวรรณ (2552: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยและความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานกับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดโสภณเจติการาม จำนวน 2 ห้องเรียน ซึ่งเป็นห้องเรียนตามสภาพจริง (Intact group) จับฉลาก เป็นกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโครงงาน จำนวน 20 คน และกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปา จำนวน 20 คน มีกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม ทั้งสองกลุ่มสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมหลายตัวแปร (MANCOVA) โดยใช้เจตคติต่อวิชาภาษาไทยก่อนการทดลองเป็นตัวแปรร่วม ภายหลังการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยและความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานกับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปา ก่อนการทดลองกับหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ชุติมา ช่อวงศ์ (2551: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนที่เรียนโดยกิจกรรมการเรียนรู้แบบชิปปา เรื่อง ลอยกระทง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนบ้านปงเป็ย อำเภอมืองมุกดาหาร จังหวัดมุกดาหาร จำนวน 15 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Random Sampling) หลังจากทีนักเรียนได้เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบชิปปา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการคิดวิเคราะห์หลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กาญจนา กาฬภักดิ์ (2550: บทคัดย่อ) การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และค่านิยมทางวิทยาศาสตร์ด้านการมีเหตุผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบซิปปา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 ของโรงเรียนธรรมโชติศึกษา จำนวน 40 คน ที่ได้รับกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบซิปปา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

นิทาน

1. ความหมายของนิทาน

เรไร ไพรวรรณ์ (2551: 1) นิทาน คือ เรื่องเล่าที่มนุษย์ผูกเรื่องขึ้นด้วยภูมิปัญญา โดยส่วนใหญ่จะถ่ายทอดด้วยวิธีมุขปาฐะ เนื้อเรื่องมีหลากหลายและใช้เล่าเพื่อจุดประสงค์ต่างๆ กัน ตามโอกาสและสภาพแวดล้อมของแต่ละท้องถิ่น คำที่ใช้เรียกนิทานมีต่างๆ กันไป เช่น นิทานชาวบ้าน นิทานพื้นบ้าน นิทานพื้นเมือง วรรณกรรมมุขปาฐะ เป็นต้น

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2545: 212) ได้ให้ความหมายว่า นิทาน คือ เรื่องเล่า นิทานที่เล่าสืบต่อกันมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน อาจจะเป็นเรื่องราวที่อิงความจริง หรือเป็นเรื่องที่เกิดจากจินตนาการของผู้เล่าเองก็ได้ บางเรื่องอาจจะมีการแสดงอิทธิฤทธิ์ ปาฏิหาริย์ เพื่อให้เกิดความตื่นเต้น สนุกสนาน บางเรื่องก็มีการสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรม เพื่อเป็นข้อคิด ข้อเตือนใจ

เกริก ยุ้นพันธ์ (2543: 7) ได้ให้ความหมายของนิทาน หมายถึง เรื่องราวที่มี ประสพการณ์ หรือผู้ใหญ่เล่าสืบต่อกันมาตั้งแต่สมัยโบราณที่เกี่ยวข้องกับชีวิต หรือสิ่งแวดล้อมเป็นการผูกเรื่องขึ้นเพื่อให้ผู้ฟังเกิดความสนุกสนาน ตลอดจนแทรกแนวคิดเพื่อให้เด็กนำไปเป็นแนวทางในการดำรงชีวิต

สุนีย์ ชุ่มจิต (2543: 39) กล่าวว่า นิทานเป็นเรื่องเล่าสืบต่อกันมาแต่โบราณ เป็นมรดกทางวัฒนธรรมส่วนใหญ่ถ่ายทอดด้วยวิธีมุขปาฐะ แต่ก็มีอยู่เป็นจำนวนมากที่ได้รับการบันทึกแล้ว แต่เวลาบันทึกก็บันทึกโดยสำเนาเล่าด้วยปากเช่นเดิม อาจจัดได้ว่านิทานเป็นเครื่องให้ความบันเทิงขึ้นแรกสำหรับมนุษยชาติก็เป็นได้

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า นิทาน คือ เรื่องเล่าที่สืบต่อกันมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เพื่อให้เกิดความตื่นเต้น สนุกสนาน อาจมีการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร เนื้อหามีการสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรม เพื่อเป็นข้อคิด ข้อเตือนใจ ปลูกฝังให้ประพฤติตัวอยู่ในความดีและเป็นตัวอย่างแก่สังคม

2. ประเภทและรูปแบบของนิทาน

เกริก ยุ้นพันธ์ (2543: 20-22) ได้แบ่งนิทานตามรูปแบบของนิทาน และตามเนื้อหาสาระที่เป็นเรื่องราวไว้ ดังนี้ คือ

1. เทพนิทานหรือเทพนิยาย เป็นเรื่องราวที่เกินความเป็นจริง เกี่ยวข้องกับอภินิหาร ตัวเอกหรือตัวละครเด่นๆ จะมีอภินิหาร ฉากหรือสถานที่มักเป็นสถานที่ที่พิเศษ เช่น สรวงสวรรค์ เมืองบาดาล มีพระเอกเป็นเจ้าชาย มีนางเอกเป็นเจ้าหญิง มีนางฟ้า เทวดา เป็นต้น
2. นิทานพื้นบ้าน เป็นนิทานที่ถูกเล่าขานสืบต่อกันมา เกี่ยวข้องกับตำนานพื้นบ้าน เช่น ประวัติความเป็นมาของท้องถิ่นแม่น้ำ เรื่องราวของโบราณ เป็นต้น
3. นิทานสอนใจ เป็นการเปรียบเทียบชีวิตและความเป็นอยู่ร่วมกันของสังคม หลักในการดำเนินชีวิตที่ดีและมีความสุข
4. นิทานวีรบุรุษ เป็นการอ้างถึงบุคคลที่มีความสามารถ อดอาจ กล้าหาญ ถ้ายทอด เรื่องจริงของบุคคลที่สำคัญไว้แต่มักสร้างฉากหรือสถานการณ์ที่เกินความเป็นจริง เพื่อให้เรื่องราวสนุกสนาน และให้เกิดความคล้อยตามว่าบุคคลนั้นมีความสามารถจริงๆ
5. นิทานอธิบายเหตุ เป็นนิทานที่เป็นเรื่องราวของเหตุที่มาของสิ่งหนึ่งสิ่งใด และอธิบายพร้อมตอบคำถามเรื่องราวนั้นๆ ด้วย เช่น เรื่องกระต่ายในดวงจันทร์ ทำไมน้ำทะเลจึงเค็ม เป็นต้น
6. นิทานเทพปกรณัม เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความเชื่อ โดยเฉพาะเกี่ยวข้องกับตัวบุคคลที่มีอภินิหารเหนือความจริงลึกลับ ได้แก่ พระอินทร์ พระพรหม ทศกัณฐ์ เป็นต้น
7. นิทานที่มีสัตว์เป็นตัวเอก และเปรียบเทียบเรื่องราวกับชีวิตมนุษย์เกี่ยวกับการอยู่ร่วมกันในสังคม สอนคติธรรม แง่คิดและแนวทางแก้ไขเป็นบางครั้ง
8. นิทานตลกขบขัน เป็นเรื่องราวเปรียบเทียบความเป็นอยู่ แต่มีมุขที่ตลก ขบขัน สนุกสนาน ทำให้เกิดความรู้สึกเป็นสุข เนื้อเรื่องเกี่ยวกับไหวพริบ เหลือเชื่อ เกินความจริง

วรรณิ ศิริสุนทร (2542: 13-15) ได้แบ่งนิทานสำหรับเด็ก ออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่

1. นิทานพื้นบ้าน (Folk Tales) เป็นเรื่องเล่าที่เล่าสืบต่อกันมาเป็นเวลานานแบ่งออกเป็น
 - 1.1 นิทานเกี่ยวกับสัตว์พูดได้ (Talking – Beast Tales)
 - 1.2 นิทานไม่รู้จบ (Commutative Tales)
 - 1.3 นิทานตลกขบขัน (The Drools or Humorous Tales)
 - 1.4 นิทานอธิบายเหตุ (Pourquoi Stories or Tales Tell Why) มีเนื้อเรื่องที่อธิบายหรือตอบคำถามของเด็กๆ ว่า “ทำไม ...” เช่น ทำไมกระต่ายจึงหางสั้น ทำไมน้ำทะเลจึงเค็ม เป็นต้น
 - 1.5 เทพนิยาย (Fairy Tales) ตัวละครจะมีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ หรือเป็นผู้วิเศษสามารถทำสิ่งที่ไม่มนุษย์ทั่วไปทำไม่ได้

2. นิทานสอนคติธรรม (Fables) เป็นเรื่องสั้นๆ ตัวละครมีทั้งคนและสัตว์ มีโครงเรื่องง่ายๆ ใช้บทเรียนที่สอนใจ เช่น นิทานอีสป (Aesop's Fables) เป็นต้น นิทานประเภทนี้จะรวมนิทานเทียบสุภาษิตและนิทานชาดกไว้ด้วย

3. เทพปกรณัม (Myth) เป็นเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงเหตุการณ์ และเรื่องราวในบรรพกาลเกี่ยวกับพื้นโลกและพฤติกรรมของมนุษย์ที่เทพเจ้าเป็นผู้ควบคุมปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ

4. มหาकाพย์ และนิทานวีรบุรุษ (Epic and Hero Tales) คล้ายกับเทพปกรณัมต่างกันที่ตัวละครของนิทานประเภทนี้มนุษย์ไม่ใช่เทพเจ้า มีการกระทำที่กล้าหาญ พันฝ่าอุปสรรคและประสบผลสำเร็จในที่สุด

5. หนังสือภาพที่เป็นเรื่องอ่านเล่นสมัยใหม่ สำหรับเด็กที่มีตัวเอกเป็นสัตว์ (Animal Stories)

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2545: 213-214) ได้เสนอการแบ่งนิทานตามรูปแบบมี 5 รูปแบบ ดังนี้

1. นิทานปรัมปราหรือเทพนิยาย (Fairy tale) มักมีการกำหนดสถานที่ที่เลื่อนลอยไม่แน่ชัด

2. นิทานท้องถิ่นหรือตำนาน (Legend) มักเป็นเรื่องขนาดสั้นเกี่ยวกับความเชื่อชนบทรอบนิคมประเพณี เป็นเรื่องพิสดารแต่เชื่อว่าเกิดขึ้นจริง อาจจำแนกย่อย ได้ดังนี้

2.1 นิทานประเภทอธิบาย (Explanatory tale หรือ Etiological tale)

2.2 นิทานเกี่ยวกับความเชื่อต่างๆ

2.3 นิทานเกี่ยวกับสมบัติที่ฝังไว้และลายแทง

2.4 นิทานวีรบุรุษ (Hero tale)

2.5 นิทานคติสอนใจ

3. เทพปกรณัม (Myth) ตัวบุคคลในเรื่องมักจะเกี่ยวกับความเชื่อ

4. นิทานเรื่องสัตว์ (Animal tale) มีความประพจน์เช่นเดียวกับคนแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

4.1 นิทานประเภทสอนคติธรรม (Fable) คล้ายกับตำนานคติสอนใจ คือ ตัวเอกต้องเป็นสัตว์แต่มีสติ

4.2 นิทานประเภทเล่าซ้ำหรือเล่าไม่รู้จบ (Formula tale) มีวิธีการเล่าแบบจำเพาะ

5. นิทานตลกขบขัน (Jest) เป็นเรื่องสั้นๆ เนื้อหาจุดสำคัญอยู่ที่เรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้ อาจเป็นเรื่องการแก้แค้นแก้แค้น การแสดงปฏิภาณไหวพริบ เป็นการแสดงออกทางด้านอารมณ์ของมนุษย์ที่ต้องการหลุดพ้นจากกรอบของวัฒนธรรม ประเพณี และกิจวัตร ฉะนั้นนิทานประเภทนี้

จึงรวมไปถึงนิทานเหลือเชื่อ (Tall tale) ซึ่งทั้งผู้ฟังและผู้เล่าไม่ตั้งใจในความไม่สมจริงเหล่านั้น จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ประเภทและรูปแบบของนิทาน แบ่งออกเป็น 5 ประเภท คือ นิทานพื้นบ้าน (Folk Tales) นิทานสอนคติธรรม (Fables) เทพปกรณัม (Myth) มหากาพย์ และนิทานวีรบุรุษ (Epic and Hero Tales) และหนังสือภาพที่เป็นเรื่องอ่านเล่นสมัยใหม่ สำหรับเด็ก ที่มีตัวเอกเป็นสัตว์ (Animal Stories)

3. ประโยชน์และคุณค่าของนิทาน

สาวิตรี รุญเจริญ (2549: 1-2) กล่าวว่า นิทานมีความสำคัญ และมีคุณค่าสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. นิทานเสริมสร้างสติปัญญาเด็ก ขณะที่พ่อแม่เล่านิทานให้ลูกฟัง ลูกจะได้ใกล้ชิดกับพ่อแม่ ความใกล้ชิดของครอบครัวจะเป็นการสร้างคามผูกพัน สร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่เด็ก ซึ่งเป็นการเสริมสร้างสติปัญญาของเด็กได้เป็นอย่างดี
2. ปลูกฝังให้เป็นเด็กช่างคิด ช่างถามและช่างสังเกต ขณะเล่านิทานให้ลูกฟัง ลูกอาจจะไม่เข้าใจข้อความบางตอนหรือศัพท์บางคำ ลูกก็อาจจะถามหรือให้เล่าซ้ำ พฤติกรรมเช่นนี้จะทำให้เด็กเป็นคนทีกล้าถาม กล้าแสดงออก ทำให้เด็กเข้าใจสิ่งต่างๆ รอบตัวมากขึ้นไป ทำให้เด็กมีความฉลาดทางปัญญา (IQ) และความฉลาดทางอารมณ์ (EQ)
3. เด็กเกิดการเรียนรู้ภาษาได้เร็ว การเล่านิทานเปรียบเหมือนเป็นการสอนภาษาไทยไปในตัว และเป็นการใช้ภาษาที่สนุกสนาน
4. เด็กจับประเด็นและวิเคราะห์เก่ง การเล่านิทานซ้ำๆ ก็จะได้ทั้งเรื่อง เด็กจะมองภาพรวมของเรื่องทั้งหมดออก ทำให้รู้จักกับประเด็น กลายเป็นคนที่จับประเด็นได้เก่ง ย่อความเก่งรู้จักมองสรรพสิ่งเป็นระบบ ตีประเด็นแตก เข้าใจเรื่องราวต่างๆ ได้เร็วขึ้น
5. สร้างสมาธิให้กับเด็ก ช่วงเวลาในการเล่านิทานเด็กมักจะฟังอย่างตั้งใจ ใจจดใจจ่อเป็นการสร้างสมาธิให้กับเด็ก ซึ่งเด็กฉลาดมักจะเป็นคนที่มีสมาธิสูง สมาธิจึงเป็นองค์ประกอบของความฉลาดทางปัญญา (IQ)
6. ทำให้เด็กมีจินตนาการ ภาพที่เกิดขึ้นในสมองเกิดจากจินตนาการของเด็กโดยอิงกับประสบการณ์เดิมบวกกับจินตนาการใหม่ จินตนาการจึงเป็นความฉลาดที่ยิ่งใหญ่
7. สร้างคุณธรรมแก่เด็ก นิทานจำนวนมากแต่งขึ้นเพื่อสอดแทรกคุณธรรม ทักชะชีวิตหรือข้อคิดต่างๆ

8. สร้างเด็กให้มีความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) เด็กจะหาวิธีการปรับตัวว่า ทำอย่างไรที่จะสร้างความสัมพันธ์ เด็กจะเรียนรู้การปรับตัวจะทำให้เป็นนิสัยแก่เด็ก และเด็กจะมีวิธีการพัฒนาไปเรื่อยๆ เพื่ออยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

9. สร้างเด็กให้เป็นเด็กรักการอ่าน การเล่านิทานเป็นการสร้างการเรียนรู้ให้กับเด็ก เป็นการเรียนรู้ที่มีความสนุกสนานสอดแทรกอยู่ จึงเป็นการปลูกฝังรักการอ่านให้กับเด็ก เด็กจะเป็นคนที่รักการอ่านหนังสือ และอ่านหนังสือเร็ว มีสมาธิในการเรียนรู้

กรรณิการ์ ธีรสุจิ (2548: 42) กล่าวว่า นิทานมีคุณค่าหลายประการ ดังนี้

1. นิทานให้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน เป็นการผ่อนคลายความเครียดและช่วยให้เวลาผ่านไปอย่างไม่เบื่อหน่าย นิทานของไทย อาจจะมีเล่าสู่กันฟังในครอบครัว เช่น ปู่ ย่า ตา ยาย หรือ พ่อ แม่ เล่าให้ลูกหลานฟัง เป็นต้น ฟังยามว่างหรือก่อนนอนหรือเล่าขณะที่คนมารวมกลุ่มกันประกอบกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นเวลานานๆ

2. นิทานช่วยกระชับความสัมพันธ์ของครอบครัว เด็กบางคนอาจมองผู้ใหญ่ว่าเป็นบุคคลขี้บ่น ขอบคุदा เบื่อหน่ายหรือน่าเกรงขาม แต่ถ้าผู้ใหญ่เล่านิทานให้เด็กฟัง จะช่วยให้เด็กอยากอยู่ใกล้ชิด ลดความเกรงกลัว หรือเบื่อหน่ายผู้ใหญ่ลง ผู้ใหญ่และเด็กก็จะมีความสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี แม้ในกลุ่มผู้ใหญ่ที่ทำกิจกรรมร่วมกัน การได้ฟังนิทานร่วมกันหัวเราะร่วมกัน ก็มีมีส่วนให้เกิดความสัมพันธ์กัน

3. นิทานให้การศึกษาและเสริมสร้างจินตนาการ โดยเหตุที่นิทานมีตัวละครซึ่งมีชีวิตจิตใจเหมือนมนุษย์เรา เด็กที่ได้ฟังนิทานจึงเท่ากับได้เรียนรู้เกี่ยวกับลักษณะมนุษย์ การได้เรียนรู้เกี่ยวกับอุปสรรคต่างๆ ตลอดจนเอาชนะอุปสรรคของตัวละคร จะช่วยให้ได้เรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องจริงมากขึ้น สามารถจะอดทนและพยายามหาทางเอาชนะเมื่อต้องเผชิญกับอุปสรรคในชีวิตจริง

4. นิทานให้ข้อคิดและคติเตือนใจ นิทานไม่ได้ให้แค่ความสนุกสนานเพลิดเพลินเท่านั้น มีนิทานจำนวนมากโดยเฉพาะนิทานคติเตือนใจ จะให้ข้อคิดในแง่หนึ่งเป็นการช่วยปลูกฝังคุณธรรมต่างๆ ที่สังคมพึงประสงค์ ให้พูดจาไพเราะอ่อนหวานให้ขยันขันแข็ง ให้มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ นิทานหลายเรื่องให้ข้อคิดแก่ผู้ใหญ่ในด้านความประพฤติดีประพฤติชอบ อยู่ในระเบียบอันดีงามของสังคม นิทานได้ชี้ให้เห็นลักษณะอันดีงามของบุคคลที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์ของสังคม นิทานจึงเปรียบเสมือนเครื่องมือปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมที่เป็นบรรทัดฐานของสังคม

5. นิทานช่วยสะท้อนให้เห็นสภาพของสังคมในหลายๆ ด้าน เช่น ลักษณะของสังคม วิถีชีวิตของบุคคลในสังคม ตลอดจนประเพณี ค่านิยมและความเชื่อ เป็นต้น สิ่งต่างๆ เหล่านี้จะปรากฏในนิทานเสมอ ถ้าผู้ฟังหรือผู้อ่านนิทานได้รู้จักการสังเกต วิเคราะห์นิทานเหล่านั้นก็จะทำให้เกิดความ

เข้าใจในสภาพวิถีชีวิตของประชาชน ในท้องถิ่นต่างๆ อย่างแท้จริง นิทานเปรียบเสมือนกระจกเงา
บานใหญ่ที่ช่วยส่องให้เห็นตนเองว่าเป็นอย่างไร นิทานจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างหนึ่ง

สมศักดิ์ ปริบูรณ์ (2542: 59-62) กล่าวว่านิทานมีความสำคัญและมีประโยชน์ต่อเด็ก
ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือในการสอนที่มีประสิทธิภาพในการชักจูงผู้เรียนให้คล้อยตามเป็น
ตัวกระตุ้นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในตัวผู้เรียน เป็นตัวกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ และการแสดงออกอัน
เป็นที่พึงประสงค์ของสังคมซึ่งมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและบุคลิกภาพของผู้เรียน

2. เป็นเครื่องกระตุ้นและโน้มน้าวให้เด็กเปิดใจที่จะยอมรับพฤติกรรมด้านต่างๆ
และตอบสนองความต้องการทางธรรมชาติของเด็กด้วย

3. เป็นตัวแบบในการหล่อหลอมพฤติกรรมและบุคลิกภาพของเด็ก
สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541: 77) ได้กล่าวถึงประโยชน์
ของนิทานไว้ดังนี้

1. เพื่อสนองความต้องการทางธรรมชาติของเด็ก เพราะโดยธรรมชาติเด็กชอบ
นิทานมาก

2. เพื่อให้เด็กผ่อนคลายความเครียด

3. เพื่อฝึกสมาธิ ยืดช่วงความสนใจให้มากขึ้น

4. เพื่อเสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรมและมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์

5. เพื่อเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้สิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวซึ่งเหมาะสมกับวัย

6. เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษา และความคิดสร้างสรรค์

7. เพื่อเสริมสร้างความกล้า เช่น กล้าซักถาม และแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ
พรทิพย์ วินโกมินทร์ (2542: 5-6) ได้กล่าวถึงความสำคัญและประโยชน์ของนิทานไว้

ดังนี้

1. ช่วยยั่วยุให้เด็กเกิดความสนใจ อยากอ่านหนังสือ ทำให้เด็กรักการอ่าน

2. ทำให้เด็กสนุกสนานเพลิดเพลิน เกิดความหวังสบายใจ ให้อบอุ่นทางใจ

3. ช่วยเสริมสร้างประสบการณ์ชีวิต นิทานบางเรื่องช่วยให้เด็กยอมรับความจริง
ในชีวิตมากขึ้น

4. ช่วยเสริมสร้างอุปนิสัยที่ดี เช่น ช่วยให้เป็นคนมองโลกในแง่ดี เป็นคนมีน้ำใจ
เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีเมตตา กรุณา ให้อภัย ใจดี ใจกว้าง อดทน เป็นต้น

5. ช่วยเสริมสร้างจินตนาการทำให้เด็กอยากเป็นคนเก่งกล้า อยากทำความดีเพราะ
ทำดีแล้วจะได้รับผลตอบแทนในชาตินั้น

6. ช่วยคลี่คลายปัญหาและซ่อมเสริมสภาพเด็ก เช่น การเสริมสร้างความมั่นใจในการกล้าแสดงออกของเด็ก เป็นต้น

7. ฝึกให้เด็กสามารถถ่ายทอดเรื่องได้

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ประโยชน์และคุณค่าของนิทาน คือ ทำให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน เป็นการผ่อนคลายความเครียดและช่วยให้เวลาผ่านไปอย่างไม่เบื่อหน่าย ช่วยกระชับความสัมพันธ์ของครอบครัว เสริมสร้างจินตนาการให้ซื่อคิดและคติเตือนใจนิทานจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ

4. นิทานที่เหมาะสมกับวัยต่าง ๆ

เกริก ยุ้นพันธ์ (2539: 58-60) กล่าวว่า นิทานหรือเรื่องราวที่เล่าให้เด็กฟัง ผู้เล่าหรือครูจะต้องพิจารณาความเหมาะสมในเนื้อหา การนำเสนอ ผู้เล่านิทานจึงจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจประสบการณ์ และความสามารถที่จะแยกแยะ เลือกรวนิทานให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความสนใจและความต้องการของเด็ก ซึ่งเด็กแต่ละคน แต่ละกลุ่มจะมีความต้องการแตกต่างกันไป ดังนั้นการเลือกนิทานจึงควรดูให้เหมาะสมกับวัยของเด็ก ซึ่งแบ่งได้ดังนี้

1. เด็กวัยแรกเกิดถึง 2 ขวบ

เด็กวัยนี้สนใจนิทานที่มีเรื่องสั้นๆ หรือนิทานที่กล่าวถึงถ้อยคำเป็นคำๆ พร้อมรูปภาพประกอบที่มีสีสันสดใส นอกจากนิทานที่มีคำพูดเป็นคำๆ แล้วเด็กในวัยนี้เพลงกล่อมเด็กถือว่ามี ความสำคัญต่อเขามาก

2. เด็กวัยระหว่าง 2-4 ปี

เด็กวัยนี้จะสนใจคำพูดที่มีถ้อยคำคล้องจอง ซักถาม เพราะใคร่รู้ใคร่เห็นและชอบให้พี่เลี้ยง หรือพ่อแม่ร้องเพลงหรือท่องคำคล้องจองให้ฟัง เด็กจะจำคำลงท้ายของแต่ละประโยคของคำคล้องจองโดยออกเสียงตาม หรือเปล่งเสียงร้องตามด้วยเป็นคำๆ สำหรับเด็กในวัยนี้นิทานก่อนนอนมีความสำคัญมากนิทานที่จะช่วยเล่าจะเป็นเรื่องซ้ำๆ ของทุกๆ คืนและคืนละครั้งในเรื่องเดียวกัน โดยเนื้อหาคงเดิมเพียงแต่ผู้เล่าเพิ่มเติมรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ให้เรื่องสนุกตามสถานการณ์ในแต่ละวันเท่านั้น

3. เด็กอายุระหว่าง 4-6 ปี

เด็กวัยนี้จะให้ความสนใจเกี่ยวกับตนเองน้อยลง และหันมาสนใจสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัวของเขามากขึ้น แต่ความสนใจของเด็กในวัยนี้เป็นระยะเวลาสั้นๆ เท่านั้น คำกล่อมที่คล้องจอง เช่นเพลงกล่อมเด็กยังขึ้นชอบอยู่ คำทักทายปัญหาจะชอบมากและนิทานที่เป็นคำประพันธ์สัมผัสคล้องจองเด็กๆ จะชอบมากและสิ่งที่เด็กวัยนี้ชอบยังรวมถึงนิทานที่มีตัวเดินเรื่องหรือตัวละครของเรื่องเป็นสัตว์พูดได้ เช่น หมาป่าพูดกับหนูน้อยหมวกแดง เป็นต้น

4. เด็กอายุระหว่าง 6-8 ปี

เด็กในวัยนี้จะชอบนิทานที่ตื่นเต้นผจญภัย เรื่องลึกลับเร้าความสนใจ หรือเรื่องราวที่เกิดจากจินตนาการที่เกินเลยความเป็นจริง โดยเฉพาะเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับเวทมนตร์ นางฟ้า พ่อแม่และแม่มด เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับความจริง เช่น นางเงือก เจ้าชายกบ ชินเดอเรลล่า เจ้าหญิงนิทาน นิทานอีสป เป็นต้น

5. เด็กอายุระหว่าง 8-10 ปี

เด็กในวัยนี้เริ่มสนใจสิ่งแวดล้อมต่างๆ มากขึ้น และเริ่มสนใจการอ่านมากขึ้นด้วย เด็กๆ จะชอบอ่านนิยายสั้นๆ และนิทานทุกประเภท เรื่องราวต่างๆ ทั้งหมดนี้ เด็กจะอ่านทั้งหนังสือของไทยและหนังสือจากต่างประเทศ หนังสือประเภทต่างๆ ที่เด็กวัยนี้อ่าน ได้แก่ เรื่องชีวิตประวัติของวีรบุรุษ หนังสือประวัติศาสตร์ หนังสือคณิตศาสตร์ นิยายข้ามชั้น เป็นต้น

6. เด็กอายุระหว่าง 10-12 ปี

เด็กในวัยนี้สนใจเรื่องราวที่ระบบการคิดและการสร้างสรรค์ที่ซับซ้อนมากขึ้น การอ่านของเด็กเริ่มแตกฉานและคล่องแคล่วมากขึ้น เรื่องที่สนใจจึงกว้างขึ้น พร้อมทั้งเริ่มให้ความสนใจเกี่ยวกับอนาคตของตนเองด้วยความเพ้อฝัน อยากรู้อยากเห็นเหมือนบุคคลที่มีชื่อเสียงที่ชื่นชอบ เด็กในวัยนี้อ่านหนังสือหลากหลายเช่น นิยาย นิทาน สารคดี นิตยสาร หนังสือประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และหนังสือพิมพ์ เป็นต้น

5. เกณฑ์การเลือกหนังสือนิทานสำหรับเด็ก

สาวิตรี รุญเจริญ (2549: 3) เกณฑ์ในการเลือกนิทานที่เหมาะสมกับเด็กมีดังต่อไปนี้

1. ลักษณะนิทานที่เหมาะสมกับเด็ก

1.1 เป็นเรื่องง่ายๆ ใจความสมบูรณ์ในตัวเองมีการดำเนินเรื่องได้อย่างรวดเร็ว เน้นเหตุการณ์อย่างเดียวให้เด็กพอคาดคะเนเรื่องราวได้บ้าง อาจสอดแทรกเกร็ดความรู้ชวนให้เด็กสงสัย เพื่อให้เรื่องมีรสชาติที่น่าสนใจ

1.2 มีบทสนทนาหลายๆ เพราะเด็กส่วนมากไม่สามารถฟังเรื่องราวที่เป็นความเรียงได้ดีพอ และภาษาที่ใช้ต้องสละสลวย และไม่ควรรใช้ศัพท์แสง ควรใช้ภาษาง่ายๆ

1.3 เป็นเรื่องที่เด็กมีความสนใจ เช่น เรื่องที่เกี่ยวกับเด็ก ครอบครัว สัตว์หรือเรื่องที่เด็กจินตนาการตามได้ เป็นต้น

1.4 มีตัวละครเอก และตัวประกอบซึ่งตัวละครแต่ละตัว ควรเน้นให้เห็นลักษณะเด่น

1.5 เนื้อเรื่องควรสอดแทรกคติธรรมมีคติสอนใจ

1.6 เนื้อเรื่องไม่ยาวจนเกินไป จนทำให้เด็กเกิดความเบื่อหน่ายโดยปกติจะมีความยาวประมาณ 15 -20 นาที

2. ลักษณะนิทานที่ไม่เหมาะสมกับเด็ก

2.1 เป็นนิทานที่มีการดำเนินเรื่องยืดยาว วกวนหรือมีรายละเอียดมากเกินไป

2.2 เป็นเรื่องที่พลัดพรากจากกันของพ่อแม่ลูกและถูกทอดทิ้ง

2.3 เป็นเรื่องที่กล่าวถึงความโหดร้าย เช่นการทรมาน การทารุณเด็ก หรือสัตว์

เป็นต้น

2.4 เป็นเรื่องที่หวาดเสียว น่ากลัว อย่างไม่มีเหตุผล เช่น เรื่องเกี่ยวกับภูตผี ปีศาจ การฆ่าฟันกัน เป็นต้น

2.5 เป็นเรื่องเกี่ยวกับการเทศนา สั่งสอน สอดแทรกคุณธรรมมากเกินไป จนเกิดความเบื่อหน่ายที่น่าจะฟังได้

2.6 เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการรักใคร่ การหนีตามกันของหนุ่มสาว การประพฤติผิด คุณธรรมศีลธรรม

เนื้อเรื่อง สันบบัญญ (2541: 42-43) ได้ให้เกณฑ์ในการเลือกนิทานสำหรับเด็กไว้ ดังนี้

1. วัยของเด็กพิจารณาว่ามีความสนใจ ชอบฟังนิทานประเภทใด ความยาวของเนื้อเรื่องเหมาะสมกับช่วงความสนใจของเด็ก คือ ประมาณ 10-15 นาที หรือประมาณ 12 หน้า

2. เนื้อหาสาระคว่าเหมาะสมและสอดแทรกข้อคิดคุณธรรมเพียงใด

3. รูปภาพประกอบมีสีสันสดใส ขนาดเหมาะสม มีภาพประกอบร้อยละ 60 หรือร้อยละ 70 มีเนื้อเรื่องประมาณร้อยละ 40 หรือร้อยละ 30 หรือประมาณ 4 : 3

4. รูปเล่มมีขนาดกระทัดรัดเหมาะสมกับมือเด็ก ขนาด 16 หน้า หรือขนาด 17 x 18.50 ซม.

5. ภาษาที่ใช้เป็นภาษาสั้นๆ ง่ายๆ ขนาดของตัวอักษรประมาณ 32 พอยท์ หรือ 5 ม.ม. และตัวอักษรไม่ควรเป็นอักษรประดิษฐ์ ควรเลือกใช้ศัพท์หรืออักษรซ้ำๆ จะทำให้เด็กจำได้ เพราะเห็นบ่อย

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542: 147-148) ได้ให้เกณฑ์ในการเลือกหนังสือนิทานสำหรับเด็ก ดังนี้

1. เป็นหนังสือภาพเนื้อเรื่องสั้นๆ ส่วนมากเป็นภาพการ์ตูน ภาพประมาณร้อยละ 60 หรือร้อยละ 70 เนื้อเรื่องประมาณร้อยละ 30 หรือร้อยละ 40 ภาพอาจจะอยู่ด้านขวามีคำอธิบายอยู่ด้านซ้ายหรืออยู่หน้าเดียว (สัดส่วนของภาพ : เนื้อเรื่องประมาณ 3 : 4)

2. รูปเล่มลักษณะกระทัดรัด ไม่เล็กและใหญ่เกินไป อาจใช้สูตร สัดส่วน 4 : 3
3. กระดาษใช้กระดาษอย่างดี หนา แข็งแรง อาจจะเป็นหนังสือทำด้วยผ้า
4. ภาษาที่ใช้ควรใช้ภาษาง่ายๆ อาจเป็นคำคล้องจอง ง่ายๆ สั้นๆ
5. ตัวอักษรไม่ควรใช้อักษรประดิษฐ์
6. ตัวอักษรควรใช้หัวโต คำหนา ขนาด 32 พอยท์หรือ (5 ม.ม.)
7. เนื้อหาเป็นศัพท์ที่เด็กมักจะพบเห็นในชีวิตประจำวัน เช่น สัตว์ ต้นไม้ ดอกไม้ ปากกา ดินสอ โต๊ะ เก้าอี้ ช้อนส้อม รองเท้า กระเป๋า หมวก ฟ้า น้ำ อากาศ ภูเขา ตายาย เป็นต้น
8. ควรเลือกใช้คำศัพท์ต่างๆ หรืออักษรซ้ำๆ จะทำให้เด็กจดจำได้เพราะเห็นบ่อย (Repetition)

9. จำนวนหน้าประมาณ 10-20 หน้า

10. เด็กวัยนี้ยังไม่มีหนังสือ ตำราเรียน (Text Book) และสารคดี

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า เกณฑ์การเลือกหนังสือนิทานสำหรับเด็ก คือ เป็นนิทานที่เป็นเรื่องง่ายๆ เป็นเหตุการณ์เดียวแต่มีความสมบูรณ์ในตัว มีการเคลื่อนไหว การเดินเรื่องอย่างรวดเร็ว ตัวละครมีน้อย ลักษณะเด่น จำง่าย ภาษาง่ายๆ ประโยคสั้นๆ เป็นเรื่องที่ใกล้ตัวเด็ก เช่น ครอบครัว สัตว์เลี้ยง หรือเป็นเรื่องที่เด็กจะจินตนาการตามได้ เป็นต้น

6. การนำนิทานมาเป็นสื่อและเครื่องมือในการจัดการเรียนการสอน

สมศักดิ์ ปรีบูรณ์ (2542: 11) ได้กล่าวถึงการนำนิทานมาใช้เป็นเครื่องมือ และสื่อในการจัดการเรียนการสอนไว้ดังนี้ นิทานเป็นหลายสิ่งหลายอย่างนอกเหนือจากความบันเทิง ดังจะเห็นได้จากการที่มีผู้นำนิทานมาใช้เพื่อตอบสนองของจุดมุ่งหมายต่างๆ หลายอย่าง ในด้านการเรียนการสอน ก็เช่นกันมีผู้นำนิทานมาใช้เพื่อสร้างความสนใจของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีสมาธิมากขึ้นแต่ผลที่ได้รับนอกเหนือจากสมาธิคือ ความสนุกสนาน ผ่อนคลาย ความรู้ความเข้าใจ เพิ่มพูนประสบการณ์ และข้อมูล เกิดความคิดรวบยอดใหม่ ได้รับบรรยากาศที่ประทับใจและมีคุณค่าซึ่งผู้ใช้นิทานสามารถประเมินผลความสำเร็จเหล่านี้ได้ง่ายและรวดเร็ว ดังนั้นครูผู้สอนจึงสนใจและนิยมใช้นิทานในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้การสอนมีชีวิตชีวาเพิ่มมากขึ้น จึงอาจกล่าวได้ว่านิทานสามารถนำมาใช้เป็นสื่อและเครื่องมือในการสอนได้หลายรูปแบบทั้งในขั้นการนำเข้าสู่เรื่อง การสอนเนื้อหาใหม่ การสรุปบทเรียนหรือแทรกไปในวิธีสอนแบบต่างๆ เช่น การสอนโดยการอภิปราย การสอนแบบบรรยาย การสอนแบบบทบาทสมมติ การสอนโดยใช้กรณีปัญหา ฯลฯ นั้นแสดงว่านิทานสามารถนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้ทั้งในรูปแบบของการจัดกิจกรรม เป็นสื่อการสอนและเป็นส่วนหนึ่งของวิธีการสอน

จุดมุ่งหมายของนิทานที่ใช้เป็นเครื่องมือและสื่อในการจัดการเรียนการสอน มีดังต่อไปนี้

1. จุดมุ่งหมายที่เกี่ยวกับเนื้อหาที่ใช้สอน นิทานเป็นรูปแบบการให้ความรู้ที่เหมาะสมกับเด็ก การคิดตามธรรมชาติจำเป็นต้องคิดด้วยสมองซีกขวา ซึ่งเป็นการคิดแบบจินตนาการ เด็กจะเรียนรู้ได้ดีถ้าเนื้อหาความรู้มีความหมายเป็นรูปธรรม โดยเฉพาะจินตนาการในรูปนิทาน และครูผู้สอนควรปรับเนื้อหาสาระความรู้ในการเรียนการสอน ให้มีลักษณะเป็นการให้ความรู้แบบนิทาน ซึ่งสอดคล้องกับวิธีการเรียนของเด็ก อันจะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

2. จุดมุ่งหมายเกี่ยวกับตัวผู้เรียน นิทานถือเป็นศิลปะรูปแบบหนึ่งที่เกิดจากการปรุงแต่งของผู้ฟัง เพราะขณะที่ฟังนิทานผู้ฟังจะคิดตามไปด้วย โดยเฉพาะการคิดคาดเดาเหตุการณ์ว่าจะดำเนินไปตามที่ตนคาดการณ์ไว้หรือไม่ ดังนั้นนิทานจึงช่วยฝึกทักษะการคิดและถ้าหากครูจัดสาระความรู้ในนิทานให้มีความเชื่อมโยงกับชีวิตประจำวันของผู้เรียน การเรียนรู้ของผู้เรียนก็จะเกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว มีความหมายและมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น เพราะผู้เรียนจะจินตนาการว่าตนเป็นตัวละครเอกในนิทานและคิดแก้ปัญหาตามเหตุการณ์ที่กำลังดำเนินอยู่คล้ายกับการคิดคล้อยคลานหรือแก้ปัญหาของตนเอง ตัวแบบสัญลักษณ์ที่ได้จากตัวละครเอกในนิทาน จะถูกถ่ายทอดมายังผู้เรียนทำให้เกิดการเลียนแบบพฤติกรรมที่ครูต้องการปลูกฝังจากตัวละครเอกในชีวิตประจำวันของผู้เรียนด้วยความเต็มใจ สมใจ และมีความหมาย

3. จุดมุ่งหมายที่เกี่ยวกับสื่อ และเทคนิควิธีการสอนเนื่องจากนิทานสามารถแปรเปลี่ยนสัญลักษณ์หรือนามธรรมให้เป็นรูปธรรมหรือจินตนาการได้อย่างรวดเร็ว จึงมักนิยมนำนิทานมาใช้เป็นสื่อหรือเทคนิคของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

4. จุดมุ่งหมายเกี่ยวกับวิธีสอน การเล่านิทานเป็นศิลปะและเทคนิคที่นำไปสู่เรื่องที่จะสอนได้เป็นอย่างดี และก่อนเรียนควรใช้นิทานสร้างความสนใจของผู้เรียนเพื่อให้เกิดความอยากรู้ในเรื่องการเรียนการสอน

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การนำนิทานมาเป็นสื่อและเครื่องมือในการจัดการเรียนการสอนได้ในทุกขั้นตอนของการจัดการเรียนการสอน เพื่อตอบสนองจุดมุ่งหมายต่างๆ ได้หลายด้าน ทั้งด้านเนื้อหา ด้านผู้เรียน ด้านสื่อเทคนิคการสอน และวิธีการสอน ซึ่งการนำนิทานมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนนั้นมีประสิทธิภาพในการสร้างบรรยากาศที่ดี สร้างความรู้ความเข้าใจรวมทั้งช่วยฝึกทักษะทางภาษา ทักษะทางการคิดและนิทานยังทำให้ผู้เรียนสนใจในการเรียนเพิ่มมากขึ้น

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน

งานวิจัยในประเทศ

ธนิษฐา พัทธรานนท์ (2552: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความเข้าใจคำนามธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนโดยใช้วิธีอุปนัยและนิรนัยร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกาญจนาภิเษกสมโภชในพระราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จำนวน 6 คน ผลการศึกษาพบว่าความเข้าใจคำนามธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนโดยใช้วิธีอุปนัยและนิรนัยร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รักชนก สุทธิประภา (2550: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเล่านิทานภาพที่มีต่อความมีวินัยในตนเอง ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดอุดรธานี จำนวน 6 คน ผลการศึกษาพบว่าการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง นักเรียนมีพฤติกรรมความมีวินัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

งานวิจัยในต่างประเทศ

รีเบคก้า (Rebecca. 2003) ได้ศึกษาผลการใช้นิทานในการช่วยเหลือระยะแรกเริ่มแก่บุคคลแอสเพอร์เกอร์ (Asperger syndrome) เพื่อปรับพฤติกรรมทางสังคม พฤติกรรมรับประทานอาหารที่มากเกินไป ผลการศึกษาพบว่า บุคคลแอสเพอร์เกอร์ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานที่มีเนื้อหาการสอนทักษะสังคม สามารถลดปริมาณการรับประทานอาหารลงได้อย่างเหมาะสม และมีความถี่ของการเข็ดปากระหว่างรับประทานอาหารเพิ่มมากขึ้น

ไพลอนด์ และ โทมัส (Phillion and Thomas. 2001) ได้ศึกษาพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ช่วงวัยรุ่น ในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ ที่มีพฤติกรรมต่อต้านการสอน และใช้ภาษามือที่ออกนอกกลุ่มนอกทาง ต่ำกว่ามาตรฐาน จากการศึกษาพบว่า การใช้ตัวแบบจากการเล่านิทาน การเล่าเรื่องสั้นจะสามารถปรับพฤติกรรมทางสังคมการใช้ภาษาที่ถูกต้องของเด็กและลดการต่อต้านการสอนของครูได้ดีขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนแบบซีปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ ได้ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) มีขั้นตอนดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. วิธีการทดลอง
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ที่มีสมรรถภาพทางการได้ยินเมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์เป็นเดซิเบล ณ ความถี่ 500, 1,000 และ 2,000 เฮิรต ได้ค่าเฉลี่ยของหูข้างที่ดีกว่าตั้งแต่ 26-89 เดซิเบล ซึ่งได้รับการตรวจวัดโดยนักโสตสัมผัสวิทยา มีใบรับรองความพิการ สามารถอ่านริมฝีปากของครูได้ และไม่มีอาการอื่น ๆแทรกซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึงที่มีสมรรถภาพทางการได้ยินเมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์เป็นเดซิเบล ณ ความถี่ 500, 1,000 และ 2,000 เฮิรต ได้ค่าเฉลี่ยของหูข้างที่ดีกว่าตั้งแต่ 26-89 เดซิเบล ซึ่งได้รับการตรวจวัดโดยนักโสตสัมผัสวิทยา มีใบรับรองความพิการ สามารถอ่านริมฝีปากของครูได้ และไม่มีอาการอื่น ๆแทรกซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 ของโรงเรียนกาญจนาภิเษกสมโภชในพระราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จำนวน 5 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) มีเกณฑ์ในการคัดเลือก ดังนี้

1. ครูประจำชั้นคัดเลือกนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจากชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ห้อง 1 ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักโสตสัมผัสวิทยา และไม่มีอาการอื่น ๆแทรกซ้อน
2. ศึกษาจากใบตรวจวัดการได้ยินจากนักโสตสัมผัสวิทยา หรือจากสมุดทะเบียนคนพิการ

3. คัดเลือกนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีระดับการสูญเสียการได้ยิน ตั้งแต่ 26-89 เดซิเบล สามารถอ่านริมฝีปากได้ และไม่มีอาการอื่น ๆ แทรกซ้อน จำนวน 5 คน มีรายละเอียด ดังตารางต่อไปนี้

นักเรียน คนที่	เพศ	ระดับการได้ยิน ก่อนใส่เครื่องช่วยฟัง (เดซิเบล)		ระดับการได้ยิน หลังใส่เครื่องช่วยฟัง (เดซิเบล)		หมายเหตุ
		หูซ้าย	หูขวา	หูซ้าย	หูขวา	
1	ชาย	78	72	50	45	ใส่เครื่องช่วยฟัง
2	ชาย	87	88	65	70	ใส่เครื่องช่วยฟัง
3	ชาย	110	-	-	45	ฝังประสาทหูเทียม
4	ชาย	110	-	-	50	ฝังประสาทหูเทียม
5	หญิง	68	72	50	55	ใส่เครื่องช่วยฟัง

นักเรียนคนที่ 1 เพศชาย มีระดับการได้ยินก่อนใส่เครื่องช่วยฟัง หูซ้าย 78 เดซิเบล หูขวา 72 เดซิเบล หลังใส่เครื่องช่วยฟัง หูซ้าย 50 เดซิเบล หูขวา 45 เดซิเบล ใส่เครื่องช่วยฟังแบบตัดหลังใบหู นักเรียนใช้ความสามารถด้านการฟังในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ มีความสามารถทางการพูดเป็นคำ วลี และประโยคสั้นๆ ได้ เช่น อ่านหนังสือ หมากินข้าว ฯลฯ สามารถเขียนคำ วลี และประโยคสั้นๆ ได้ 2-3 คำ สามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราได้ แต่ไม่สามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราได้ อ่านริมฝีปากได้ เข้าใจคำถามที่ไม่ซับซ้อน และปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆ ได้

นักเรียนคนที่ 2 เพศชาย มีระดับการได้ยิน หูซ้าย 87 เดซิเบล หูขวา 88 เดซิเบล หลังใส่เครื่องช่วยฟัง หูซ้าย 65 เดซิเบล หูขวา 70 เดซิเบล ใส่เครื่องช่วยฟังแบบตัดหลังใบหู นักเรียนใช้ความสามารถด้านการฟังในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ มีความสามารถทางการพูดเป็นคำ วลี และประโยคสั้นๆ สามารถสนทนากับเพื่อน และครูได้ สามารถเขียนคำ วลี และประโยคสั้นๆ ได้ 3-4 คำ สามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา แต่ไม่สามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราได้ อ่านริมฝีปากได้ เข้าใจคำถามที่ไม่ซับซ้อน และปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆ ได้

นักเรียนคนที่ 3 เพศชาย มีระดับการได้ยิน หูซ้าย 110 เดซิเบล หูขวาไม่สามารถตรวจวัดการได้ยินได้ หลังผ่าตัดฝังประสาทหูเทียม มีระดับการได้ยิน หูขวา 45 เดซิเบล นักเรียนใช้ความสามารถด้านการฟังในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ มีความสามารถทางการพูดเป็นคำ วลี และประโยคง่ายๆ ได้ เช่น ไปกินข้าว ฉันทไปหาหมอ ฯลฯ สามารถเขียนคำ วลี และประโยคสั้นๆ ได้ 2-3 คำ สามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราได้บางมาตรา คือ แม่กบ, แม่กน และไม่สามารถเขียน

คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราได้ อ่านริมฝีปากได้ เข้าใจคำถามที่ไม่ซับซ้อน และปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆ ได้

นักเรียนคนที่ 4 เพศชาย มีระดับการได้ยิน หูซ้าย 110 เดซิเบล หูขวาไม่สามารถตรวจวัดการได้ยินได้ หลังผ่าตัดฝังประสาทหูเทียมมีระดับการได้ยิน หูขวา 50 เดซิเบล มีความสามารถทางการพูดเป็นคำ วลี และประโยคสั้นๆ สามารถสนทนากับเพื่อน และครูได้ นักเรียนใช้ความสามารถด้านการฟังในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ดี สามารถเขียนคำ วลี และประโยคสั้นๆ ได้ 3-4 คำ สามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา และสามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราได้บางคำ เช่น โทรศัพท์ รูปภาพ บอล อ่านริมฝีปากได้ เข้าใจคำถามที่ไม่ซับซ้อน และปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆ ได้

นักเรียนคนที่ 5 เพศหญิง มีระดับการได้ยิน หูซ้าย 75 เดซิเบล หูขวา 87 เดซิเบล หลังใส่เครื่องช่วยฟัง หูซ้าย 50 เดซิเบล หูขวา 55 เดซิเบล ใส่เครื่องช่วยฟังแบบทัดหลังใบหู นักเรียนใช้ความสามารถด้านการฟังในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ มีความสามารถทางการพูดเป็นคำ วลี และประโยคสั้นๆ สามารถสนทนากับเพื่อน และครูได้ สามารถเขียนคำ วลี และประโยคสั้นๆ ได้ 3-4 คำ สามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา และสามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราได้บางคำ เช่น บอล พยาบาล สุนัข รถ อ่านริมฝีปากได้ เข้าใจคำถามที่ไม่ซับซ้อน และปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆ ได้

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

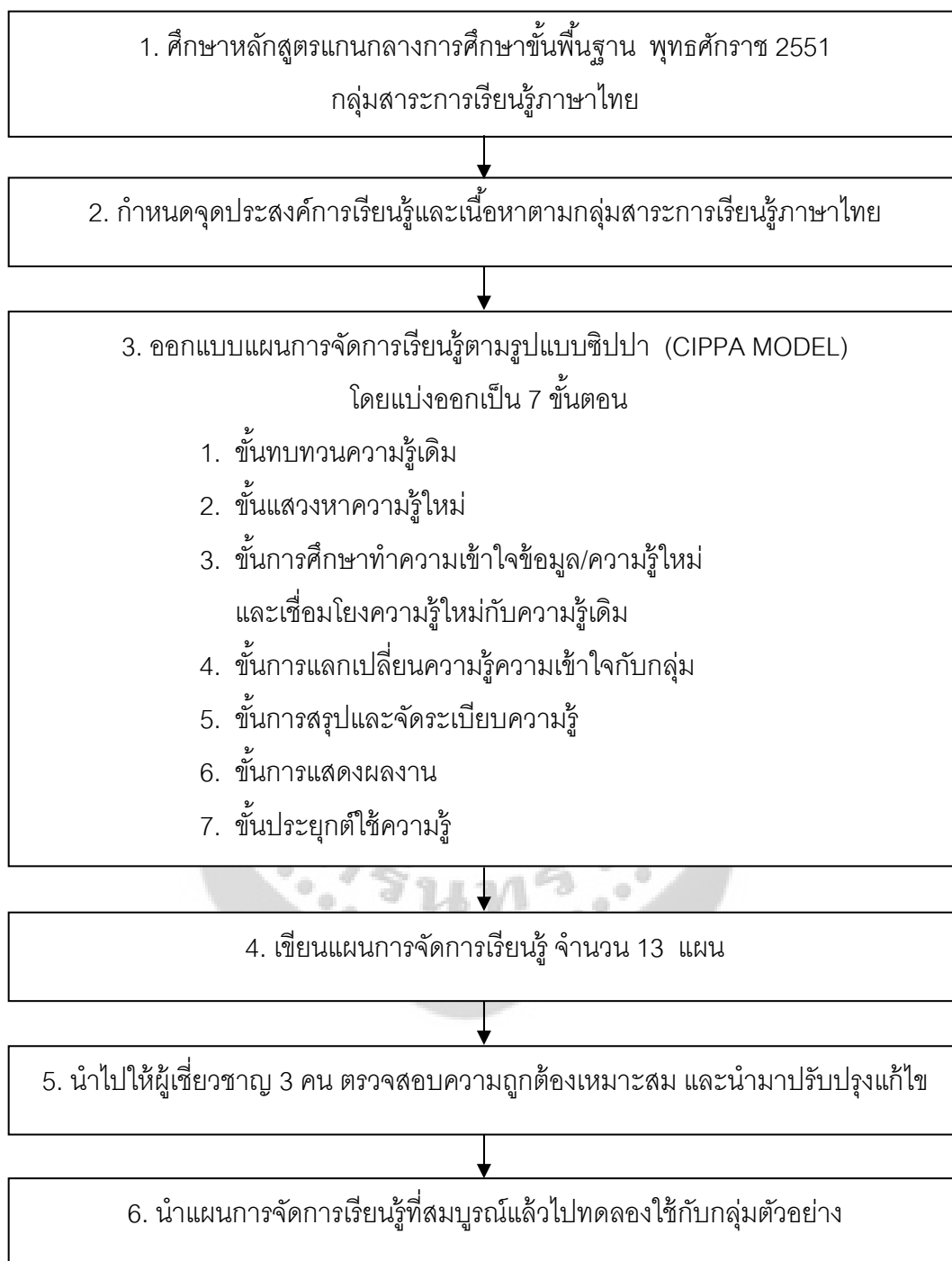
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา จากการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL)
2. สื่อบทเรียนนิทานภาพ
3. แบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

ขั้นตอนในการดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา จากการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL)

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้การเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา จากการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) มีขั้นตอนในการสร้างแสดงไว้ในภาพประกอบ ดังนี้

ภาพประกอบ 2 ลำดับขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้การเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตาม
มาตรา จากการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL)

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้การเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราจากการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) มีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ขั้นตอนการสอนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราจากคู่มือภาษาไทย และศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) (ทีศนา เขมมณี. 2548: 85-86)

1.2 กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหาเรื่องตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา จำนวน 44 คำ โดยแบ่งตามมาตราตัวสะกดดังต่อไปนี้

1.2.1 มาตราแม่กก สะกด ได้แก่ ข ค ช

1.2.2 มาตราแม่กบ สะกด ได้แก่ ป พ ฟ

1.2.3 มาตราแม่กน สะกด ได้แก่ ญ ณ ร ล ฬ

1.2.4 มาตราแม่กด สะกด ได้แก่ จ ช ฎ ฐ ต ถ ท ฒ ศ ษ ส

คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราที่ใช้ในบทเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน ชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 3 มีดังต่อไปนี้

มาตรา ตัวสะกด	พยัญชนะ	คำ	รวม	
แม่กก	ข	เลข สุนัข สุข	3	
	ค	โรค ภาค	2	
	ฅ	เมฆ	1	
แม่กบ	ป	รูป ूप อีปโป	3	
	พ	ภาพ ทัพพี อาชีพ โทรศัพท์	4	
	ฟ	ยี่ราฟ ทอฟฟี่ กอล์ฟ	3	
แม่กน	ญ	ขวัญ ญูแจ เหยี่ยว	3	
	ณ	คุณ	1	
	ร	เนร อาหาร ทหาร	3	
	ล	พยาบาล บอล น้ำตาล	3	
	ฬ	ปลาวาฬ	1	
แม่กด	จ	ตำรวจ ตรวจ	2	
	ช	พืช	1	
	ฎ	มงกุฎ	1	
	ฐ	อุฐ	1	
	ต	สัตว์ อาทิตย์ สมบัติ	3	
	ถ	รถ	1	
	ท	แพทย์	1	
	ธ	โกธ อาวุธ	2	
	ศ	อากาศ ประเทศ	2	
	ษ	กระดาษ	1	
	ส	จตุรัส สวัสดิ์	2	
	รวม			44

1.3 ออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้จากการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL)

โดยแบ่งขั้นตอนการสอนเป็น 7 ขั้นตอน ได้แก่

1. ขั้นทบทวนความรู้เดิม
2. ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่
3. ขั้นการศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่และเชื่อมโยงความรู้ใหม่

กับความรู้เดิม

4. ขั้นการแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม
5. ขั้นการสรุปและจัดระเบียบความรู้
6. ขั้นการแสดงผลงาน
7. ขั้นประยุกต์ใช้ความรู้

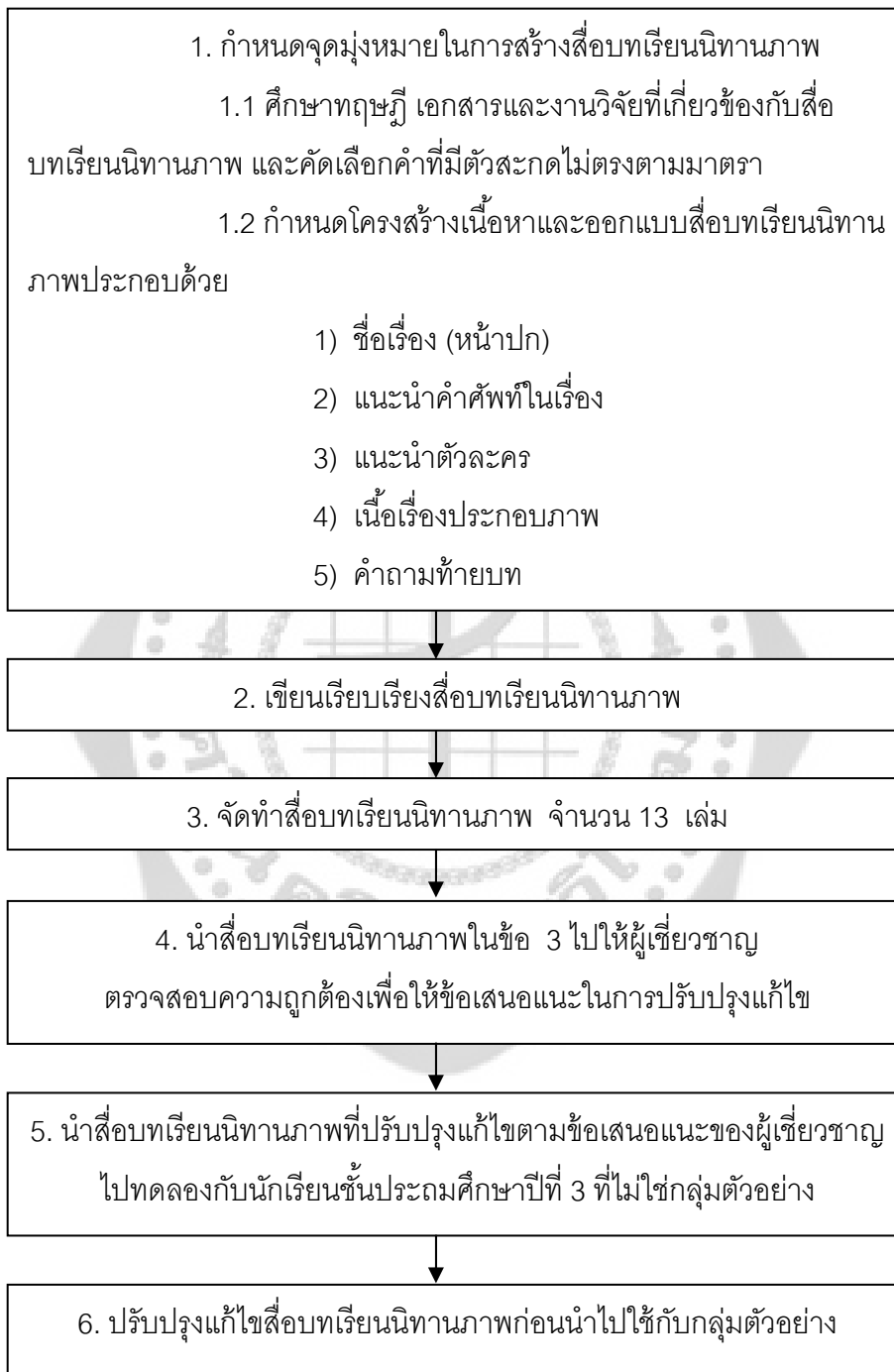
1.4 ดำเนินการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 13 แผน

1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่เสร็จแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ได้แก่ ครูการศึกษาพิเศษที่สอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ครูภาษาไทยและครูสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินพิจารณา เพื่อให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไข ซึ่งผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำปรับแก้ในเรื่องของกระบวนการสอนในแผนการจัดการเรียนรู้ โดยให้ใช้ภาษาที่ชัดเจนเข้าใจง่าย การเพิ่มใบงานในแต่ละแผน และตรวจสอบสิ่งที่นักเรียนไม่รู้ ก่อนการตั้งคำถามถามนักเรียน

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงจำนวน 1 แผน ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพญาไท จำนวน 2 คน เมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2553 พบว่าไม่มีข้อควรปรับปรุง และนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2. สื่อบทเรียนนิทานภาพ

การสร้างสื่อบทเรียนนิทานภาพมีขั้นตอนการสร้างแสดงไว้ในภาพประกอบ ดังนี้

ภาพประกอบ 3 ลำดับขั้นตอนการสร้างสื่อบทเรียนนิทานภาพ

การสร้างสื่อบทเรียนนิทานภาพ มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

2.1 กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างสื่อบทเรียนนิทานภาพ

2.1.1 ศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทานภาพ คู่มือพัฒนาสื่อการเรียนรู้ เอกสารประกอบหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หลักการเขียนหนังสือสำหรับเด็ก ตลอดจนหาความรู้จากผู้เชี่ยวชาญในด้านการสอนโดยใช้สื่อบทเรียนนิทานภาพ และคัดเลือกคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา จากบทเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 แล้วส่งให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ได้แก่ ครูการศึกษาพิเศษที่สอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ครูสอนภาษาไทย และครูสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินพิจารณาคำศัพท์

2.1.2 กำหนดโครงสร้างเนื้อหาและออกแบบสื่อบทเรียนนิทานภาพ

โดยในเล่มประกอบด้วย ชื่อเรื่อง (หน้าปก) การแนะนำคำศัพท์ในเนื้อเรื่อง การแนะนำตัวละครในเนื้อเรื่อง เนื้อเรื่องประกอบภาพ และคำถามท้ายบท

2.2 เขียนเรียบเรียงสื่อบทเรียนนิทานภาพ

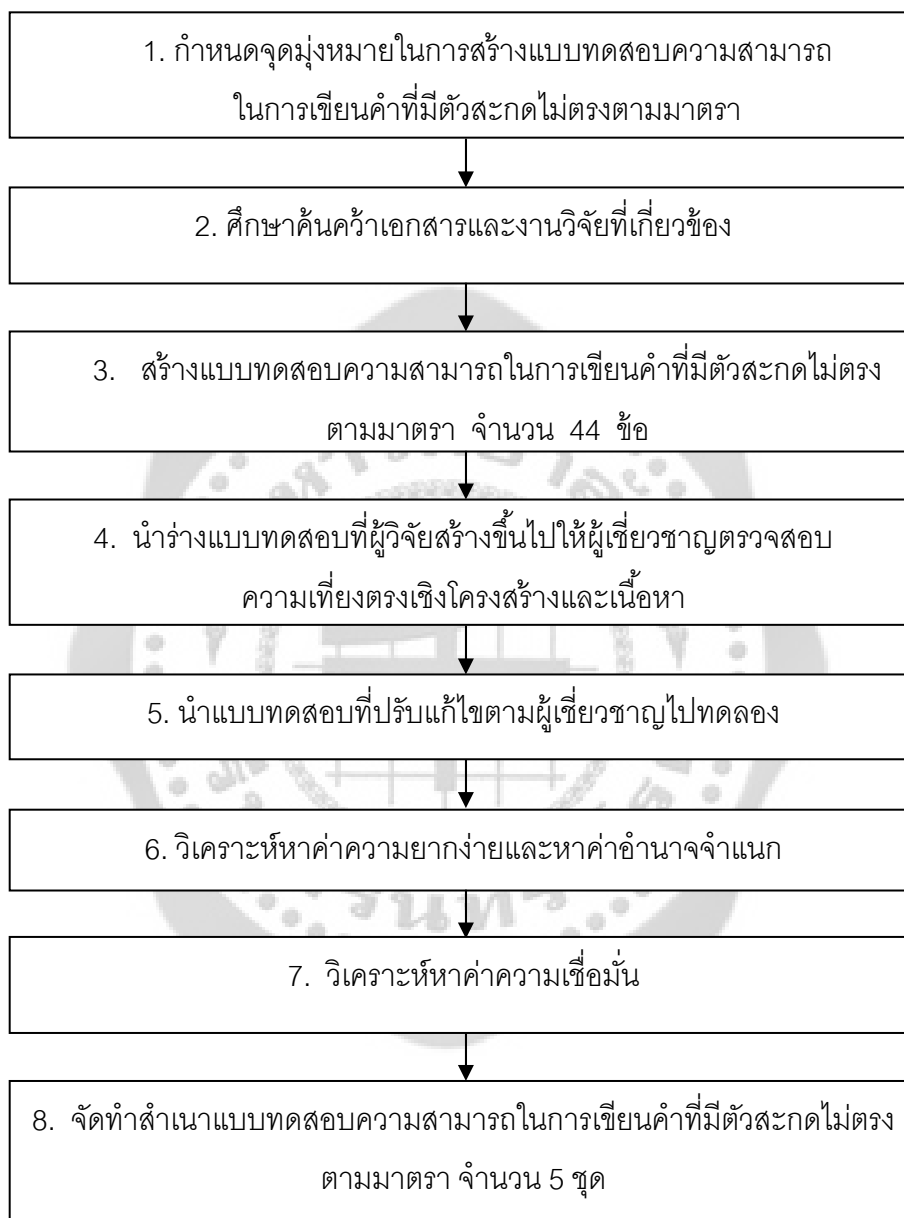
2.3 จัดทำสื่อบทเรียนนิทานภาพจำนวน 13 เล่ม

2.4 ส่งให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ได้แก่ ครูการศึกษาพิเศษที่สอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ครูภาษาไทย และครูสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินพิจารณ เพื่อให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไข ซึ่งผู้เชี่ยวชาญให้ข้อเสนอแนะในเรื่องการใช้ภาษาให้เข้าใจง่ายขึ้น กระชับ และตัดคำที่ไม่มีความหมายออก เขียนประโยคของเนื้อเรื่องให้ตรงกับรูปภาพ และควรมีสีสัน ปรับแก้ขนาดตัวอักษรในสื่อบทเรียนนิทานภาพ ให้มีขนาดใหญ่จากตัวอักษร 26 พอยต์ เป็น 30 พอยต์

2.5 ปรับแก้ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำไปใช้ทดลองสอนกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง อยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพญาไท จำนวน 2 คน เมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2553 พบว่าไม่มีข้อควรปรับปรุง

2.6 นำสื่อบทเรียนนิทานภาพที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

3. การสร้างแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา
การสร้างแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา
มีขั้นตอนการสร้างแสดงไว้ในภาพประกอบ ดังนี้

ภาพประกอบ 4 ลำดับขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

แบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

3.1 กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ซึ่งในการสอนเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ได้กำหนดจุดมุ่งหมายไว้ดังนี้

3.1.1 เพื่อให้นักเรียนเขียนคำได้ถูกต้องคล่องแคล่ว

3.1.2 เพื่อให้นักเรียนเขียนคำอ่าน และเติมคำในมาตราตัวสะกดได้

3.1.3 เพื่อให้นักเรียนเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราได้ถูกต้อง

3.2 ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.2.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และคู่มือแนวการวัดและประเมินผล พ.ศ. 2551

3.2.2 ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบทดสอบ

3.3 สร้างแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา โดยนำคำ จำนวน 44 คำ มาสร้างเป็นแบบทดสอบ จำนวน 44 ข้อ โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่	จำนวนข้อสอบ	
	ที่ออกทั้งหมด	ที่ต้องการ
1. การจับคู่คำศัพท์กับรูปภาพ	14	10
2. การเขียนคำศัพท์ให้ตรงกับภาพ	15	10
3. การเติมอักษรที่หายไป	15	10
รวม	44	30

3.4 นำร่างแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ได้แก่ ครูสอนภาษาไทย ครูสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลประเมินผลพิจารณาเพื่อให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไข ซึ่งผู้เชี่ยวชาญได้ให้คำแนะนำให้ปรับแก้ในเรื่องของความสัมพันธ์ของรูปภาพ รูปแบบของแบบทดสอบ และขนาดตัวอักษรที่ใช้ในแบบทดสอบ

3.5 นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยได้ปรับแก้ไขตามข้อ 3.4 ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ได้แก่ ครูสอนภาษาไทย ครูสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลประเมินผล พิจารณาตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบ ในด้านความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง และ

เนื้อหา โดยพิจารณาแบบทดสอบมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ โดยนำแบบทดสอบที่ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาในแต่ละข้อมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ที่ต้องการวัด ซึ่งแบบทดสอบแต่ละข้อที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.67 ถึง 1.00 เป็นข้อที่อยู่ในเกณฑ์ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง และเนื้อหาที่ใช้ได้ผลการพิจารณาคัดเลือกแบบทดสอบแต่ละข้อพบว่า อยู่ในเกณฑ์ความเที่ยงตรงจำนวน 44 ข้อ โดยใช้เกณฑ์พิจารณาลงความเห็น ดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2545: 117)

คะแนน +1 สำหรับข้อสอบที่มั่นใจว่าวัดได้ตรงตามจุดประสงค์ข้อนั้น

คะแนน 0 สำหรับข้อสอบที่ไม่แน่ใจว่าวัดได้ตรงตามจุดประสงค์ข้อนั้น

คะแนน -1 สำหรับข้อสอบที่แน่ใจว่าวัดไม่ตรงตามจุดประสงค์ข้อนั้น

3.6 นำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ที่ผ่านการคัดเลือกจากข้อ 3.5 ไปทดลองใช้กับนักเรียนปกติที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดอุทัยธาราม ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 2 คน เมื่อวันที่ 27 มกราคม พ.ศ. 2553 เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของภาษา และภาพที่ใช้ในแบบทดสอบ พบว่า นักเรียนสามารถอ่านคำถามได้ ภาพที่ใช้ในแบบทดสอบสามารถสื่อความหมายให้นักเรียนเข้าใจได้ จึงไม่มีข้อปรับปรุง นำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ไปทดสอบกับนักเรียนโรงเรียนวัดไผ่ตัน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 36 คน ในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2553 เพื่อทำการวิเคราะห์รายข้อหาคุณภาพของแบบทดสอบดังนี้ ค่าความยากง่าย (p) ได้ค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.00-1.00 ค่าอำนาจจำแนก (r) ได้ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.00-1.00 จากการคำนวณหาสัดส่วนรายข้อ และคัดเลือกแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราที่มีค่าความยากง่ายระหว่างข้อสอบตั้งแต่ .20-.80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไป รายละเอียดดังภาคผนวก จำนวน 30 ข้อ

3.7 นำแบบทดสอบที่ได้คัดเลือกแล้วไปคำนวณหาความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรการหาค่าของ คูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) KR-20 (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2543: 183) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.86 กำหนดเกณฑ์ความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (สุนีย์ แก้วของแก้ว. 2549: 44) ได้กำหนดเกณฑ์ ดังนี้

- คะแนน 24-30 คะแนน หมายถึง มีความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกด
ไม่ตรงตามมาตราอยู่ในระดับ ดีมาก
(คิดเป็นร้อยละ 80 ขึ้นไป)
- คะแนน 21-23 คะแนน หมายถึง มีความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกด
ไม่ตรงตามมาตราอยู่ในระดับ ดี
(คิดเป็นร้อยละ 70-79)
- คะแนน 18-20 คะแนน หมายถึง มีความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกด
ไม่ตรงตามมาตราอยู่ในระดับ พอใช้
(คิดเป็นร้อยละ 60-69)
- คะแนน 15-17 คะแนน หมายถึง มีความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกด
ไม่ตรงตามมาตราอยู่ในระดับ ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ
(คิดเป็นร้อยละ 50-59)
- คะแนน 0-14 คะแนน หมายถึง มีความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกด
ไม่ตรงตามมาตราอยู่ในระดับ ปรับปรุง
(คิดเป็นร้อยละ 0-49)

3.8 นำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา
ที่มีค่าความเชื่อมั่นที่ต้องการ มาจัดทำสำเนาตามต้นฉบับจริงสำหรับใช้เป็นเครื่องมือในการทดสอบ
กลุ่มตัวอย่างก่อน และหลังการสอน จำนวน 5 ชุด

วิธีการทดลอง

1. แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการทดลองเป็นแบบ One-Group Pretest-Posttest Design (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2538: 248-249) ดังรูปแบบต่อไปนี้

กลุ่มทดลอง	ทดสอบก่อน	ทดลอง	ทดสอบหลัง
E	T ₁	X	T ₂

E	แทน	นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับหูตึง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
X	แทน	การสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียน นิทานภาพ
T ₁	แทน	การทดสอบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตาม มาตราก่อนการสอน
T ₂	แทน	การทดสอบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตาม มาตราหลังการสอน

2. ขั้นตอนการทดลอง

2.1 ก่อนที่จะดำเนินการวิจัยได้เสนอขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเรียนเชิญผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนกาญจนาภิเษกสมโภชในพระราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับหูตึง

2.2 นำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ไปทดสอบนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างก่อนสอน (Pretest) ในวันที่ 12 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2553

2.3 ดำเนินการสอน จากการสอนแบบชิปปา(CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ ระหว่างวันที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2553 ถึงวันที่ 4 มีนาคม พ.ศ. 2553 ใช้ระยะเวลาในการสอน สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 90 นาที เป็นเวลา 3 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 13 ครั้ง ดังนี้

วัน/เดือน/ปี	พยัญชนะ ตัวสะกดที่ไม่ตรง ตามมาตรา	วัน	นิทาน (เรื่อง)	คำศัพท์
15 ก.พ. 2553	ข	จันทร์	ความสุขของหนูแดง	เลข สุนัข สุข
16 ก.พ. 2553	ค	อังคาร	เทวดาใจดี	โรค ภาค เมฆ
17 ก.พ. 2553	ป	พุธ	วันว่าง	รูป รูป ฮิปโป
18 ก.พ. 2553	พ	พฤหัสบดี	น้ำใจจากเพื่อน	ภาพ ท็อปพี อาชีพ โทรศัพท์
19 ก.พ. 2553	ฟ	ศุกร์	วันเสาร์แสนสนุก	ยี่ราฟ ทอฟฟี่ กอล์ฟ
22 ก.พ. 2553	ญ,ณ	จันทร์	หนุ่มผู้มีน้ำใจ	ขวัญ เหยียบญ กุญแจ คุณ
23 ก.พ. 2553	ร,พ	อังคาร	เจ้าเขื่อน้อย	เณร อาหาร ทหาร ปลาวาฬ
24 ก.พ. 2553	ล	พุธ	น้องน้ำตาล	พยาบาล บอล น้ำตาล
25 ก.พ. 2553	จ,ช,ฎ	พฤหัสบดี	มงกุฎแสนรัก	ตำรวจ ตรวจ ฟิช มงกุฎ
26 ก.พ. 2553	ฐ,ถ,ท	ศุกร์	อุฐของเรา	อุฐ ภู แพทย์
2 มี.ค. 2553	ด	อังคาร	เราต้องไปด้วยกัน	สัตว์ อาทิตย์ สมบัติ
3 มี.ค. 2553	ศ,ษ	พุธ	ร่วมแรงร่วมใจ	อากาศ ประเทศ กระดาษ
4 มี.ค. 2553	ธ,ส	พฤหัสบดี	ความโกรธ	โกรธ อารู จตุรัส สวัสดิ์

2.4 เมื่อสิ้นสุดการสอนแล้วนำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ไปทดสอบกลุ่มตัวอย่างหลังสอน (Posttest) ซึ่งแบบทดสอบเป็นชุดเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนสอน ในวันที่ 5 มีนาคม พ.ศ. 2553

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. การศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาสถิติพื้นฐานได้แก่ ค่ามัธยฐาน (Median) ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range: IQR)

แล้วทดสอบค่ามัธยฐานกับเกณฑ์การประเมินระดับ โดยใช้ The Signed Test for Median : One Sample ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

2. เปรียบเทียบการศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ก่อนและหลังการสอนแบบซีปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ

1.1 วิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2543: 248-249) IOC (Index of Item-Objective Congruence: IOC) โดยมีสูตร ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัด

$\frac{\sum R}{N}$ แทน ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

1.2 วิเคราะห์ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบเป็นรายชื่อของแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ใช้ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบเป็นรายชื่อ (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2543: 96) โดยมีสูตร ดังนี้

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ P แทน ดัชนีค่าความยากง่าย

R แทน จำนวนนักเรียนที่ทำข้อสอบถูก

N แทน จำนวนนักเรียนที่ทำข้อสอบทั้งหมด

1.3 วิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของข้อสอบเป็นรายข้อ
ของแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ใช้ค่าอำนาจจำแนก
ของข้อสอบ เป็นรายข้อ (บุญชม ศรีสะอาด. 2543: 50) โดยมีสูตร ดังนี้

$$r = \frac{H - L}{N/2}$$

เมื่อ	r	แทน	ค่าความยากของข้อสอบ
	H	แทน	จำนวนคนในกลุ่มสูงที่ตอบถูกในข้อสอบข้อนั้น
	L	แทน	จำนวนคนในกลุ่มต่ำที่ตอบถูกในข้อสอบข้อนั้น
	N	แทน	จำนวนคนทั้งหมดในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

1.4 วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบความสามารถ
ในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้ คูเดอริ-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) KR-20
(ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2543: 183) โดยมีสูตร ดังนี้

$$r_{ii} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ	r_{ii}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	n	แทน	จำนวนข้อสอบของแบบทดสอบ
	p	แทน	คะแนนที่ตอบถูก
	q	แทน	คะแนนที่ตอบผิด
	s_t^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนการสอบครั้งนั้น

$$S^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N^2}$$

N	แทน	จำนวนนักเรียนที่ทำแบบทดสอบ
$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนสอบทั้งหมด
X^2	แทน	คะแนนสอบของนักเรียนยกกำลังสอง

2. การหาค่าสถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

2.1 ค่ามัธยฐาน (Median) ของความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรฐาน ใช้ค่ามัธยฐาน (พิชิต ฤทธิจรุญ. 2545 :174) โดยมีสูตร ดังนี้

$$Mdn = X_{\frac{N}{2} + 1}$$

เมื่อ Mdn แทน มัธยฐาน หรือ ค่ากลาง
 X แทน จำนวนคะแนนหรือข้อมูลที่เป็นเลขคู่

$$X_{\frac{N}{2}} \text{ แทน } \text{คะแนนตัวที่ } \frac{N}{2}$$

$$X_{\frac{N}{2} + 1} \text{ แทน } \text{คะแนนตัวที่ } \frac{N}{2} + 1$$

2.2 ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) ของความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรฐาน ใช้ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (ยุทธพงษ์ กัยวรรณ. 2543:152) โดยมีสูตร ดังนี้

$$IQR = Q_3 - Q_1$$

เมื่อ Q_1 แทน ค่าที่ตำแหน่ง 1/4 หรือ 25% หาได้จาก $Q_1 = \frac{N}{4}$
 Q_3 แทน ค่าที่ตำแหน่ง 3/4 หรือ 75% หาได้จาก $Q_3 = \left(\frac{N}{4}\right) \times 3$
 N แทน จำนวนข้อมูล

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

3.1 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้กับค่ามัธยฐานของความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้ The Signed Test for Median: One Sample (Miltion; Mcteer; & Corbet. 1997: 594-595) โดยมีสูตร ดังนี้

$$P(X \leq M) = P(X \geq M) = \frac{1}{2}$$

เมื่อ	M	แทน	ค่ามัธยฐานที่ตั้งไว้ (เกณฑ์ที่กำหนดไว้)
	X	แทน	จำนวนค่าของตัวแปรที่น้อยกว่าค่ามัธยฐานที่กำหนดไว้ (-) หรือจำนวนค่าของตัวแปรที่มากกว่าค่ามัธยฐานที่ตั้งไว้ (+) โดยพิจารณาใช้ค่า + เมื่อตั้งสมมติฐาน $H_a : M < M_0$ และพิจารณาใช้ค่า - เมื่อตั้งสมมติฐาน $H_a : M > M_0$ เมื่อ M เป็นค่ามัธยฐานที่ได้จากการทดลองและ M_0 เป็นค่ามัธยฐานที่กำหนดไว้

3.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ก่อนและหลังการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ ใช้ The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test (นิภา ศรีโพธิ์โรจน์. 2533: 93) โดยมีสูตร ดังนี้

$$D = Y - X$$

เมื่อ	D	แทน	ค่าความแตกต่างของข้อมูลทั้งคู่
	X	แทน	คะแนนของการทดสอบก่อนการสอน
	Y	แทน	คะแนนของการทดสอบหลังการสอน

จัดอันดับค่าความแตกต่างจากค่าน้อยไปหาค่ามาก
 กำกับอันดับที่ด้วยเครื่องหมายบวกหรือเครื่องหมายที่มีอยู่เดิม
 หาผลรวมของอันดับที่มีเครื่องหมายบวก และมีเครื่องหมายลบตามลำดับ
 ค่าของผลรวมที่น้อยกว่า (โดยไม่คำนึงถึงเครื่องหมาย) เราเรียกค่านี้อันว่า T

$$Z = \frac{T - E(T)}{S_T}$$

เมื่อ $E(T) = \frac{N(N+1)}{4}$

$$S_T = \sqrt{\frac{N(N+1)(2N+1)}{24}}$$

เมื่อ $E(T)$ แทน ค่าเฉลี่ยของผลรวมอันดับที่น้อยกว่า
 N แทน จำนวนนักเรียน
 S_T แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 Z แทน คะแนนมาตรฐาน
 T แทน ค่าของผลรวมของอันดับที่มีเครื่องหมายกำกับ
 ที่น้อยกว่า

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาศักยภาพในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนแบบชิปปา (CIPPA
MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การศึกษาศักยภาพในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนแบบชิปปา
(CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ

2. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ก่อนและหลังการสอน
แบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ

**ศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนแบบชิปปา
(CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ**

มีผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตาราง 1-2

ตาราง 1 จำนวนคะแนน คำมัธยฐานและค่าพิสัยควอไทล์ ความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกด
ไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง
หลังการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ

คนที่	คะแนนก่อนเรียน (คะแนนเต็ม 30 คะแนน)	ระดับ	คะแนนหลังเรียน (คะแนนเต็ม 30 คะแนน)	ระดับ	ผลต่าง
1	8	ปรับปรุง	27	ดีมาก	19
2	11	ปรับปรุง	30	ดีมาก	19
3	9	ปรับปรุง	29	ดีมาก	20
4	11	ปรับปรุง	30	ดีมาก	19
5	12	ปรับปรุง	30	ดีมาก	18
Mdn	11	ปรับปรุง	30	ดีมาก	
IQR	3		3		

จากตาราง 1 แสดงว่า ความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนแบบชิปปา
(CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ ก่อนการสอนมีคะแนนระหว่าง 8-12 คะแนน
คำมัธยฐานเท่ากับ 11 และค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ 3 มีความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกด
ไม่ตรงตามมาตราอยู่ในระดับปรับปรุง และหลังการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับ
สื่อบทเรียนนิทานภาพ นักเรียนมีคะแนนระหว่าง 27-30 คะแนน คะแนนคำมัธยฐานเท่ากับ 30 และ
ค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ 3 มีความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราอยู่ในระดับ
ดีมาก

ตาราง 2 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้ของความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนแบบชิปปา(CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพกับเกณฑ์ระดับดี

คนที่	คะแนนหลังเรียน (คะแนนเต็ม 30 คะแนน)	ค่ามัธยฐานที่ กำหนดไว้ระดับดี	เครื่องหมาย		P - Value
			+	-	
1	27	18 – 20	+	-	1.0000
2	30		+	-	
3	29		+	-	
4	30		+	-	
5	30		+	-	
Mdn	30	≥ 18	5	0	
IQR	3				

จากตาราง 2 แสดงว่า คะแนนมัธยฐานของความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนแบบชิปปา(CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ แตกต่างจากค่ามัธยฐานที่กำหนดไว้ในระดับดี (18-20 คะแนน) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงจัดว่าอยู่ในระดับดี ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ว่า ความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพอยู่ในระดับดี

การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนแบบชิปปา
(CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ

มีผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตาราง 3

ตาราง 3 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ก่อนและหลังการสอน
แบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ

คนที่	คะแนนหลังเรียน (คะแนนเต็ม 30 คะแนน)		ผลต่างของ คะแนน $D = Y - X$	ลำดับที่ ของความต่าง	ลำดับตามเครื่องหมาย		T
	ก่อนสอน (X)	หลังสอน (Y)			+	-	
1	8	27	19	3	+3		0*
2	11	30	19	3	+3		
3	9	29	20	5	+5		
4	11	30	19	3	+3		
5	12	30	18	1	+1		
รวม					T+= 15	T-= 0	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 แสดงว่า ความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนแบบชิปปา
(CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ว่า ความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตาม
มาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนแบบ
ชิปปา(CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพสูงขึ้น

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนแบบชิปปา
(CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ มีการสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนแบบชิปปา
(CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ก่อนและหลังการสอนแบบชิปปา
(CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนแบบชิปปา
(CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพอยู่ในระดับดี
2. ความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนแบบชิปปา
(CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพสูงขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง
ที่มีสมรรถภาพทางการได้ยินเมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์เป็นเดซิเบล ณ ความถี่ 500, 1,000
และ 2,000 เฮิรต ได้ค่าเฉลี่ยของหูข้างที่ต่ำกว่าตั้งแต่ 26-89 เดซิเบล ซึ่งได้รับการตรวจวัดโดย
นักโสตสัมผัสวิทยา มีใบรับรองความพิการ สามารถอ่านริมฝีปากของครูได้ และไม่มีอาการอื่น ๆ

แพรทซ์อน กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 ของโรงเรียนกาญจนาภิเษกสมโภชในพระราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จำนวน 5 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้จากการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพจำนวน 13 แผนการจัดการเรียนรู้ สื่อบทเรียนนิทานภาพ จำนวน 13 เล่ม และแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา 1 ชุด มีจำนวน 30 ข้อ

ดำเนินการทดลองใช้แผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลอง ด้วยตนเอง ในวันที่ 12 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2553 ได้ดำเนินการทดสอบความสามารถในการเขียนก่อนการสอน (Pretest) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง แล้วจึงดำเนินการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ จากการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ เป็นเวลา 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน คือ วันจันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี และศุกร์ วันละ 90 นาที รวมทั้งสิ้น 13 ครั้ง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 ระหว่างวันที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2553 ถึง วันที่ 4 มีนาคม พ.ศ. 2553 เมื่อเสร็จสิ้นการสอนแล้วทำการประเมินหลังการสอน (Posttest) ในวันที่ 5 มีนาคม พ.ศ. 2553 โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ฉบับเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนสอน (Pretest) แล้วนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบมาทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่ามัธยฐาน (Median) ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Rang : IQR) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดย The Sing Test for Median: One Sample และ The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Rank Test

สรุปผลการวิจัย

1. ความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพอยู่ในระดับดี
2. ความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพสูงขึ้น

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนแบบซิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ก่อนการสอนแบบซิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพอยู่ในระดับปรับปรุง และหลังการสอนแบบซิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพอยู่ในระดับดีมาก ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ ความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนแบบซิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพอยู่ในระดับดี ปัจจัยที่ส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา หลังการสอนสูงกว่าก่อนการสอน ทั้งนี้เป็นผลเนื่องจากการสอนเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราด้วยการสอนแบบซิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิด และการตัดสินใจอย่างเป็นระบบ มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ ทั้งทางร่างกาย สติปัญญา สังคม และอารมณ์ ช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา การสอนแบบซิปปา (CIPPA MODEL) มีกระบวนการหลายขั้นตอนที่ทำให้นักเรียนได้ฝึกเขียน ช่วยให้นักเรียนได้รับประโยชน์จากการเรียน และช่วยให้เกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้น

เนื่องจากการสอนแบบซิปปา (CIPPA MODEL) เป็นการเรียนที่ให้นักเรียนได้ร่วมกิจกรรมที่หลากหลายช่วยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ด้วยตนเอง ซึ่งทำให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน และครู สามารถสร้างความรู้ และนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ นักเรียนมีโอกาสได้รับข้อมูล และประสบการณ์ใหม่ๆ เข้ามา มีโอกาสได้ใช้กระบวนการทางสติปัญญาของตนในการคิดค้นกรองข้อมูลทำความเข้าใจข้อมูล เชื่อมโยงข้อมูลที่เป็นความรู้ใหม่กับความรู้เดิม และสร้างความหมายข้อมูลความรู้ด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายต่อตนเองส่งผลถึงความเข้าใจ และการคงความรู้นั้น ซึ่งกระบวนการสอนแบบซิปปา (CIPPA MODEL) มีทั้งหมด 7 ขั้นตอนดังนี้ ขั้นที่ 1 การทบทวนความรู้เดิม เป็นการนำเข้าสู่บทเรียน โดยการสร้างหรือกระตุ้นความสนใจของนักเรียนเรื่องตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา เพื่อเป็นการทบทวนพื้นฐานความรู้เดิมของนักเรียน ทั้งนี้เป็นการสร้างแรงจูงใจในการเรียนเพื่อให้นักเรียนทราบถึงเป้าหมายของการเรียน และทำการตรวจสอบความรู้ เพื่อปรับแก้ความรู้เดิมของตนเองให้ถูกต้อง สอดคล้องกับแนวคิดของ สุพน บุญชูวงศ์ (เขาวนิศ เต็งไทรรัตน์. 2542: 28; อ้างอิงจาก สุพน บุญชูวงศ์. 2538) ที่ว่า การนำเข้าสู่บทเรียนเป็นการเตรียมนักเรียนให้รู้ที่กำลังเรียนเรื่องอะไร สามารถนำความรู้ และทักษะที่นักเรียน

มืออยู่เดิมมาสัมพันธ์กับบทเรียนที่ครูสอนได้ ขั้นที่ 2 การแสวงหาความรู้ใหม่ เป็นขั้นที่นักเรียนต้องแสวงหาความรู้ใหม่จากแหล่งข้อมูลต่างๆ ที่ครูเตรียมให้ โดยใช้ประสบการณ์ความรู้เดิมที่มีในชั้น ทบทวนความรู้เดิมเชื่อมโยงมายังความรู้ใหม่ เพื่อให้นักเรียนสร้างความรู้ความเข้าใจด้วยตนเอง ก่อนที่ครูจะเป็นผู้ให้ความรู้ต่างๆ กับนักเรียน ขั้นที่ 3 การศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่ และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะต้องศึกษา และทำความเข้าใจกับข้อมูลความรู้ที่ครูเตรียมให้ นักเรียนจะต้องสร้างความหมายของข้อมูล และประสบการณ์ใหม่ๆ โดยใช้กระบวนการต่างๆ ด้วยตนเอง เช่น ใช้กระบวนการคิด กระบวนการกลุ่ม และสรุปความเข้าใจเกี่ยวกับข้อมูล ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยการเชื่อมโยงกับความรู้เดิม ขั้นที่ 4 การแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม เป็นขั้นที่นักเรียนอาศัยกลุ่มเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบความรู้ความเข้าใจของตน รวมทั้งขยายความรู้ความเข้าใจของตนให้กว้างขึ้น ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้แบ่งปันความรู้ความเข้าใจของตนแก่ผู้อื่น และได้รับประโยชน์จากความรู้ ความเข้าใจของผู้อื่นไปพร้อมๆ กัน โดยครูเป็นผู้จัดกลุ่มให้นักเรียน กลุ่มละ 3 คน ให้นักเรียนทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ และกล้าแสดงออกมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนที่เรียนเก่งได้ช่วยเหลือเพื่อนที่เรียนอ่อน โดยครูให้นักเรียนภายในกลุ่มทำกิจกรรมร่วมกันในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา และให้เพื่อนช่วยตรวจสอบความถูกต้องแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของกันและกัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ฉันทนกร รักแดง (2546: 80) ที่ว่า กระบวนการกลุ่มนักเรียนแต่ละคนล้วนมีความสามารถที่แตกต่างกันไป ทั้งนักเรียนเก่ง และนักเรียนอ่อน เมื่อใช้กระบวนการกลุ่มนักเรียนที่เก่งจะช่วยเหลือนักเรียนที่อ่อน สมาชิกในกลุ่มมีความรับผิดชอบ รู้จักที่จะแก้ปัญหาร่วมกันระหว่างสมาชิก รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และยอมรับฟังความคิดเห็นที่หลากหลายแตกต่างกันไป จนเกิดเป็นการสร้างความรู้ของตนเองและกลุ่ม ขั้นที่ 5 การสรุปและจัดระเบียบความรู้ เป็นขั้นของการสรุปความรู้ที่ได้รับทั้งหมด ทั้งความรู้เดิม และความรู้ใหม่ จัดสิ่งที่เรารู้ให้เป็นระบบระเบียบ เพื่อช่วยให้นักเรียนจดจำสิ่งที่เรารู้ได้ง่ายขึ้น โดยให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม และสรุปความเข้าใจของนักเรียนร่วมกัน ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนมีความเข้าใจในเนื้อหามากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ทิศนา ขัมมณี (2551: 17) ที่ว่า การจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อบุคคล และสิ่งแวดล้อมรอบตัวจะช่วยส่งเสริมความเข้าใจเป็นการส่งเสริมการนำความรู้ความเข้าใจไปประยุกต์ใช้ในกิจกรรม ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี ขั้นที่ 6 การแสดงผลงาน เป็นขั้นที่นักเรียนภายในกลุ่มผลิตผลงานร่วมกัน เพื่อให้นักเรียนเข้าใจในสิ่งที่เรารู้มากยิ่งขึ้น ช่วยให้นักเรียน ได้มีโอกาสแสดงผลงานการสร้างความรู้ของตนให้ผู้อื่นรับรู้ เป็นการช่วยให้นักเรียนได้ต่อย้ำหรือตรวจสอบความเข้าใจของตน และช่วยส่งเสริมให้นักเรียนใช้ความคิดสร้างสรรค์ ขั้นที่ 7 ประยุกต์ใช้ความรู้ เป็นขั้นการตรวจสอบความรู้ความสามารถในการนำความรู้ที่ได้รับจากการเรียนรู้ไปใช้ในการแก้ปัญหาในสถานการณ์ใหม่ โดยการทำใบงาน แบบฝึก

และการตอบคำถามในสถานการณ์ต่างๆ ได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ อัญชลี สอนชา (2548: 137) ที่ว่า ในการให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดจนเกิดความชำนาญ จดจำ เข้าใจในสิ่งที่เรียน ซึ่งส่งผลต่ออารมณ์และความรู้สึกของนักเรียนทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย และส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมากขึ้น

จากที่กล่าวมาการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ จำนวน 13 ครั้ง ทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ และร่วมกิจกรรมต่างๆ ในการเรียนการสอน การทำงานร่วมกับผู้อื่น และการฝึกฝนการเขียนในรูปแบบที่แตกต่างกันไป จึงส่งผลให้นักเรียนเกิดการจดจำในสิ่งที่ได้เรียนรู้ และสามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราได้เป็นอย่างดี

2. ความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องมาจากการสอนแบบชิปปาเป็นการสอนในรูปแบบที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เน้นการริเริ่มของผู้เรียน ช่วยให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมอย่างอิสระและเป็นระบบ เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ในการร่วมกิจกรรมในการเขียน อีกทั้งสื่อบทเรียนนิทานภาพยังเป็นสื่อในการเรียนรู้ที่ทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาการเขียนของตนเองโดยนำสื่อบทเรียนนิทานภาพเป็นต้นแบบในการเขียน จึงส่งผลให้หลังการสอนการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราจากการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ นักเรียนมีความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราสูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุชาติดา ชันเชื้อ (2550: บทคัดย่อ) ที่ทำการศึกษากการเปรียบเทียบ เรื่อง มาตราตัวสะกด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนตามรูปแบบชิปปา (CIPPA MODEL) กับการสอนตามคู่มือการจัดการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องมาตราตัวสะกด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนตามรูปแบบชิปปา (CIPPA MODEL) แตกต่างกับการสอนตามคู่มือการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับ ชาญญาณุช ศรีชุม (2548: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาการพัฒนาแผนการจัดการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา เรื่องการเขียนเชิงสร้างสรรค์ วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า มีดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา เรื่องการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เท่ากับ .7197 ซึ่งหมายความว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นร้อยละ 71.97 และ ธนิษฐา พักตรานนท์ (2552: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความเข้าใจค่านามธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนโดยใช้วิธีอุปนัย และนิรนัยร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจค่านามธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่อง

ทางการได้ยิน ระดับหูตึงหลังการสอนโดยใช้วิธีอุปนัย และนิรภัยร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ ยืนยงค์ แพงการिया (2549: บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาไทยที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรม นิทานของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการเขียน จากการใช้นิทานสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้น อยู่ในช่วง 49.10 – 57.20 ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนเพิ่มมากขึ้น และเกิดความสุขสนุกสนานมีความสุขในการเรียน

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่า ความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง โดยการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีการพัฒนาตนเอง สามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราได้ถูกต้อง และผลของการใช้การสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ ของนักเรียนแต่ละคนมีรายละเอียด ดังนี้

นักเรียนคนที่ 1 เป็นผู้ชาย นักเรียนไม่สามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราได้ ในการเรียนการสอนช่วงแรกนักเรียนไม่มั่นใจในตนเองที่จะตอบหรือเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา แต่หลังจากได้รับการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ นักเรียนมีความมั่นใจมากขึ้นสามารถร่วมกิจกรรมกลุ่มกับเพื่อนๆ ได้ มีความเข้าใจในเรื่องของการเขียนตัวสะกด ไม่ตรงตามมาตรามากขึ้น สิ่งที่นักเรียนสนใจในการเรียนคือ สื่อบทเรียนนิทานภาพในแต่ละเล่ม และการผลิตสื่อต่างๆ อย่างสนุกสนาน นักเรียนตั้งใจที่จะทำผลงาน และทำงานเสร็จทันเวลาทุกครั้ง โดยนักเรียนทำคะแนนก่อนการสอนได้ 8 คะแนน หลังจากการสอนได้ 27 คะแนน ซึ่งจะเห็นได้ว่าการมีส่วนร่วม และสื่อบทเรียนนิทานภาพสามารถทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหาที่สอนเป็นอย่างดี

นักเรียนคนที่ 2 เป็นผู้ชาย นักเรียนเป็นเด็กที่มีความกระตือรือร้นในการเรียน มีความมั่นใจในตนเอง สนใจในสิ่งแปลกใหม่ ซึ่งการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียน นิทานภาพ ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจที่จะเรียนรู้คำแต่ละคำที่ครูสอน รวมทั้งนักเรียนได้เรียนรู้ จากสื่อบทเรียนนิทานภาพทำให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียนเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด และในช่วง ของขั้นตอนการผลิตผลงานนักเรียนจะนำความรู้จากคำที่ได้มาประดิษฐ์ผลงานที่แปลกใหม่ขึ้นมา โดยนักเรียนทำคะแนนก่อนการสอนได้ 11 คะแนน หลังจากการสอนได้ 30 คะแนน ซึ่งจะเห็นได้ว่าสื่อ บทเรียนนิทานภาพ และกระบวนการสอนตามขั้นตอนสามารถทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหา ที่สอนเป็นอย่างดี สามารถนำคำที่ครูสอนไปใช้ในชีวิตประจำวันในการเรียนรายวิชาอื่น และเขียนคำ เหล่านั้นได้ถูกต้อง

นักเรียนคนที่ 3 เป็นผู้ชาย นักเรียนไม่รู้จำคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ครูจึงกระตุ้นจากการเรียนการสอนให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนทุกครั้ง สอน ช้า ย่ำ และทบทวนโดยการให้นักเรียนบอกคำที่ครูสอนทุกครั้ง จึงทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการเรียนมากขึ้น และมีความรู้ในเรื่องตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราเพิ่มมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด โดยที่ขั้นตอนในการสอนทุกๆ ขั้นตอนทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้น มีความกระตือรือร้น มั่นใจในตนเอง และมีความรับผิดชอบในการทำงานขั้นของการสอนที่นักเรียนให้ความสนใจมากที่สุดคือขั้นที่ 6 ขั้นการผลิตผลงาน นักเรียนชอบที่จะผลิตผลงานที่แปลกใหม่เป็นของตนเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ โดยนักเรียนทำคะแนนก่อนการสอนได้ 9 คะแนน หลังจากการสอนได้ 29 คะแนน ซึ่งคะแนนเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน เนื่องจากการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพสามารถใช้กับนักเรียนคนนี้ได้เป็นอย่างดี

นักเรียนคนที่ 4 เป็นผู้ชาย นักเรียนสามารถอ่านคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราได้แต่ นักเรียนไม่สามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราได้ นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน มีน้ำใจกับเพื่อน นักเรียนมีความมั่นใจในตนเอง นักเรียนจึงไม่มีปัญหาในการเรียน ซึ่งสิ่งที่ดึงดูดความสนใจของนักเรียนคือ สื่อบทเรียนนิทานภาพ นักเรียนสนใจฟัง และทำกิจกรรมต่างๆ ที่มีสื่อบทเรียนนิทานภาพมาเกี่ยวข้อง นอกจากนี้ยังสามารถช่วยสอนเพื่อนที่ไม่เข้าใจภาษาที่ใช้ในนิทานได้ โดยนักเรียนทำคะแนนก่อนการสอนได้ 11 คะแนน หลังจากการสอนได้ 30 คะแนน หลังการสอนนักเรียนสามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราได้ทุกคำด้วยความมั่นใจ

นักเรียนคนที่ 5 เป็นผู้หญิง นักเรียนสามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราได้เป็นบางคำ เช่น ยีราฟ เลข นักเรียนมีความสนใจในการเรียน มีความกระตือรือร้นในการเรียน มีน้ำใจต่อคนรอบข้าง ทำงานที่ครูสั่งเสร็จอย่างรวดเร็ว โดยนักเรียนทำคะแนนก่อนการสอนได้ 12 คะแนน หลังจากการสอนได้ 30 คะแนน หลังจากการสอนนักเรียนสามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราได้ทุกคำ และมีความเข้าใจเรื่องตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรามากขึ้น

จากผลการวิจัยนี้ แสดงให้เห็นว่าการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง มีความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราสูงขึ้น

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ผู้สอนต้องทำความเข้าใจในการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ และสอนตามขั้นตอนที่กำหนดไว้อย่างเคร่งครัด
2. ผู้สอนควรให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในชั้นเรียน ผู้สอนควรพูดด้วยรูปปากที่ชัดเจน มีการแสดงออกทางสีหน้าท่าทางกระตุ้นความสนใจของนักเรียน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยที่ศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่ใช้อักษรนำหรือคำควบกล้ำ โดยใช้การสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ
2. ควรมีการวิจัยที่ใช้การสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพในระดับชั้นอื่นๆ
3. ควรมีการวิจัยที่ใช้การสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพไปทดลองใช้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทอื่นๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 คู่มือการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กรรณิการ์ ชีรสุจิ. (2548). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้หนังสือนิทานภาพ เรื่อง ไตรสิกขา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. ปรินญาณินท์ กศ.ม. (สาขาหลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- กาญจนา กาฬภักดี. (2550). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และค่านิยมทางวิทยาศาสตร์ ด้านการมีเหตุผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบชิปปา. ปรินญาณินท์ กศ.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กฤษณา เลิศสุขประเสริฐ. (2550). นุฬิการแต่กำเนิด การวินิจฉัยและฟื้นฟูสมรรถภาพ. กรุงเทพฯ: ภาควิชาโสต ศอ นาสิกวิทยา คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล. กชกรการพิมพ์.
- กรมวิชาการ. (2544). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์ อจท.จำกัด. กรมวิชาการ.
- (2545). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- (2546). การจัดสาระการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว
- (2546). การประเมินผลการจัดการศึกษาเพื่อคนพิการปีการศึกษาเพื่อคนพิการ. กรุงเทพฯ: กรมสามัญศึกษา กระทรวงฯ.
- เกริก ยุ้นพันธ์. (2539). การเล่านิทาน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- (2543). การเล่านิทาน. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- กองทัพ เคลือบพนิชกุล. (2542). การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์
- เจียมจิต ถวิล. (2550). ชุดเผยแพร่ความรู้ความผิดปกติของการสื่อความหมาย เรื่องหูตึงในเด็ก. กรุงเทพฯ: คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี.
- ฉวีวรรณ กิनावงศ์. (2540). การศึกษาเด็ก. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พัฒนเศ.

- ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. (2542). *การอ่านและการส่งเสริมการอ่าน*. กรุงเทพฯ: ศิลปาบรรณาการ.
- ฉันทชน รักแดง. (2546). *การศึกษาค้นคว้าของการสอนซ่อมเสริม กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง มาตราตัวสะกด และความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการ จัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซีปปา (CIPPA MODEL)*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชัญญานุช ศรีชุม. (2548). *การพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซีปปา เรื่องการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาหลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชุติมา ช่อวงศ์. (2551). *ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนที่เรียนโดย กิจกรรมการเรียนรู้แบบซีปปา เรื่อง ลอยกระทง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาหลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- ญานี ปัจจามนต์. (2547). *การศึกษาศามารถในการเขียนคำที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. (2547). *การสอนภาษาไทย ระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: เมธีทิปส์.
- ทิตินา แชมมณี. (2542). *การจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โมเดลซีปปา (CIPPA MODEL)*. วารสารวิชาการ. 27: 1-17.
- (2545). *ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2547). *ศาสตร์การสอนเพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2548). *รูปแบบการเรียนการสอน : ทางเลือกที่หลากหลาย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2551). *ศาสตร์การสอน (พิมพ์ครั้งที่ 7)*. กรุงเทพฯ: ด้านสุทธาการพิมพ์.
- ทิตินา แชมมณีและคณะ. (2548). *การจัดการเรียนรู้แบบซีปปา (CIPPA MODEL)*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ทิพอาภา ฉิมสุวรรณ.(2552). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยและ
ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการ
การจัดการเรียนรู้แบบโครงงานกับการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลซิปปา. ปริญญาานิพนธ์
กศ.ม. (สาขาการจัดการการเรียนรู้). พระนครศรีอยุธยา: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา. ถ่ายเอกสาร.
- ธนิษฐา พักตรานนท์. (2552). ศึกษาความเข้าใจค่านิยมธรรมของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนโดยใช้วิธีอุปนัยและนิรนัยร่วมกับ
สื่อบทเรียนนิทานภาพ. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิภา ศรีไพโรจน์. (2533). สถิตินอนพาราเมตริก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- นิลบล ทูรานุกาพ. (2546). เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน : สารนุกรมศึกษาศาสตร์ ฉบับ
เฉลิมพระเกียรติ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ในวโรกาส
พระชนมายุ 4 รอบพุทธศักราช 2546. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เนื่อน้อง สันบุญ. (2541). ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์
เล่านิทาน. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2543). การวิจัยทางการวัดผลและประเมินผล. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.
- ประณัติ บุตรมะลา. (2550). ผลการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง คำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยรูปแบบวัฏจักรการเรียนรู้ (4 MAT).
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาหลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม: ถ่ายเอกสาร.
- ประทีป แสงเปี่ยมสุข. (2538). แนวการสร้างแบบฝึกสะกดคำยาก. กรุงเทพฯ: วารสารพัฒนา
หลักสูตร. 14(121) : 53 – 56.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2542). เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ P.A. Art.
----- (2542). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ: สำนักแว่นแก้ว.
- พนัส นาคนบุญ. (2550). ศึกษาความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่อง
ทางการได้ยินในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้าง
ประโยค. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- พิชิต ฤทธิ์จัญญ. (2545). *หลักการวัดผลและประเมินผลการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: เข้า ออฟ เคอร์รี่ส์.
- พิศมัย แก้วทาสี. (2550). *การพัฒนาการอ่านและการเขียนคำประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปและสระลดรูปกลุ่มสระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4 MAT*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม (หลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- พรทิพย์ วินโกมินทร์. (2542). *นิทานและหุ่นสำหรับเด็กปฐมวัย 1071401*. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏเพชรบุรีวิทยาลัยในพระราชูปถัมภ์.
- เพ็ญภาวรัตน์ เคลือขอนแก่น. (2550). *การศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 – 3 โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พวงแก้ว กิจธรรม. (2546). *การศึกษาพิเศษ*. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2545). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย*. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พงษ์จันทร์ สุขขัย และคณะ. (2550). *ศิลปะการเขียนอย่างมืออาชีพ*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์
- ยุทธพงศ์ กัยวรรณ. (2543). *พื้นฐานการวิจัย*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ยีนยงค์ แปงการिया (2549). *ความสามารถในการเขียนภาษาไทยที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยการใช้นิทานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสันกำแพงปลา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 2*. วิทยานิพนธ์. (หลักสูตรและการสอน) เชียงราย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย. ถ่ายเอกสาร
- เยาวนิศ เต็งไตรรัตน์. (2542). *การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการจำวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้และไม่ใช้วีดิทัศน์นำเข้าสู่บทเรียน*. วิทยานิพนธ์. กศ.ม (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- รักชนก สุทธิประภา. (2550). *ผลการจัดกิจกรรมเล่านิทานภาษามือ ต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดอุดรธานี*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอนการศึกษาพิเศษ) ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.

- เรไร ไพรวรรณ. (2551). *วรรณกรรมท้องถิ่น*. กรุงเทพฯ: โครงการผลงานวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรีเฉลิมพระเกียรติ เนื่องในวโรกาสพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงครองสิริราชสมบัติครบ 60 ปี.
- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. (2538). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- (2543). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.
- วลาธัน ปฏิวศ. (2551). *การใช้การวัดประเมินผลแบบการฝึกทักษะการเขียนในการส่งเสริมพัฒนาการการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2*.
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วรรณี ศิริสุนทร. (2542). *การเล่านิทาน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เลิฟ แอนด์ ลิฟ เพรส.
- วรรณี โสมประยูร. (2544). *การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- วารี ถีระจิตร. (2545). *การศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรียา นิยมธรรม. (2544). *ความบกพร่องทางการได้ยิน : ผลกระทบทางจิตวิทยา การศึกษา และสังคม*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักแว่นแก้ว.
- (2550). *ทัศนศิลป์เพื่อการศึกษาพิเศษ*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: สำนักแว่นแก้ว.
- ศรียา นิยมธรรม; และประภัสสร นิยมธรรม. (2547). *พัฒนาการทางภาษา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สาวิตรี รุญเจริญ. (2549). *นิทานทำให้เด็กฉลาด*. ขอนแก่น: วารสารศูนย์บริการวิชาการ. 14(2) : 1 – 5.
- สุชาดา ชันเชื้อ. (2550). *การเปรียบเทียบผลการเรียน เรื่องมาตราตัวสะกด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนตามรูปแบบชิปปา (CIPPA MODEL) กับการสอนตามคู่มือการจัดการเรียนรู้*. วิทยานิพนธ์ คบ.ม. (หลักสูตรและการสอน). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี. ถ่ายเอกสาร.
- สุทธิ ชัตติยะ. (2551). *ศาสตร์การเขียน*. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด เปเปอร์เฮ้าส์.
- สุนีย์ แก้วของแก้ว. (2549). *การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกการประสมอักษร*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- สุนีย์ ชุ่มจิต. (2543). *หนังสือเด็ก*. ราชบุรี: สถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- สุพัฒนา จันทะคุณ. (2551). *การศึกษาความสามารถในการเขียนคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการสอนเขียนสะกดคำร่วมกับเกม*.
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2545). *20 วิธีการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมและการเรียนรู้โดยการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ภาพพิมพ์.
- สมศักดิ์ ปริบูรณ์. (2542). *นิทานสำหรับเด็ก*. ราชบุรี: สถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- สมหมาย ปวะบุตร. (2546). *การศึกษาทำการศึกษาศามารถในการเขียนและความสนใจในการเขียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนรู้โดยการจัดกิจกรรม 4 MAT กับนักเรียนที่เรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวการสอนของกรมวิชาการ*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2551). *หนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐานภาษาพาที ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2541). *แนวการจัดประสบการณ์ระดับอนุบาลศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- สำนักงานบริหารงานการศึกษาพิเศษ. (2550). *แนวทางการจัดการเรียนรู้และหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 สำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน พุทธศักราช 2550*. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- อติเทพ เมฆเมืองทอง. (2550). *การศึกษาความสามารถการเขียนประโยค ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับช่วงชั้นเรียนที่ 1 โดยใช้วงล้อคำศัพท์*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อัญชลี สอนชา. (2548). *การพัฒนาแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อุบล เวียงสมุทร. (2545). *ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสร้างหนังสือเล่มใหญ่ตามแนวการพัฒนาภาษาแบบธรรมชาติที่ส่งผลต่อความสนใจการอ่านและการเขียนของเด็กปฐมวัย*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การปฐมวัย). เลย: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยราชภัฏเลย. ถ่ายเอกสาร.

- อรนุช ลิ้มตศิริ. (2547). *การสอนเด็กพิเศษ*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อวยพร พานิช และคณะ (2550). *ภาษาและหลักการเขียนเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Bess, Fred H.; & Humes, Larry E. (2008). *Audiology : The Fundamentals*. Fourth Edition. China; Lippincott Williams & Wilkins Kluwer business.
- Garcia,Caroi Ann.(1997). The Effect Of Two Types of Spelling Instruction on First-Grade Reading, Writing and Spelling Achievement. *Dissertation Abstracts International*. 58(9): 3459 – A.
- Haydon, Deborah M. (1987). *An Interpretation of the Writing Process and Written Language Strategies Used by a Selected Group of Hearing Impaired Children*. Missouri :University of Missouri – Columbia.
- KidsHealth. (2008). *What's Hearing Loss?*. Retrieved October 16, 2008, From http://www.Kidshealth.org/kid/health_problems/sight/hearing_impairment.html
- Miltion. J. Susan; Paul, M. Mcteer; & Janet, J. Corbet. (1997). *Individual in Society*. New Youk: McGraw-Hill. Inc.
- Mitchell, John Charles. (1980). Effects of Dictionary Skill Lesson and writtien Composition on Spelling Achievement in Grade 4, 5 and 6. *Dissertation Abstracts International*. 41(4): 1392-A.
- Myklebust, Helmer R. (1964). *The Psychology of Deafness*. New York: Grune and Stratton.
- Philion, Thomas. (2001). *Oppositionality in Secondary English Education*. English Educationonline. Available from ABI/INFROM Item : 00078204.
- Rebecca, Myles et al. (2003) *Use of a Social Story Intervention To Improve Mealtime Skills of an Adolescent with Asperger Syndrome*. *Autism : The International Journal of Research and Practice* . Online. Available from ABI/INFROM Item : 13623613.
- WHO. (2009). Retrived July 15, 2008, from: <http://www.who.int/topics/deafness/en/>
- Yoshinsja, Itano. (1996). "Examining Writen – Language Skills of Students who are Deaf, Hard of Hearing, and Normally Hearing," *The Volta Review*. 98 (1):1.

ภาคผนวก ก

รายงานผู้เชี่ยวชาญในการตรวจคุณภาพของเครื่องมือ

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจคุณภาพของเครื่องมือ

1. อาจารย์จินดา อุ่นสอน

ตำแหน่ง : ครูชำนาญการพิเศษระดับ 3

โรงเรียนเศรษฐเสถียร ในพระราชูปถัมภ์

วุฒิการศึกษา : กศ.ม. สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ การสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ : แผนการจัดการเรียนรู้

แบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

สอบทเรียนนิทานภาพ

2. อาจารย์จำรัส จินดาวงศ์

ตำแหน่ง : ครูชำนาญการพิเศษระดับ 2 อาจารย์ฝ่ายวิชาการ

โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดนนทบุรี

วุฒิการศึกษา : กศ.ม. สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ การสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ : แผนการจัดการเรียนรู้

แบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

สอบทเรียนนิทานภาพ

3. อาจารย์ละเอียด อัมพะมะต

ตำแหน่ง : ครูชำนาญการพิเศษระดับ 2 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดนนทบุรี

วุฒิการศึกษา : กศ.ม. สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ การสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ : แผนการจัดการเรียนรู้

สอบทเรียนนิทานภาพ

4. อาจารย์ศมานันท์ รัฐธนรัชต์

ตำแหน่ง : อาจารย์หัวหน้างานทะเบียนวัดผลวิจัย โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี

วุฒิการศึกษา : ศศ.ม. สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ : แบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำ

ที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา สอบทเรียนนิทานภาพ

ภาคผนวก ข

1. ผลการประเมินแบบทดสอบความสามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา
2. วิเคราะห์ค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

1. ผลการประเมินแบบทดสอบความสามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ดังแสดง
ในตาราง 4 และตาราง 5

ตาราง 4 ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างและเนื้อหาโดยหาจากดัชนี ความสอดคล้องระหว่างข้อสอบ
กับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) แบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำ ที่มีตัวสะกด
ไม่ตรงตามมาตรา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้

ตาราง 4 (ต่อ)

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
21	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
22	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
23	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
24	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
25	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
26	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
27	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
28	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
29	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
30	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
31	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
32	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
33	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
34	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
35	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
36	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
37	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
38	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
39	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
40	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
41	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
42	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
43	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
44	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้

ตาราง 5 ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำ
ที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

ข้อที่	P	r	ข้อที่	P	r
1	0.73	0.53	*23	0	0
*2	1	0	24	0.30	0.20
3	0.80	0.40	25	0.50	0.33
4	0.38	0.33	*26	1	0
*5	1	0	27	0.73	0.53
6	0.53	0.40	28	0.63	0.33
7	0.50	0.60	29	0.70	0.46
8	0.63	0.73	30	0.80	0.26
9	0.73	0.26	*31	0.13	0.13
*10	0.93	0.13	32	0.73	0.40
11	0.36	0.46	*33	0.90	0.06
12	0.63	0.73	34	0.76	0.46
*13	0.03	0.06	*35	0.16	0.06
14	0.60	0.80	*36	0.16	0.06
15	0.36	0.20	*37	0.86	0
16	0.23	0.33	*38	0.16	0.06
17	0.56	0.20	39	0.76	0.33
18	0.80	0.40	40	0.76	0.46
19	0.30	0.33	41	0.63	0.33
20	0.60	0.53	*42	0.06	0
21	0.26	0.26	*43	0.10	0.06
22	0.80	0.40	44	0.53	0.40

*ข้อที่ไม่นำมาใช้เป็นแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

หมายเหตุ ใช้ดัชนีค่าความยากง่าย (P) ตั้งแต่ .02 ถึง .80 และใช้ค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่
.20 ขึ้นไป

ภาคผนวก ค

1. ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้
2. ตัวอย่างสื่อบทเรียนนิทานภาพ

แผนการจัดการเรียนรู้

ชื่อหน่วยการเรียนรู้	การเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา
เรื่อง	การเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กก (ข)
ระดับชั้น	ประถมศึกษาปีที่ 3
เวลา	90 นาที

สาระสำคัญ

การเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ โดยการนำพยัญชนะ สระ ตัวสะกด วรรณยุกต์ และตัวการันต์มาประสมกันเป็นคำ ซึ่งเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในรูปแบบต่างๆ จะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการเขียนคำได้ถูกต้อง และสามารถนำการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

นักเรียนสามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราได้ คือ มาตราแม่กก มีพยัญชนะ ข เป็นตัวสะกด

สาระการเรียนรู้

ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา แม่กก มี ข ค ฃ เป็นตัวสะกด และอ่านออกเสียงเหมือน ก สะกด

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ครูตรวจสอบเครื่องช่วยฟังของนักเรียนทุกคน โดยตรวจสอบแบตเตอรี่ และการทำงานของเครื่อง ตรวจสอบการได้ยินของนักเรียนทุกคนโดยให้นักเรียนยื่นหันหลัง ครูพูดออกเสียง อา อี อู อิม ชและส ไม่เรียงลำดับให้นักเรียนพูดตาม จากนั้นให้นักเรียนนั่งเป็นรูปครึ่งวงกลม ครูพูดกับนักเรียนเพื่อสร้างความคุ้นเคยโดยการบอกชื่อครู และถามชื่อนักเรียนทีละคน (ครูพูดด้วยรูปปากที่ชัดเจน ความเร็วปกติเพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านริมฝีปากได้)

1. ขั้นทบทวนความรู้เดิม

1.1 ครูติดบัตรภาพพร้อมคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา แม่กก ได้แก่คำว่า สุนัข บนกระดาน โดยครูบอกนักเรียนว่าบัตรภาพพร้อมคำที่ครูติดบนกระดานอ่านว่า สุนัข และบอกนักเรียนว่าคำว่า สุนัข เป็นคำที่สะกดด้วยมาตราแม่กก

1.2 ครูและนักเรียนช่วยกันบอกว่ามาตราตัวสะกดแม่กก มีพยัญชนะ **ข ค ฆ** เป็นตัวสะกด โดยครูเป็นผู้ยกตัวอย่างคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กก บนกระดานพร้อมกับให้นักเรียนตอบว่าใช้ตัวสะกดมาตราแม่กก หรือไม่

1.3 ครูบอกนักเรียนว่า ตัวสะกดในมาตรา แม่กก มี **ข ค ฆ** เป็นตัวสะกด และพยัญชนะที่จะเรียนคือ พยัญชนะ **ข**

2. ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่

2.1 ครูสนทนากับนักเรียนถึงพยัญชนะที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา แม่กก คือ **ข** เป็นตัวสะกด โดยที่ครูให้นักเรียนดูรูปสุนัข และบอกนักเรียนว่าคำที่มีพยัญชนะ **ข** เป็นตัวสะกดเป็นคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

2.2 ครูนำบัตรคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา แม่กก คือพยัญชนะ **ข** เป็นตัวสะกด มาติดบนกระดาน คือคำว่า เลข สุนัข ความสุข พร้อมกับให้นักเรียนดูรูปสุนัข และชี้ตัวสะกดจากคำที่ครูนำมาติดบนกระดานว่าตัวใดเป็นตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กก

2.3 ครูนำสื่อบทเรียนนิทานภาพให้นักเรียนดูคำที่มีพยัญชนะ **ข** เป็นตัวสะกด คนละ 1 เล่ม เพื่อให้นักเรียนบอกว่ามีคำอะไรบ้าง

3. ขั้นการศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล / ความรู้ใหม่และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม

3.1 ครูให้นักเรียนดูสื่อบทเรียนนิทานภาพ โดยครูเป็นผู้อ่านนิทานภาพให้นักเรียนฟัง พร้อมกับชี้คำที่อ่านให้นักเรียนดูไปพร้อมๆ กัน และให้นักเรียนเน้นคำโดยขีดเส้นใต้คำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กก คือ เลข สุนัข สุข พร้อมกับบอกความหมายของแต่ละคำ

3.2 ครูเขียนคำว่า เลข สุนัข ความสุข บนกระดาน ครูอ่านคำนั้นให้นักเรียนอ่านตามพร้อมๆ กัน และให้นักเรียนเขียนคำที่อยู่บนกระดานลงในบทเรียนนิทานภาพที่ครูเตรียมให้

3.3 ครูใช้ชอล์กสีขีดเส้นใต้คำที่เป็นตัวสะกดให้นักเรียนเห็น พร้อมกับให้นักเรียนขีดเส้นใต้คำที่เป็นตัวสะกดในบทเรียนนิทานภาพที่นักเรียนเขียนคำไว้ และครูถามนักเรียนว่าคำเหล่านี้อยู่ในมาตราตัวสะกดใด

4. ขั้นการแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม

4.1 ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 3 คน ครูเขียนคำที่มีตัวสะกดมาตราแม่กก และมาตราตัวสะกดแม่กบ บนกระดานให้นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันบอกว่าคำใดที่อยู่ในมาตราตัวสะกดแม่กก

4.2 ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มดูคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในนิทานภาพมาเขียนลงบนกระดาษแข็ง โดยให้สมาชิกคนที่ 1 เขียน และคนที่ 2,3 เป็นคนตรวจสอบว่าเขียนคำถูกต้องหรือไม่ ถ้าเขียนผิดให้ช่วยกันแก้ไขให้ถูกต้อง

5. ขั้นตอนการสรุปและจัดระเบียบความรู้

5.1 ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มหยิบคำที่เขียนออกมาหน้าชั้นเรียน และให้นักเรียนทุกคนช่วยกันอ่านคำที่แต่ละกลุ่มเขียนลงบนกระดาษแข็ง

5.2 ครูเขียนคำว่า เลข สุนัข ความสุข บนกระดานโดยเว้นช่องว่างไว้ ได้แก่ เลข, สุนัข, ความสุข และให้นักเรียนช่วยกันบอกว่าตัวสะกดที่หายไปเป็นพยัญชนะใด

5.3 ครูให้นักเรียนอ่านคำที่เขียนถูกต้องทีละคน โดยมีครูเป็นผู้อ่านนำ ได้แก่ เลข สุนัข สุข

6. ขั้นตอนการแสดงผลงาน

6.1 ครูเตรียมอุปกรณ์ในการผลิตงาน คือ กระดาษแข็ง, กรรไกร, กาว, สีไม้, ไม้ไอศกรีมให้นักเรียน และแสดงตัวอย่าง ชิ้นงานชื่อ ฝ่ามือของฉัน

6.2 ครูอธิบายและแสดงตัวอย่างผลงานชื่อ ฝ่ามือของฉัน ให้นักเรียนสร้างผลงานเป็นของตัวเองภายในกลุ่ม และเขียนคำในมาตราตัวสะกดแม่ก ที่มีพยัญชนะ ข เป็นตัวสะกดลงในกระดาษรูปฝ่ามือของตนเอง

6.3 ให้นักเรียนตกแต่งฝ่ามือของตนให้สวยงาม และให้นักเรียนนำผลงานของตนเองมาเสนอหน้าชั้นเรียน

7. ขั้นประยุกต์ใช้ความรู้

7.1 ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดหลังเรียน ใบงานที่ 1,2 และใบงานที่ 3 เรื่อง ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา แม่ก

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรภาพพร้อมคำ คือ สุนัข
2. บัตรคำ คือ เลข สุนัข ความสุข
3. สื่อบทเรียนนิทานภาพ
4. กระดาษ
5. กระดาษแข็ง, กรรไกร, กาว, สีไม้, ไม้ไอศกรีม
6. ใบงานที่ 1,2 และใบงานที่ 3 เรื่องตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา แม่ก

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

- แบบฝึกหัด
- สังเกตการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน
- สังเกตการตอบคำถามในชั้นเรียน

บันทึกหลังการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

(.....)

นางสาวธิดารัตน์ พานพวง

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

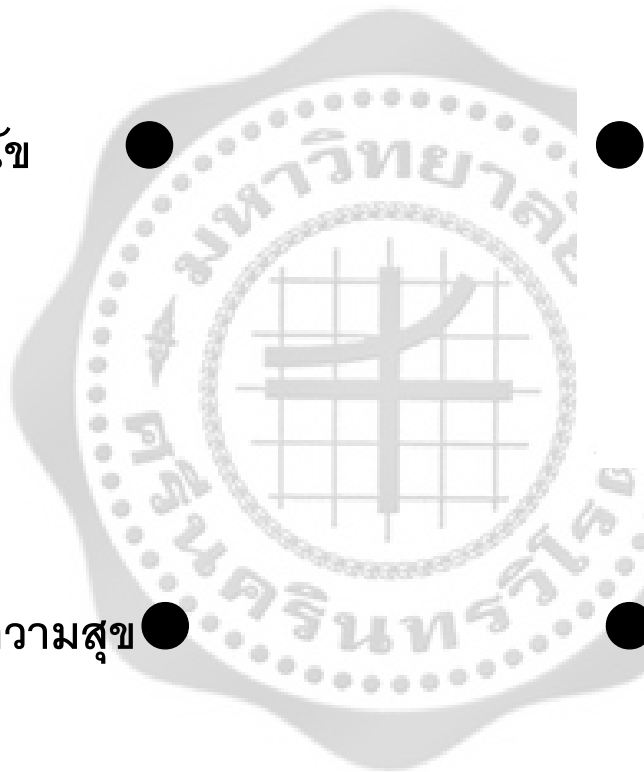

ใบงานที่ 1

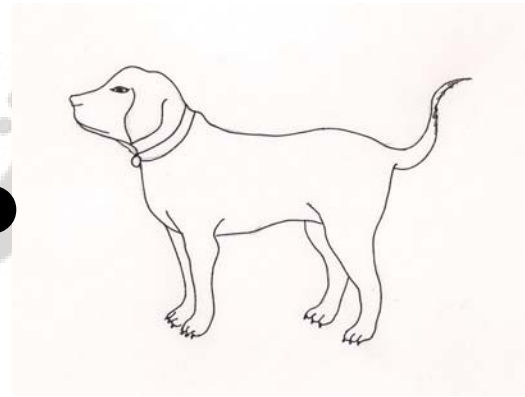
ชื่อ.....นามสกุล.....
 ชั้น.....เลขที่.....วันที่.....

คำชี้แจง : ให้นักเรียนจับคู่คำกับรูปภาพให้ถูกต้อง

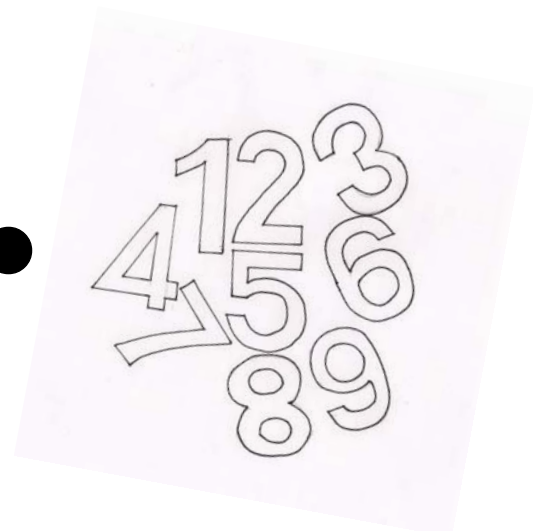
1. สุนัข

2. มีความสุข

3. เลข

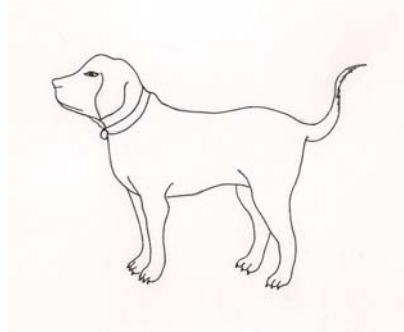

ใบงานที่ 2

ชื่อ.....นามสกุล.....
 ชั้น.....เลขที่.....วันที่.....

คำชี้แจง : ให้นักเรียนเขียนคำให้ตรงกับภาพให้ถูกต้อง

1

2

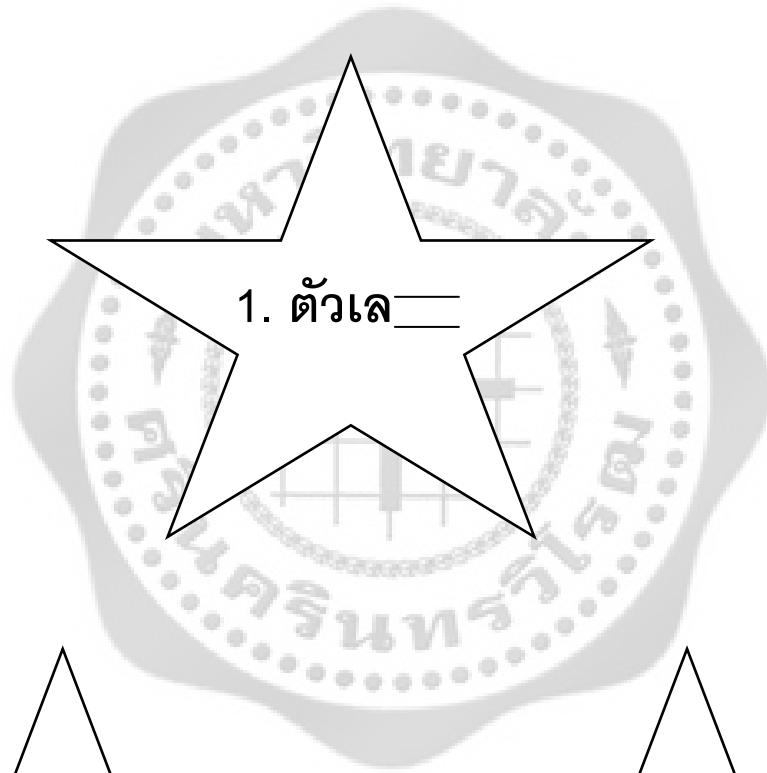
3

ใบงานที่ 3

ชื่อ.....นามสกุล.....
 ชั้น.....เลขที่.....วันที่.....

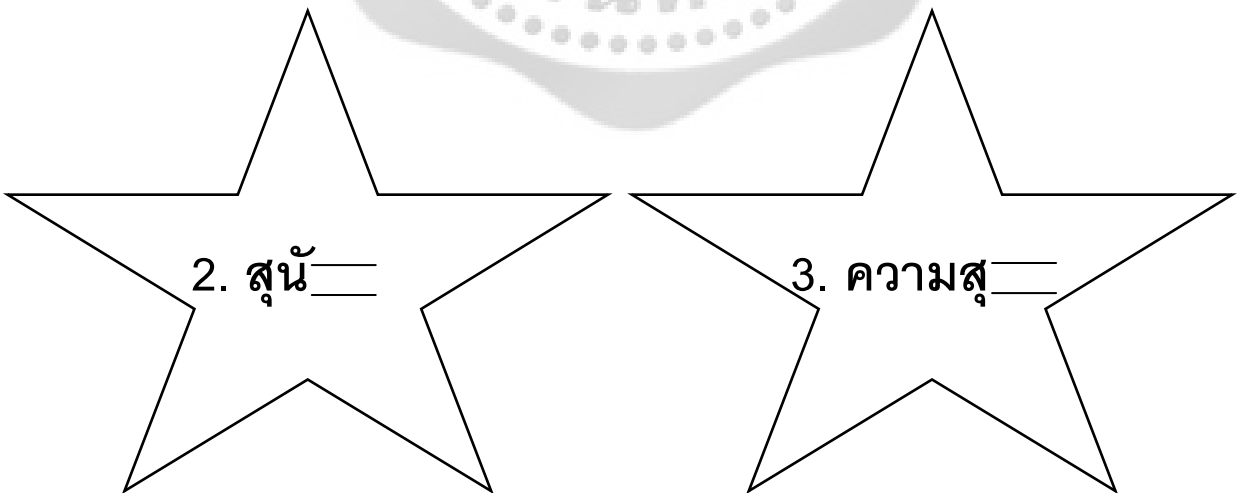
คำชี้แจง : ให้นักเรียนเขียนพยัญชนะที่เป็นตัวสะกดลงในช่องว่างให้ถูกต้อง

1. ตัวเล =

2. สุนั =

3. ความสุ =

สื่อบทเรียนนิทานภาพ

บทเรียนนิทานภาพสอนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา (แม่กก)
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓

เรื่อง ความสุขของหนูแดง

เรื่อง ชิดารัตน์ พานพวง
ภาพ สิทธิศักดิ์ วิริยะดีตระกูล

คำศัพท์

ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา แม่กก

มีพยัญชนะ ข เป็นตัวสะกด

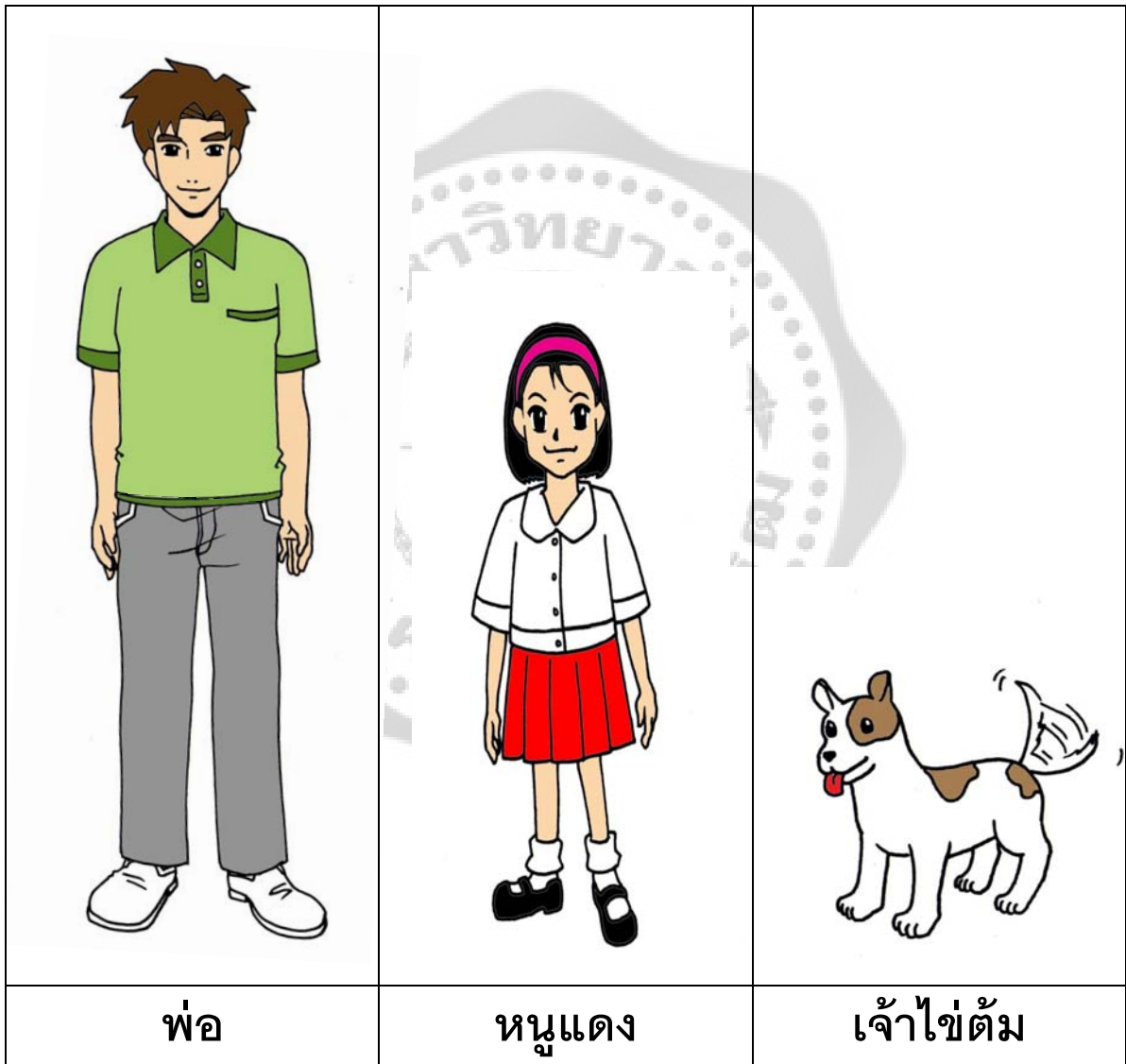
๑. ตัวเลข

๒. สุนัข

๓. ความสุข

แนะนำตัวละคร

ในเช้าที่แสนสดใสหนูแดงได้ยินเสียงพ่อเรียก
“หนูแดง ตื่นเตรียมตัวไปโรงเรียนได้แล้วลูก”

หนูแดงได้ยืมจิ้งจอกขึ้นมาจากบ้านน้ำแดงตัวไปโรงเรียน

หลังจากนั้น พ่อได้ไปส่งหนูแดงที่โรงเรียน
และบอกหนูแดงว่า “ตั้งใจเรียนนะลูก”

หนูแดงได้ยินคำที่พ่อบอกจึงเดินยิ้มเข้าไป
ในโรงเรียนอย่างมีความสุข

หลังเลิกเรียนหนูแดงกลับบ้าน
หนูแดงเดินไปนั่งที่สนามหน้าบ้านกับพ่อ

วันนี้ครูสอนอะไรบ้างลูก หนูแดงตอบ “สอนนับ
ตัวเลขค่ะ หนูนับเลขหนึ่งถึงสิบได้แล้วค่ะพ่อ”

พ่อจึงให้หนูแดงนับเลขให้ฟัง หนูแดงนับ

“๐ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐”

พ่อได้ยื่นหนูแดงนับเลข จึงพูดกับหนูแดง
“เก่งมากลูก” และกอดหนูแดงด้วยความรัก

ทั้งสองคนได้เดินไปเล่นกับสุนัขชื่อ เจ้าไข่ม

หนูแดงวิ่งเล่นกับสุนัขตัวนี้มีความสุข

คำถาม

นิทานเรื่อง **ความสุขของหนูแดง** มีตัวละครที่ไม่ตรง
ตามมาตรา **แม่กก** คือคำว่าอะไรบ้าง

ภาคผนวก ง

แบบทดสอบความสามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

แบบทดสอบ

การเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตาม

มาตรา

ชื่อ.....

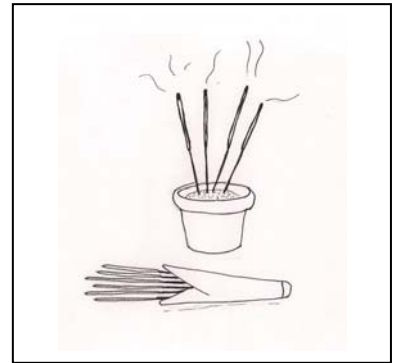
นามสกุล.....

ผู้ทดสอบ.....

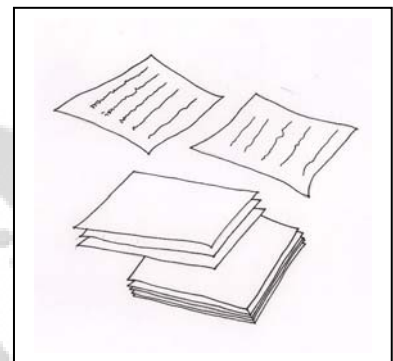
(.....)

ตอนที่ 1 : ให้นักเรียนจับคู่คำศัพท์กับรูปภาพให้ถูกต้อง

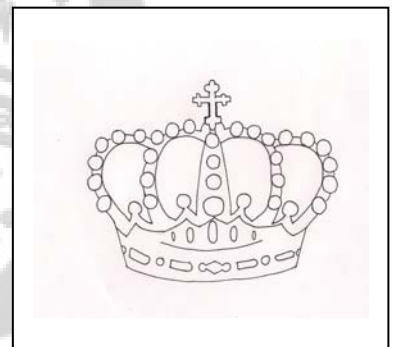
1. ตัวเลข

2. มงกุฏ

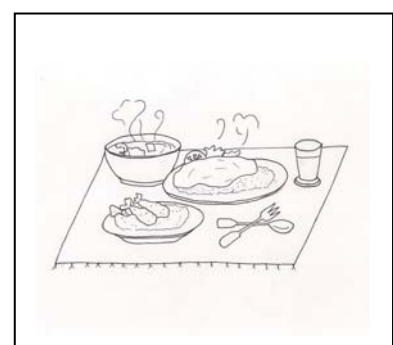
3. รูป

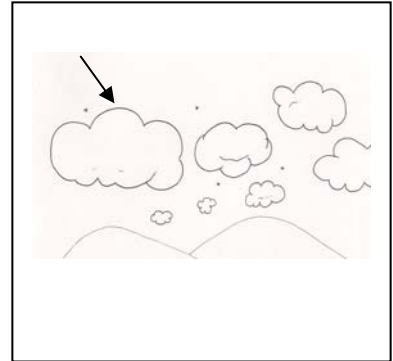
4. กระดาษ

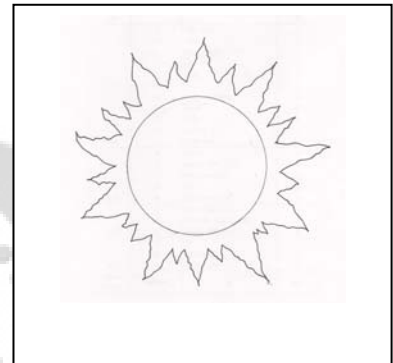
5. อาหาร

6. สัตว์

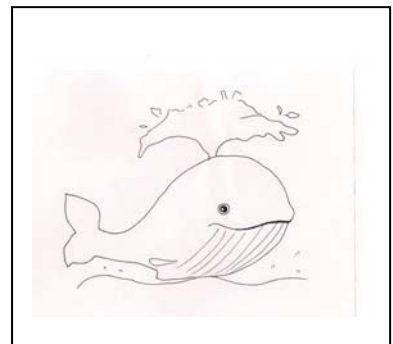
7. เณร

8. ปลาฉลาม

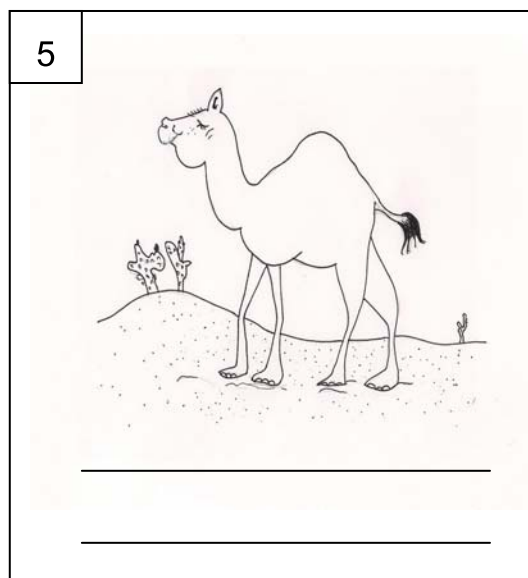
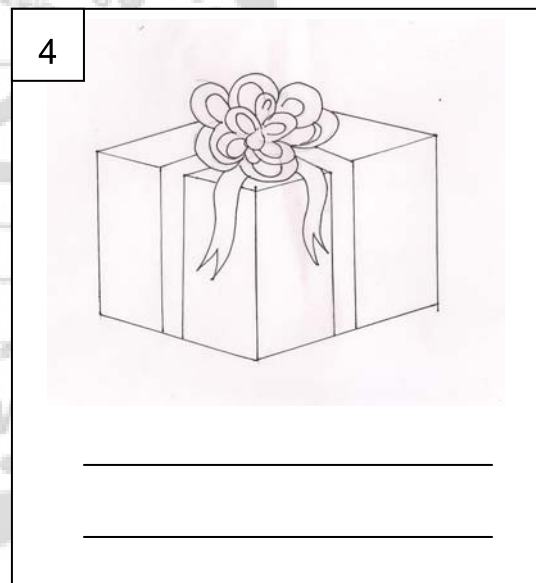
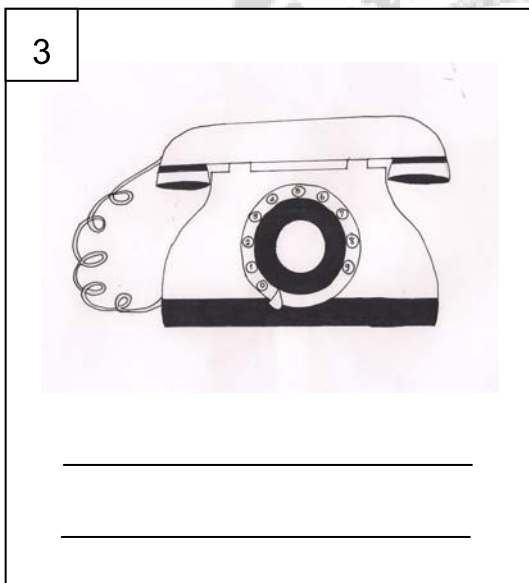
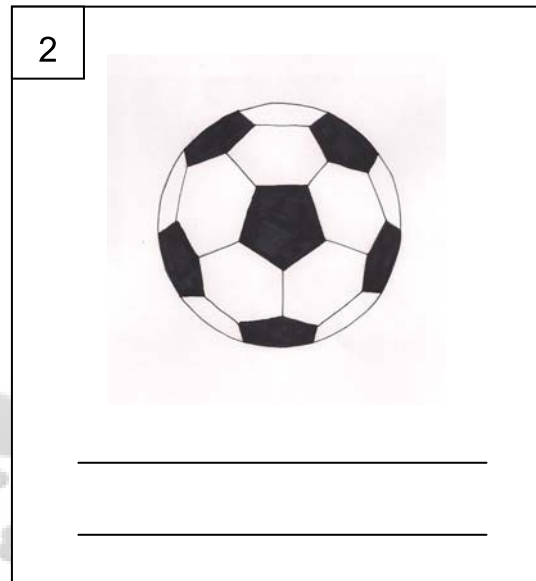
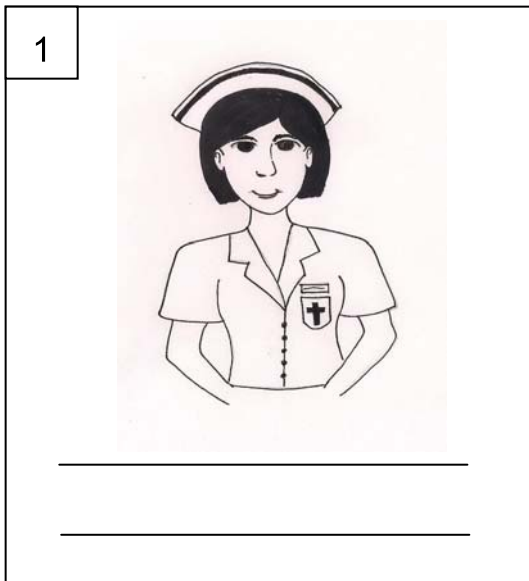
9. พระอาทิตย์

10. เมฆ

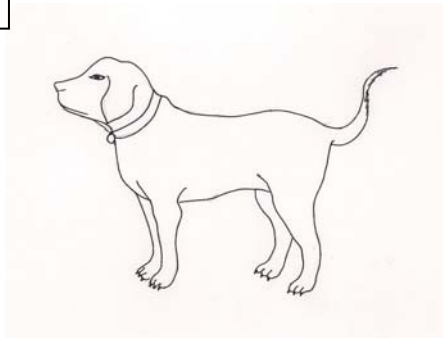
ตอนที่ 2 : ให้นักเรียนเขียนคำให้ตรงกับรูปภาพให้ถูกต้อง

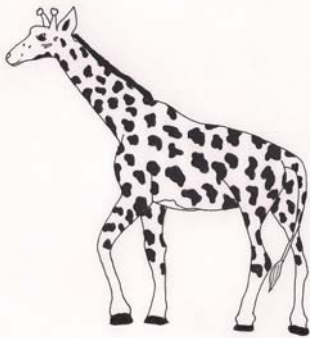
6

7

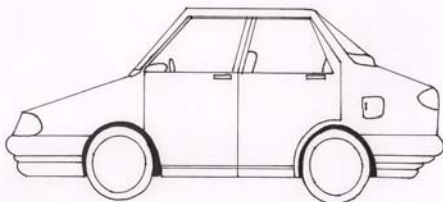
8

9

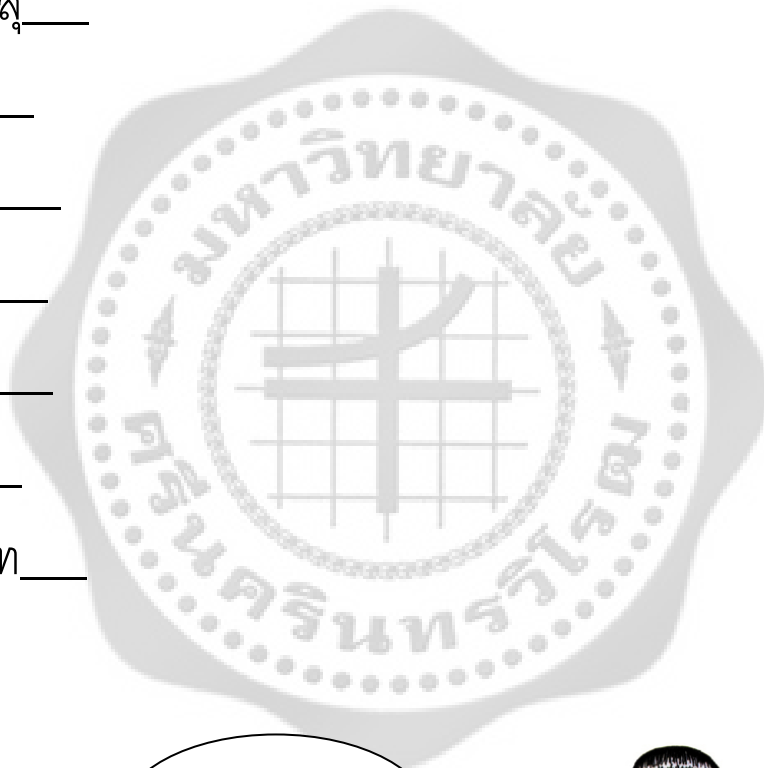

10

ตอนที่ 3 : ให้นักเรียนเติมตัวอักษรที่หายไปให้ถูกต้อง

1. ไร___
2. อากู___
3. ทั___พี
4. ความสุ___
5. อาชี___
6. น้ำตา___
7. เหรีย___
9. ตำรว___
8. โกร___
10. ประเทศ___

โชคดีนะจ๊ะ

ประวัติย่อผู้วิจัย

